அப்பர் விருந்து

தவத்திரு
குன்றக்குடி அடிகளார்

தமிழ்ப் பண்ணை
சென்னை-17.

முதற் பதிப்பு : ஜூலை, 1970

விலை ரூ. 2-00

முல்லை அச்சகம், சென்னை-14.

உ

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருத்தருமையாதீனம்

இருபத்தைந்தாவது குருமகாசந்நிதானம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ கயிலை சுப்பிரமணிய தேசிக

ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள்

அவர்கள்

ஞானபீடமேறிய

25-ஆவது ஆண்டு நிறைவுநாள் மங்கலப் படைப்பாக

அளிக்கப் பெறுகிறது.

தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்.

1-5-1970.

பதிப்புரை

தமிழன்னை ஈன்றெடுத்த தவப்புதல்வர்களில் தலைசிறந்த பெருமகனார் தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் அவர்கள்.

தனக்கென ஒரு பாதையை அமைத்துக் கொண்ட தகைமையாளர்.

சமய நெறி நின்று செந்தமிழ்த் தொண்டாற்றும் பெரியார்.

ஆற்றொழுக்கான நடையில் இலக்கியக் கட்டுரைகளைப் புனைவதில் வல்லவர்.

சொல்லாற்றல், எழுத்தாற்றல், பண்பாற்றல் உடையவர் என இவரைப்பற்றி இன்னும் பற்பலவாறு அடுக்கிக்கொண்டே போகலாம்.

பகுத்தறிவிலேயும் பாசம் உண்டு! பக்தியிலும் பலமடங்கு அன்பு உண்டு!

எதிலும் தனக்கென ஒரு பெருமையை வைத்து இருப்பவர் தவத்திரு அடிகளார் அவர்கள்.

அவர்கள் தரும் இந்த நூல் 'அப்பர் விருந்து.'

விருந்தின் சுவையினைப்பற்றி நாங்கள் சொல்லவேண்டியதில்லை. தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் இதனைப் போற்றும்.

இருபத்து ஐந்தாண்டுகளாகச் செந்தமிழ்த் தொண்டும், அறப்பணிகளும்ஆற்றிவரும் தருமபுர ஆதீன மகா சந்நிதானம் அவர்களுக்கு இந்நூலை அடிகளார் காணிக்கை யாக்குகிறார்கள்.

அடிகளார் வழங்கும் சுவைமிக்க இந்நூலைப் பெரியவருக்குக் காணிக்கையாக அளிப்பதில் பெருமை கொள்கிறோம்.

பதிப்பகத்தார்.

ஏழில் இருபது

ஏழும் இருபதும்

நாம் இருபதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்கிறோம். இன்றைய இளைஞர்கள் இருபதாம் நூற்றாண்டு—புதுமை நிறைந்த நூற்றாண்டு—அறிவு பெருகிய நூற்றாண்டு—ஆற்றல் பெருகிய நூற்றாண்டு—மறுமலர்ச்சியும், சீர் திருத்தமும் பொங்கி வழியும் நூற்றாண்டு என்று நினைக்கிறார்கள். இருபதாம் நூற்றாண்டின் தலைமுறை என்று சொல்லிக்கொள்வதிலேயே நம்மில் சிலர் பெருமைப்படுகிறார்கள்; நாங்கள் பத்தாம் பசலிகள் அல்லர்—புத்தம் புதிய பிறவிகள் என்று சொல்லிக்கொள்வதிலேயே பலர் பெருமைப்படுகிறார்கள்.

ஆயினும், நாம் வாழுகிற இந்த நூற்றாணடு இருபதாம் நூற்றாண்டு. தலைப்பில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள இருபது என்கிற சொல் இருபதாம் நூற்றாண்டைக் குறிக்கும். ஏழு என்கின்ற சொல் ஏழாம் நூற்றாண்டைக் குறிக்கும். இருபதாம் நூற்றாண்டில் எவற்றையெல்லாம் நாம் புதுமைகள் என்று கருதுகிறோமோ, அவற்றையெலலாம் ஏழாம் நூற்றாண்டிலேயே—இந்த நாட்டில் பிறந்து

வளர்ந்த நாவுக்கரசர் பெருமான் நமக்கு நினைவுறுத்திச் சென்ருர் என்ற செய்தியை விளக்குவதே இத்தலைப்பின் நோக்கம்.

மல்லிகை மணக்காதது ஏன்?

சாக்ரடீசை நாடு தெரிந்துகொண்ட அளவிற்கு—இங்கர்சாலை நாடு தெரிந்துகொண்ட அளவிற்கு—நமது அப்பரடிகளைத் தெரிந்துகொள்ளவில்லை. இதற்குக் காரணம் தமிழர்கள் நன்றி கொன்றவர்களாகப் போனுர் கள்; அவர்கள் வீட்டுக் கொல்லையில் பூத்துக் குலுங்கி மணம் பரப்பும் மல்லிகை அவர்கட்குத் தெரியாமற் போயிற்று. தன் வீட்டுக் கொல்லையில் இயல்பாய் மலர்ந்த இனிய அழகிய மல்லிகையைப் பறித்து அனு பவிக்கத் தெரியாமல் அடுத்த வீட்டுக்காரன் தோட்டத் தில் மலர்ந்த எட்டிப்பூவை நோக்கிப் போவது போல நமது சமுதாயத்தின் போக்குப் போனமையின் காரண மாக, ஏதாவதொரு புதிய கருத்து—புதிய சித்தாந்தம் என்ருல் சாக்ரடீஸ் சொன்ஞர், இங்கர்சால் சொன்ஞர், பிளேட்டோ சொன்ஞர் என்று சொன்ஞல்தான் நாடு ஏற்றுக்கொள்ளும் என்ற ஒரு மனேபாவம்—அஃத்தகைய ஒரு மாயை வளர்ந்திருக்கிறது! இந்தக் குறையை நீக்கும் பொருட்டே, 20-ஆம் நூற்ருண்டில் நாம் எந்தச் செய்தி களைப் புதிய செய்திகள் என்று சொல்லுகிருேமோ அந்தச் செய்திகளை 7—ஆம் நூற்ருண்டில் அப்பரடிகள் சொன் ஞர் என்பது இத்தலைப்பின் விழுமிய கருத்து.

சமுதாய வயலிலே ..

இங்கர்சால், பிளேட்டோ, சாக்ரடீஸ் போன்றவர் களைவிடச் சமுதாய சீர்திருத்தத்திற்குத் தகுதியுடைய

பெரியார் அப்பரடிகள் என்பது என்னுடைய ஆழ்ந்த நம்பிக்கை. ஒன்றைத் திருத்த வேண்டும் என்று சொன்ஞல், அந்தக் கொள்கையில் நம்பிக்கையுடையவர்களே அதைத் திருத்த வேண்டும்; அவர்களால்தான் திருத்தவும் முடியும். அதில் நம்பிக்கையில்லாதவர்கள் திருத்தப் புகுவது வேடிக்கையாக—கேலிக் கூத்தாக நகைப்புக்கிடமாகப் போய்விடும்!

'கழனிகளிலே களைபிடுங்க இறங்குகிறவன் முதலில் களை எது—விளையும் பயிர் எது என்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். இல்லையாஞல், பயிரையே களை என்று பிழையாகக் கருதிப் பிடுங்கிவிடுவான்—இறுதியில் விரும்பிப் பாடுபட்ட விவசாயிக்கு எதுவும் மிஞ்சாது'' என்று ஒரு சமயத்தில் பெர்ஞட்ஷா மிக அழகாகக் கூறிஞர்.

நமது நாட்டிலே இன்று சீர்திருத்தம் என்ற பெயரால் தமிழகத்தில் தோன்றிய சமய சாத்திரங்களை முறையாகப் பயிலாதவர்கள்—திருமுறைகளைத் தொட்டும் பார்க்காதவர்கள் அங்கொரு பாட்டும் இங்கொரு பாட்டுமாக மேலெழுந்தவாரியாகப் படித்துவிட்டு, அதிலே சீர்திருத்தப் புயலை உருவாக்குகிருர்கள். எனவே, அவர்கள் விளைபயிருக்கு முட்டுக்கட்டையாகவுள்ள களையைப் பிடுங்கத் தகுதியுடையவர்கள் அலலர். அப்பரடிகள் போன்ஞேர் நீண்டகாலப் பாரம்பரியம் உடையவர்கள். அவர்கள் காலம் புதுமை நிறைந்த காலம். அவர்கள் காட்டும் புதுமையிலே கவர்ச்சி இருந்தது. ஆக்கம் இருந்தது—ஊக்கம் இருந்தது, உறுதியிருந்தது; உயர்வு இருந்தது. அதே காலத்தில் பழமை என்ற அடித்தளம் அசைந்து ஆட்டம் காணுமலும் காப்பாற்றிக்கொண்டார்

கள். ஒரு கட்டடத்திற்கு வண்ணம் பூசிக் கோலம் கொடுக்க வேண்டும் என்று முயலும்போது அந்தக் கட்டடத்தின் அடித்தளம் ஆட்டம் கண்டுவிடுமானால், நீடித்த நிலைபேறுடைய நலஞ்சார் நாகரிகம் இல்லாமலே போய் விடும்.

வீடு வேண்டாமா?

இன்று நம் நாட்டில் நீடித்த நிலைபேறுடைய—பழமை யான ஒரு நாகரிகம் இருக்கக் கூடாதென்று கருதி நாள் தோறும் குடிசை கட்டும் பணியில் பலர் ஈடுபடுகின்றனர். இன்று ஒருவன் குடிசை கட்டுகிறான். நாளை அது நன்றாக இல்லை என்று பிரித்து எறிகிறான்; மறுநாள் இன்னொருவன் பிரித்து எறிகிறான். ஆக நாள்தோறும் கட்டுவதும் பிரிப்பதுமாகிய புதுமையான வீடு கட்டுகிற காலமாக இருக்கிறதே தவிர, குடியிருந்து வாழும் நாகரிகம் இல்லாமற் போய்விட்டது.

பழமையிலே புதுமை

அப்பரடிகள் போன்றோர் பழைய பாரம்பரியத்தை ஒத்துக்கொண்டே பழமைக்கும் புதுமைக்கும் இணைப் பூட்டினர். அப்பரடிகள் முழங்கால் வரை வேட்டி கட்டினார்; நிறைய நீறு பூசினார்; பெரும் பெரும் உருத்திராக்க மாலைகள் போட்டுக்கொண்டிருந்தார்; அந்தக் கோலத்தைப் பார்த்தால் மிகப் பழைய நூற்றாண்டின் பழமை தெரிகிறது. அவர் உள்ளத்தை—அவர் சிந்தனையைப் பார்த்தால் புத்தம் புதிய புதுமையை, இன்னும் பின்னால் வரப் போகிற புதுமையையும் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார் என்பதை நாம் அறியலாம். அவர் பழமைக்கும் புதுமைக்கும் இணைப்பூட்டி இந்தச் சமுதாயம் அழிந்துபடாமல்

காப்பாற்றப் பெறவேண்டும் என்ற கருத்தில் ஒரு மா பெரும் இயக்கத்தையே நடத்திஞர்.

அப்பரடிகள் புரட்சிக்காரர்

நமது நாட்டில் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே கவிஞர்கள் ஏற்றத்தாழ்வுகளை ஏற்படுத்தி இன்னல்களை உண்டாக்கும் சாதிகள் வேண்டா என்று பாடினுர்கள். அன்றுமுதல் இன்றுவரை தோன்றியுள்ள எல்லாக் கவிஞர்களும் அதையேதான் தொடர்ந்து பாடிக் கொண்டு வருகிருர்கள். புதிய தலைப்புக்களைப் புதிய சிந்தனைகளைப் பாடும் நிலைமை வரவில்லை. இந்தத் தலைமுறை ஒழுங்காக ஒரு காரியத்தைச் செய்து முடிக்க வேண்டும் என்று விரும்பினுல், பழங்காலக் கவிதைகளில் வலியுறுத்திக் கூறப் பெற்றிருக்கிற அறநெறிகளை—ஒழுக்கக் கூறுகளை வாழ்க்கையில் நடைமுறைக்குக் கொணர்ந்து புதிய சிந்தனைகள்—புதிய செய்திகள்—புதிய சித்தாந்தங்கள் தோன்றத் துணைபுரிய வேண்டும். வலியுறுத்திக் கூறப் பெறுகிற செய்திகளும், சிந்தனைகளும், சித்தாந்தங்களும் சிந்தனையோடு கலந்து செயல் முறைக்கு வராமையால் விண்வெளி பற்றிய செய்திகளும் வேறு வகையான செய்திகளும், உலக ஒருமைப்பாட்டுணர்வும் எண்ணங்களும் வளர வாய்ப்பில்லாமற் போயிற்று. இது ஒரு பெருங் குறைதான். இதையே அப்பரடிகள் எண்ணிப் பார்த்து ஒரு புதிய புரட்சியை நாடு முழுவதிலும் உண்டாக்கினுர்.

சமயவழிப் போரியக்கமா? சமுதாய நலப் பேரியக்கமா?

அப்பரடிகளின் வரலாறு ஒரு சோதனை நிறைந்த வரலாறு. அவர் சமண பௌத்த நாகரிகம் பரவியிருந்த காலத்தில் அந்த நாகரிகத்தை எதிர்த்துப் போராடினுர்.

அப்பரடிகள் பௌத்தத்தையும் சமணத்தையும் எதிர்த்தார் என்று சொல்லும்பொழுது அவருக்குச் சமயவெறி இருந்தது என்று யாரும் தவருகக் கருதிவிடக் கூடாது. சமணத்தையும், பௌத்தத்தையும் அப்பரடிகள் எதிர்த்தார் என்பதாலேயே அவர் சமய ஒருமைப்பாட்டிற்கு அப்பாற்பட்டவர் எனறும் கருதிவிடக் கூடாது.

உலகச் சமயங்கட்குள்ளே ஓர் ஒருமைப்பாடு வேண்டும் என்று விரும்பியவர் அப்பரடிகள். ஆனுலும் அவருடைய வீட்டு நாகரிகத்தை—சமுதாய நாகரிகத்தைப் பிற நாகரிகம் வந்து ஆட்சி செய்வதை அவர் வெறுத்தார். அவர் நடத்திய போராட்டம் சமயப் போராட்டமேயன்று. நாம் நன்ருக எண்ணிப் பார்த்தால், 25 விழுக்காடுதான் அதனைச் சமயப் போராட்டம் என்று கூறலாம். பௌத்த சமண சமயங்களால் ஏற்பட்ட குழப்படியிலிருந்து சமுதாயத்தைக் காப்பாற்றும் முயற்சிதான் 75 விழுக்காடு.

இன்று கிழக்காசிய நாடுகளில் புத்த மதத்தின் வெளித் தோற்றம் இருக்கிறதே தவிர உள்ளீடில்லை. புத்த மதத்தின போர்வையிலே வாழ்கிற கூட்டம் பெருகியிருக்கிறது. நியாயமாகப் பார்த்தால், புத்தரின் நெறியைக் கோடியில் ஒருவரே பின்பற்ற முடியும்.

தமிழகம் அத்தகைய போலி நடைமுறையை விரும்பவில்லை. இங்கு பௌத்தம் வந்தபோது, தமிழர்களின் அடித்தளத்தையே தகர்த்தழிக்கும் நாகரிகம் வந்தது. நல்ல பண்ணும் இசையும் கேட்கக் கூடாது என்பது சமணத்தின் முக்கிய நோக்கம். பண்ணோடு பிறந்த பைந்தமிழை—இசையோடு பிறந்த இன்பத் தமிழை மறந்து விட்டுத் தமிழர்கள் எப்படி வாழ முடியும்? எனவே தமிழ்

நாகரிகத்தின்—தமிழ்ப் பண்பின் தனிப் பாடல்களைப் பாடினூர்—பண்ணோடு இசை பரப்பினூர். தமிழகத்தின் இசைத்தமிழ் வரலாற்றில் மறுமலர்ச்சியை உண்டாக்கினூர். பண்ணோடு கலந்த பாடலுக்கு புத்துயிரூட்டினூர். ஆம்! சமண பௌத்த சமயங்களால் தமிழிசை அழிந்து போகாமல் காப்பாற்றுவதற்காக அவர் ஒரு பேரியக்கமே நடத்தினூர்.

தமிழ் இசை வெள்ளம்

இன்று தமிழிசை என்று கூறினூல் நமக்குச் செட்டி நாட்டரசரின் நினைவு வரும். பிற்காலத்தில் தெலுங்கிசை தமிழிசையை ஆக்கிரமித்த பொழுது தமிழிசையைக் காக்கச் செட்டி நாட்டரசர் செப்பரிய சீர்திருத்த இயக்கம் நடத்தினூர்.

ஏழாம் நூற்ருண்டில் தமிழிசைக்கு ஆபத்து வந்த பொழுது—'பண்ணோடு இசை கேட்காதே—அதைக் கேட்பது பாவம்' என்று கூறிய காலத்தில்–பண்ணோடு இசை பாடித் தமிழகத்தில் இசை வெள்ளம் பாய்ந்தோடச் செய்த பெருமை அப்பரடிகளையே சாரும்.

அடுத்து, இயற்கையோடு கலந்து வாழுகின்றவன் தமிழன்; இவ்வாறு இயற்கையோடு உறவாடிக் கலந்து வாழுகின்ற தமிழனைப் பார்த்து மலரிடை மணம் நுகராதே என்ருர்கள். 'நீ மலரைப் பார்க்காதே—அந்த மலரின் மணத்தை நுகராதே—அது பாவம்' என்று கூறினூர்கள். தமிழர்கள் எப்படி இதை ஒத்துக்கொள்வார்கள்? எனவே, அப்பரடிகள் இயற்கையோடியைந்த பாடல்களைப் பாடினூர். 'மூரி முழங்கொலி நீரானூன் கண்டாய்' என்று இயற்கையை வியந்தார்; 'காதல் மடப்பிடியோடு களிறு

வருவன கண்டேன்' என்பது போன்ற இயற்கை வருணனைகள் பலவற்றை நாம் ஐயாற்றுத் திருப்பதிகத்தில் காணலாம். இப்படி இயற்கையோடியைந்து மனித வாழ்க்கையை வளமாக்கிச் செழிப்பூட்டவே அப்பரடிகள் சமணத்தை எதிர்த்தார்.

அம்மையப்பன்

தமிழகம், இருபாலுக்கும் பெருமை கொடுத்துப் பெண்ணினத்தின் வாழ்க்கையை–பெருமையாகவும் தகுதியாகவும் தரமாகவும் போற்றிக் காத்தது ; காக்கின்றது, காக்கும். அதைத்தான் நாம், நான்மாடக்கூடலில், அங்கயற்கண்ணி ஆலயத்தில் பார்க்கிறோம். பெண்மையை இழிவு படுத்தும் நாகரிகம் தமிழனுடையதன்று. தமிழனுடைய நாகரிகத்திலே எல்லாத் துறைகளிலும் பெண்மைக்கு உரிய பங்கையும் பேசரிய பெருமைதரும் உயர்வினையும் கொடுத்துப் போற்றப் பெறுகிறது. பெண்மையை இழிவு படுத்துகிறவர்கள் சமணரும் பௌத்தரும் ஆவர். இயற்கையோடொத்து வாழும் தமிழினத்திற்குச் சிறிதும் ஒவ்வாதவர். அதனாலேயே திருநாவுக்கரசரும், திருஞானசம்பந்தரும் எங்கும் நிறைந்து எல்லாவற்றையும் எழிலுற இயக்கும் அம்மையோடப்பனும் அருள் நிலையில் இறைவனை **அம்மையப்பனாகக்** கண்டார்கள். பெண்மைக்கு இழிவு தரும் அநாகரிகத்தைத் தடுத்துக் காக்க முயன்றார்கள். இப்படி நாம் பார்க்கின்ற போதுதான், நமது அப்பரடிகள் வெறும் சமய நாகரிகத்திற்காகப் போராடவில்லை; தமிழ்ச்சமுதாயத்தினுடைய வீட்டு நாகரிகம் நாட்டு நாகரிகம் ஆகியவற்றைப் பாதுகாப்பதற்காகவே போராடினார் - ஏன் ? ஒரு மாபெரும் இயக்கமே நடத்தினார் என்பதை அறிகிறோம். அத்தகைய அப்பரடிகள் என்

னென்ன விதமான கருத்துக்களிலே நமக்குப் புதுமை ஊட்டிஞர்—எழுச்சியூட்டிஞர்—ஏற்றம் தேடித் தந்தார் என் பனவற்றையெல்லாம் நாம் ஆராய வேண்டும்.

அப்பரடிகளின் அறைகூவல்

நமது தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை நாம் முன்னே குறிப்பிட்டது போல் கடவுள் நம்பிக்கையில்லாத—வாழ்க் கையோடு இணைந்து வாராத நாகரிகங்களைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்த பௌத்த சமண நாகரிகங்கள் தலை தூக்கி நின்ற காலம், ஏழாம் நூற்ருண்டு. இந்த பௌத்த சமண நாகரிகங்களைத் தடுத்து நிறுத்தித் தமிழினத்தின் தொன் மையான சொந்த நாகரிகத்தைக் காக்க வேண்டுமென் பதற்காகத் தெருத் தெருவாக ஊர் ஊராகச் சுற்றி வந்தார் அப்பரடிகள். அவர் அப்படிச் சென்றபொழுது பல இடங் களில், அவருடைய கருத்துக்களைச் செவி கொடுத்துக் கேட்கக்கூட ஆட்கள் இருக்கவில்லை என்று தெரிகிறது.

'மனிதர்காள்! இங்கு வம்மொன்று சொல்லுகேன்' என்று உரத்த குரலில் ஊர் மக்கட்கு அழைப்பு விடுத்து அவர் தமது கருத்துக்களைச் சொல்லத் தொடங்குகிற நேரத்தில், அவசரக்காரர்களாக உள்ள பலர் எழுந்து போகத் தொடங்கி இருக்கிருர்கள் என்று தெரிகிறது. எனவேதான் 'இருந்து சொல்லுவன் ஏழைகாள்! கேண் மின்கள்!' என்று சொல்லியிருக்கிருர். ஆம், 'நான் உட்கார்ந்து சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள்!' என்று சொல்லியிருக்கிருர். இது எதைக் காட்டுகிறது? அவர், தமிழகத்தில் தமது கருத்துக்களை வெளியிடத் தொடங்கிய பொழுது, இந்த நாட்டில் இருந்த சிக்கலான நிலையைத் தானே! அப்பரடிகள் பலப்பல இடங்களில்—பல்வேறு

சூழல்களில் பட்டினியாகக் கிடக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுச் சிவபெருமானே அவருக்குச் சோறு கொணர்ந்து கொடுத்திருக்கிறார். நமது நாயன்மார்கள் இப்படி இறைவனே சோறு கொணர்ந்து கொடுக்கும் அளவிற்கு அருள் வல்லார்களாக இருந்தார்கள் என்பது நமக்குப் பெருமையாகத் தெரிகிறது. அதே நேரத்தில் அவருக்குத் தமிழகத்தில் இருந்த வரவேற்பையும் நாம் உணரமுடிகிறது. அருளியல் ஞானியான அப்பரடிகளை வரவேற்றுச் சோறு கொடுக்கத் தமிழகத்தில் ஆள் இல்லாமல் இருந்தமையாலேயே இறைவனே பொதிசோறு கொணர்ந்து கொடுந்திருக்கிறார்! இது தமிழகத்தின் அன்றையச் சிக்கலைத்தானே காட்டுகிறது!

" திருத்தொண்டின் நெறி வாழ..."

இவ்வாறு சிக்கல் சூழ்ந்து நாட்டு மக்கள் இருளிலே மயங்கிக் கிடந்த காலத்தில்தான், அப்பரடிகள் தொண்டை நாட்டிலே—திருவாமூரிலே அவதரித்து அருமையான பாசுரங்கள் ஆயிரமாயிரம் பாடினார். மக்களின் உள்ளங்களைத் தொடுகின்ற அளவிற்கு அவர் இசையோடு பாடினார். நாடு முழுதும் சென்று நயத்தகு தொண்டுசெய்தார். அப்பரடிகளின் வரலாறே தொண்டின் வரலாறுதான். 'திருநாவுக்கரசு வளர் திருத் தொண்டின் நெறி வாழ' என்று சேக்கிழார் பெருமான் பாராட்டுகின்றார். இவ்வளவு சிறந்த அப்பரடிகள் ஏழாம் நூற்றாண்டிலேயே இருபதாம் நூற்றாண்டின்—ஏன், அதன் பின் வரும் நூற்றாண்டின் புதுமைக் கருத்துக்களையும் சொல்லியிருக்கிறார். அவற்றில் சிலவற்றை நாம் இங்கே காணலாம்.

நாமார்க்கும் குடியல்லோம்

உலக மக்கள் எல்லாம் ஒருவரின் குறிப்பிட்ட ஆட்சிக்கு அடிமைப்பட்டுக் கட்டுப்பட்டுக் கிடக்காமல் அவர்களுடைய நலனுக்குகந்த ஆட்சி மலர வேண்டும் என்று கூறுவது ஓர் அரசியல் இயக்கம். இந்த அரசியல் இயக்கத்தைத் தொடங்கி வைத்த தலைவர்கள்—பெரியார்கள் உலகின் வெவ்வேறு கோடிகளிலே வாழுகின்றார்கள். அவர்கள் எல்லாம் உலகம் முழுவதிலுமுள்ள மக்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட மன்னனுடைய எதேச்சாதிகாரத்திலிருந்து விடுதலை பெற வேண்டும்—மக்களாட்சி மலர வேண்டும் என்ற கருத்திற்காகவே போராடி வந்திருக்கிறார்கள். அந்தப் போராட்டத் தலைவர்களின் வரிசையிலே நமது அப்பரடிகளுக்கு ஒரு சிறப்பான இடம் உண்டு! கொடி கட்டி ஆண்ட பல்லவப் பேரரசனை எதிர்த்து அப்பரடிகள் 'நாமார்க்கும் குடியல்லோம்' என்று முழங்கியதே அதற்குச் சான்றாகும்.

விடுதலை வீரர்

காஞ்சியிலே பல்லவ மன்னன் கொடிகட்டி ஆளுகிறான். அவன், நமது அப்பரடிகளை அழைத்து வருமாறு ஆளனுப்புகிறான். அரசனின் ஆணையாயிற்றே என்று கருதி, அவர் மன்னனை நோக்கி ஓடவில்லை. 'நாம் யார்க்கும் குடியல்லோம்'—எமக்காக ஆட்சியேயன்றி ஆட்சிக்காக நாமல்ல' என்று ஏழாம் நூற்றாண்டிலே அவர் உரிமை முழக்கம் செய்ததை அறிகிறோம். 'நாமார்க்கும் குடியல்லோம்' என்ற அப்பரடிகளின் அடியைத் தொடர்பாக வைத்துத்தான், இருபதாம் நூற்றாண்டில் பாரதியார்,

'நாமிருக்கும் நாடு நம
தென்ப தறிந்தோம்—இது
நமக்கே உரிமையாம்
என்ப துணர்ந்தோம்
பூமியில் எவர்க்குமினி
அடிமை செய்யோம்—பரி
பூரணனுக்கே அடிமை
செய்து வாழ்வோம்.

என்று பாடினர். ஆம், ஏழாம் நூற்றுண்டிலேயே முழங்கால் வரை வேட்டியுடுத்திய – கோலத்தால் மிகப் பழைய நமது அப்பரடிகள் 'ஆட்சிக்காக மக்கள் அல்லர்; மக்களுக்காகவே ஆட்சி—அரசு எல்லாம்! கொடிகட்டி நாடாளும் பல்லவ மன்னனுக்கு நாம் அடிமையல்லோம்; இறைவனுக்கே நாம் அடிமை' என்ற கருத்தை வெளியிட்டார். இவ்வாறு ஏழாம் நூற்றுண்டிலேயே 'விடுதலை முழக்கம்' செய்த பெருமை நமது அப்பரடிகளுக்கு உண்டு. எல்லாம் இறைவனுடைமை, எல்லாரும் இறைவன் மக்கள் என்னும் உடன் பிறப்பொற்றுமை எண்ணம் உண்மையான மக்கள் ஆட்சியை ஏற்படுத்தும். சமுதாய ஆட்சி மலரும். அதுவே இன்பமும் மகிழ்ச்சியும் ஆகும்.

கவிழ்ந்த பாலுக்குக் காரணம் யார்?

அன்று இந்த நாடு அந்நியருக்கு அடிமைப்பட்டுக் கிடந்தமையின் காரணமாக, இந்நாட்டு மக்களின் சராசரி வயது 27 ஆக இருந்தது. இன்ருே, இந்த நாடு சுதந்திரம் பெற்றுவிட்ட பிறகு—மக்கள் நலன் கருதுகிற சொந்தக் குடியரசு நாடாக ஆகிவிட்ட பிறகு, பல்வேறு நலன்களும், சுகாதார வாய்ப்புகளும் பெருகியுள்ளன. எனவே மக்களின் சராசரி வயது 47 ஆக உயர்ந்திருக்கிறது. 27 - இல்

செத்தது இறைவனின் திருவருள் என்றோ, 47 ஆக உயர்ந் திருப்பது விதி என்றோ நாம் சர்வ சாதாரணமாக நினைத்துவிடக் கூடாது.

நீண்ட நெடுநாட்களுக்கு நாம் வாழவே இறைவன் நமக்கு வாழ்க்கையைக் கொடுத்திருக்கிறான்—'பாலைக் கொண்டு போய்ப் பயன் பெறுமாறு வீட்டிலே கொடு' என்று கொடுத்தால், அதை நாம் இடையிலே கொட்டிக் கவிழ்த்துவிட்டுக் கொடுத்தவனின் நோக்கம் அது என்று கூறிவிட முடியுமா? நாம், நமது வாழ்நாள் முழுவதும் வாழ்வாங்கு வாழ வேண்டும் என்றே இறைவன் விரும்பு கிறான். நாமோ, இறைவனின் அருள் நோக்கத்தை—விருப்பத்தை அறியாமல் இடையிலேயே வாழ்க்கை யைக் கெடுத்துக் குட்டிச் சுவராக்கிவிடுகிறோம். எனவே, இடையிலே வாழ்க்கை கெட்டுப் போவதற்குக் காரணம் இறைவனல்ல; இறைவனின் எண்ணத்தை—நோக்கத்தை மதிக்கத் தெரியாத நாம்தான். எனவேதான், அப்பரடி கள், இந்த உலக மக்களை நோக்கி 'வாய்த்தது நந்தமக்கு ஈதோர் பிறவி; மதித்திடுமின்' என்று கூறினார். இந்த நாட்டில் பௌத்த சமண மாயா வாதங்கள் வந்தமையின் காரணமாக—வாழ்க்கையையே மதிக்காத ஓர் உணர்ச்சி —உடல்நலம் ஓம்பாத ஓர் உணர்ச்சி—வாழ்க்கையின் சூழ லையே மதிக்காத ஓர் உணர்ச்சி வளர்ந்தது. இந்த நிலை மையைப் பார்த்து வருந்தி—மனமிரங்கியே அப்பரடிகள், மனிதப் பிறப்பு மாண்புறு பிறப்பு—அது மதிக்கத்தக்க பிறப்பு; மகிழ்வின்ப வாழ்வளிக்கும் பிறப்பு; அன்பருள் பெருகும் அறிவுப் பிறப்பு; எனவே, மனிதப் பிறவியை மதித்துப் போற்று; அதற்கு ஒரு மரியாதை கொடு; அதைக் கொண்டுபோய்க் குப்பையிலே போட்டுப் பாழாக்கிவிடாதே என்று கூறுவது போல,

'வாய்த்தது நந்தமக்கு
ஈதோர் பிறவி
மதித்திடு மின்'

என்கிருர். மனிதப் பிறவியை மதித்துப் போற்று என்று கூறும் பொழுதே அப்பரடிகள், 'நாமார்க்கும் குடியல்லோம்; நமனையஞ்சோம்' என்றும் பாடுகிருர்.

நெஞ்சிலே நஞ்சு?

ஒருவன் நலமாக வாழ்கிருன்—திட்டமிட்ட வாழ்க்கை நடத்துகிருன்—ஒழுக்கம் காத்து வாழ்கிருன் — அகமும் புறமும் ஒத்து வாழ்கிருன்—யாருக்கும் அகநலம் இல்லாமல் புறநலம் அமையாது; ஒருவன், நன்ருகக் குளித்து, உண்டு, உடுத்தி வாழ்வதால் மட்டும் நலம் வந்துவிடும் என்று கூறிவிட முடியாது. முறையாக வாழ்பவர்கள்கூட—வேளை தவருமல் பல வகையான சுவையுணவுகள் உண்பவர்கள்கூட நோய்வாய்ப் படுகிருர்களே, அதற்கு என்ன காரணம்? புறத்திலே அவர்களுக்கு எத்தகைய கேடுமில்லை! புறத்திலே எத்தகைய குறையும் வருவதில்லை. ஆனுல் அவருடைய எண்ணத்தின் ஊற்று, சிந்தனையின் ஊற்று—காலப் போக்கிலே நச்சுத்தன்மை யடைந்து புழுவுக்கில்லாப் பொல்லாங்காகி அவருடைய செயல்களிலும், அத்தன்மை பரவிவிடுகிறது. எனவே அவருக்குப் புறத்திலே நோய் கிடையாது. அகத்திலேதான் நோய்!

நடலையல்லோம்

'நரகத்தில் இடர்ப்படோம் நடலையல்லோம்' என்ருர் அப்பரடிகள். நடலை என்பது நல்ல பொருள் பொதிந்த ஒரு சொல். நான் தெருவிலே சுற்றித் திரிகிற நடைப் பிணம் அல்ல. *சீனப்* பொம்மையல்ல—ஆண்மை செறிந்த

ஒரு மனிதன்" என்ற கருத்திலேதான் 'நடலையல்லோம்' என்றார். 'ஏமாப்போம்—பிணியறியோம் இன்பமே எந் நாளும் துன்பமில்லை' என்று பேசினார். உழைத்துண்டல் ஒருவர்க்கின்பம். உழைக்காதுண்டல் துன்பம். இத் தகைய உயர்ந்த வீரம் செறிந்த பாடல்களை இந்த நாட்டில் இருக்கிற குழந்தைகள் படித்தால்—இந்த நாட்டில் உள்ள ஒவ்வொரு மனிதனும் படித்தால் எவ்வளவு சிறந்த அக ஒழுக்கமும் புற ஒழுக்கமும் பெற்று இந்த நாடு திகழும் என்பதை எண்ணிப் பாருங்கள்.

இந்த அக ஒழுக்கமும் புற ஒழுக்கமும் மிக்கோங் கினால், சமுதாயத்தில் மக்கட் பண்பு மலர்ந்தோங்கும்.

உயிரும் உலை நீர் ஆமையும்

வாழும் மனித சமுதாயத்திற்கு உலகியல் அறிவு மட்டும் போதாது--மக்கட் பண்பும் வேண்டும். மக்கட் பண்பையும், அறிவையும் பற்றிப் பேசுகிற திருவள்ளுவர்,

> "அரம்போலும் கூர்மைய ரேனும் மரம்போல்வர்
> மக்கட்பண் பில்லா தவர்"

என்று குறிப்பிடுகிறார். அரம் போன்ற கூர்த்த மதி சிலருக்கு இருக்கும்; அவர் கூறும் ஒரு வார்த்தைக்கு ஓராயிரம் பேரைச் சுண்டியிழுக்கிற வன்மையும் இருக்கும். ஆனால் அது நஞ்சாக நரியின் தந்திரமாக—வாழ் நாள் முழுவதுமே வெறியை—வெறுப்பை ஊட்டுவதாகவே இருக்கும். இந்தச் சூழ்நிலையை மாற்றி, 'அறிவு' என்ப தற்கு அழகான விளக்கம் தருகிறார் அப்பரடிகள். நல்ல எடுத்துக்காட்டுக்களோடு — உவமையோடு கூறுகிறார். வாழ்க்கையில் நன்மை போல் தோன்றித் தீமை விளைவிப் பனவும் உண்டு. தீமை போல் தோன்றி நன்மை புரிவன

வும் உண்டு. நிலையற்றன போல் தோன்றி நிலைப்பனவும் உண்டு. நிலைப்பன போல் தோன்றி நிலையாதனவும் உண்டு. இந்தக் கருத்தை ஓர் அழகான உவமையோடு பொருத்திக் கூறுகிறார். பொதுவாக, நாட்டுப் புறங்களி லே 'ஆமை' சமைத்து உண்ணுகிற மக்கள் பலர் இருக் கின்றனர். அவர்கள் ஆமையைப் பிடித்து வருவார்கள். உலைப் பானையிலே தண்ணீர் ஊற்றி அதை அடுப்பி லேற்றித் தீயை மூட்டிப் பின்னர் ஆமையை அதில் போடு வார்கள். தண்ணீர் இளம் சூடாகிறது. மரத்துப்போனதால், அந்த இளஞ் சூடு ஆமைக்குச் சற்று வெது வெதுப்பாக— இன்பமாக இருக்கும். இளஞ்சூடு அதற்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியூட்டும். அந்த இளஞ் சூட்டின் இன்பத்தை இணையற்ற இன்பமாகக் கருதி அது அந்த வெந்நீரிலேயே நீந்தித் திளைக்கும். 'உலையை ஏற்றித் தழல் எரிமடுத்த நீரில் திளைத்து நின்று ஆடுகின்ற'—என்பன போன்ற சொற்களை அடுக்கிச் சொல்லுகிறார் அப்பரடிகள். அந்த இன்பம் வெளியே போய்விடாதபடி, அதனோடு ஐக்கிய மாகிக் கலந்திருக்கிறதாம். திளைக்கும் என்ற சொல்லால் அதனைத் தெளிவாக உணர்த்துகிறார். ஆமை அந்த இன்பத்தில் ஆடித்திளைக்கும் போது ஓடுவதால் இன்பம் குறைந்துவிடுமோ என்று கருதிக் கொஞ்சநேரம் நிற்கிற தாம். பிறகு நிற்பதால் இன்பம் குறைந்துவிடக்கூடாதே என்று கருதி ஓடுகிறதாம். இந்தக் காட்சியை அப்பரடி கள் அழகாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார்.

உலையை ஏற்றித்
தழலெரி மடுத்த நீரில்
திளைத்து நின்றாடுகின்ற
ஆமை போல் தெளிவிலா தேன்
இளைத்து நின்றாடுகின்றேன் !

என்று பேசுகிருர் அப்பரடிகள். ஆம்! அந்த ஆமைக்கு அறிவிருந்தது, நீரின் இளஞ்சூடு தெரிந்தது; வெதுவெதுப்பான நீர் இன்பந்தருவதை உணரும் ஆற்றலும் இருந்தது. ஆனுல், இப்போது 8–மணிக்கு இளஞ்சூடாக இருக்கிற இளவெந்நீர், 8–30 மணிக்குக் கொதி நீராகித் தன்னை அழித்துவிடும் என்ற அறிவு மட்டும் இல்லை! அது போலவே, மனிதர்கள் வாழ்க்கை என்ற அடுப்பிலே அனுபவம் என்ற பானையிலே ஆசை என்ற தீ எரிய உயிர் என்ற ஆமை பெறுகிற சில பொழுது இன்பத்தைப் பார்த்து, 'ஆகா ஊஹூ' என்று மகிழ்ந்து, திளைக்கிறபோது பின் வரும் பெருந்துன்பத்தை எண்ணிப் பார்க்க மறந்துவிடுகிருர்கள்—பின்னர் அவதிப்படுகிருர்கள்.

யாதனின் யாதனின் நீங்கியான்

எந்த ஒன்று ஆசை என்ற பெயரால் நம்மை மயக்குகின்றதோ, ஆசையின் பேரால் எதற்காக அலமந்து திரிகிருேமோ, அதுவே நம்முடைய இறுதிக்காலத்தில் நமது உயிருக்கு உலை வைப்பதாக இருப்பதை நம் ஒவ்வொருவருடைய சொந்த வாழ்க்கையிலேயே நாம் காணமுடியும்.

பணமே, நமது ஆசைக்குரிய பொருளாக இருந்தால் அந்தப் பணம் திருட்டுப் போய்விட்டது என்ற செய்தியே நமது உயிர் குடிக்கும் கூற்றுவனுக மாறிவிடும். நாவின் சுவைக்கு அதிகமாக ஆட்பட்டு நிறைய உண்டுகொண்டே இருந்தால், கடைசிக் காலத்தில் நோய்வாய்ப்படும் போது, அந்த உணவினுலேயே உங்கட்கு இந்த நோய் வந்திருக்கிறது என்று மருத்துவர் கூறுகிற நிலையைப் பார்க்கிருேம். இப்படியாக நாம் ஆசைப்படுகின்ற ஒன்றே நமக்குப் பகையாக—கூற்றுவனுக அமைவதைப் பார்க்கிருேம். இதைத்தான் அப்பரடிகள் அழகாகக் கூறுகிருர்.

'எது நன்று, எது தீது' என்பதைத் தோற்றத்தைக் கொண்டே முடிவு கட்டிவிடாதே! அதனுடைய உள்ளீட்டைப் பார்! அந்த உள்ளீடுதான் நமக்கு முக்கியமானது என்ற கருத்திலே பாடிய பாடலைப் பார்க்கிறோம்.

குறிக்கோள் இல்லாமல் வாழ்வா?

அடுத்து, 'அறிவு வேண்டும், அறிவிலே தெளிவு வேண்டும். இந்தத் தெளிவுதான் பின்னர் சைவமாக வளர்கிறது' என்ற கருத்தை நாம் அப்பரடிகளின் பாடல்களில் காணலாம். ஒருவனுக்கு அறிவிலே தெளிவு தோன்றி விட்டால் அவனுக்கென ஒரு குறிக்கோளும் தோன்றி விடும். அறிவினால் தெளிந்த அவன் கொள்ளும் குறிக்கோளே உயர்ந்த குறிக்கோளாக உள்ளது. இன்று உங்களுக்கு வாழ்க்கையில் ஏதேனும் குறிக்கோள் இருக்கிறதா? என்று கேட்டால் பலருக்குப் பதில் கூறவே தெரியாது. காரணம், அவர்கட்குக் குறிக்கோள, சாதனம் ஆகியவற்றிற்கிடையேயுள்ள வேறுபாடு தெரியாது. சிலர் திருக்கோயிலுக்குச் செல்வது, கோவிலுக்கு செல்வதானால் ஏற்படுகிற நல்லுணர்வைப்பெறுவதற்குரிய சாதனமே தவிரக் கோவிலுக்குச் செல்வதே இலட்சியமல்ல. நல்லுணர்வைப் பெறுவது இலட்சியம். அதைப் பெறக் கோயிலுக்குச் செல்வது இலட்சியத்தை அடைவதற்குரிய சாதனம்தான். நாம் உடல் நலம் பெறுவது இலட்சியம். அந்த இலட்சியத்தை எய்த நாம் குளிப்பது சாதனம். அது போலவே, கோயிலுக்குச் செல்வதனால் ஏற்படுகிற உள்ளத் தூய்மையை—உயர்ந்த பண்பை நாம் அடைவதற்குக் கோயிலுக்குச் செல்வது ஒரு சாதனம்தான். இந்தச் சாதனத்திற்கும் குறிக்கோளுக்கும் வேறுபாடு தெரியாமல்

வாழ்க்கை நடத்துகிற மனித சமுதாயத்தை நோக்கி மன மிரங்கிப் பாடுகிருர் அப்பரடிகள். அவர் பாலப்பருவம், இளமைப் பருவம், முதுமைப் பருவம் என மூன்று பிரிவாக வாழ்க்கையைப் பிரித்துப் பேசுகிருர். வாழ்க்கையில் குறிக் கோள் வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்துகிருர். குறிக்கோள் இல்லாத வாழ்க்கை பயனற்றுக் கெட்டுப்போகும் என்றும் குறிப்பிடுகிருர்.

'இளமையிலே பிழை, வாழ்க்கை நடுவிலே போராட்டம், முதுமையிலே கழிவிரக்கம்' என்ற மேலே நாட்டுப் பழமொழி ஒன்றுண்டு. எவனொருவன் இளமைப் பருவத்தில் பிழை செய்கிருனே, அவன் வாழ்க்கையின் இடைப் பகுதியிலே போராடிக்கொண்டேதான் இருப் பான். சிலர் உலகத்தோடு போராடுவர். சிலர் தம் தீய உணர்ச்சிகளோடு போராடுவர். எப்படியாயினும் போராடு வார் வாழ்க்கையில் அமைதியே இருக்காது. அவர்கள் வாழ்க்கையின் இறுதிக் கட்டம் கழிவிரக்கமாகவே இருக் கும். தாமஸ் உல்சி போன்றவர்களின் வாழ்க்கை நமக்கு இந்த உண்மையைத் தெளிவாக உணர்த்துகிறது.

தாமஸ் உல்சி அரசியல் தந்திரத்தில் சமபலக் கொள் கையைக் கையாண்டு சிறப்புடன் செயலாற்றிஞன்; ஆனுல் அரசனுக்கே உழைத்தான். சிந்தனையிலும் பரம் பொருளை நினைக்கவில்லை. ஆனுல் அரசன் முதுமைக் காலத்தில் கைவிட்டுவிட்டான். இறைவன்தானே என்றும் துணைவன்? நன்மையிலும் தீமையிலும் துணைவன்! அரசனுல் கைவிடப்பட்டு உல்சி வாழ்க்கையுடன் போரா டிக்கொண்டிருந்தான். முதுமைப் பருவத்தின் தொல்லை; வாழ்க்கை வளமான வாழ்க்கையல்ல—குடிசை வாழ்க்கை; அப்போது அவன், 'நான் அரசனுக்குச் செய்த சேவையில்

ஒரு சிறு பகுதியையாவது ஆண்டவனுக்குச் செய்திருந்தால் நான் எனது இறுதிக் காலத்தில் இப்படி அனுதையாக நிற்க நேரிட்டிருக்காது" என்று இரங்கிக் கூறுகிருன். ஆம்; அவன் இளமைக் காலத்துப் பிழை வாழ்க்கை, நடுவிலே போராட்டமாக ஆகி, இறுதிக் காலத்தில் கழிவிரக்கமாக மாறியதைக் காண்கிறேம். இந்தக் கருத்துக்கு அணி செய்வது போல் அமைந்திருக்கிறது.

'பாலனுய்க் கழிந்த நாளும்
பனிமலர்க் கோதை மார்தம்
மேலனுய்க் கழிந்த நாளும்
மெலிவுடன் மூப்பு வந்து
கோலனுய்க் கழிந்த நாளும்
குறிக்கோள் இலாது கெட்டேன்'

என்ற அப்பரடிகளின் பாடல். மனிதப் பிறவி கிடைத்தற்கரிய பிறவி. அதைக் குறிக்கோள் இல்லாமல் வாழ்ந்து கெட்டொழித்துவிடலாமா?எனவே வாழ்க்கையில் குழந்தைகளாக இருக்கும் பொழுதே அவர்கட்கு நல்ல இலட்சியத்தை—குறிக்கோளை ஊட்டவேண்டும். அந்த வயதுக்கும், உணர்வுக்கும், அனுபவத்திற்கும் ஏற்ப மிக்குயர்ந்த இலட்சிய உணர்வை ஊட்ட வேண்டும். அடுத்து இளமைப் பருவம். அதைத்தான் 'பனிமலர்க்கோதை மார்தம் மேலனுய்க் கழிந்த நாள்' என்று அப்பரடிகள் பேசுகிருர். அவ்வாறு இல்லற வாழ்வில்—துணைவியோடு வாழும் போதும் ஒரு குறிக்கோள் இருக்க வேண்டும். குறிக்கோள் இல்லாத வாழ்க்கை கெட்டுப் போகும். இல்லற வாழ்க்கையில் என்ன குறிக்கோள் இருக்க முடியும் என்று கேட்கலாம், நன்ருக உளமொத்து வாழ்ந்து அந்த உளமொத்த வாழ்க்கையிலே நல்ல நீண்ட நெடும் பாரம்பரியத்தை

உண்டாக்குகிற நன்மக்கட்பேற்றைப் பெறுவது குறிக்கோளாக அமைய வேண்டும். அப்படியில்லாமல் வெறும் உணர்ச்சிக்காக—மனப்பிராந்திக்காக இந்த வாழ்க்கை என்று கருதக்கூடாது; அது இல்லற வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாக இருக்கக் கூடாது. மூப்பொடு மெலிவு வந்து, கோலனாய்க் கோல் ஊன்றி நடக்கும் காலம் மூன்றாவது பருவம்—இறுதிப் பருவம். அப்போதும் குறிக்கோள் வேண்டும் என்று கூறுகிறார்.

மனம் போல் வாழ்வு

பருவுடல் தோற்றத்தால் மட்டும் ஒருவன் மனிதனாகி விடுவதில்லை. அவனுடைய உள்ளீடு என்ன? ஆன்ம நலம் என்ன என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். ஆன்ம நலம் இல்லாமற் போனால், மனிதனும் வெறும் பாடைத் தேங்காய் போலப் பயனற்றவனாய்விடுகிறான். ஆனால் வெறும் பாடைத் தேங்காயாவது அடுப்பு எரிக்கப் பயன்படும்; குறிக்கோளிலா மனிதனால் என்ன பயன்? இந்த நிலையை வைத்துக்கொண்டுதான் நமது அப்பரடிகள் போன்றோர், வாழ்க்கையின் உயர்ந்த சிறந்த சிந்தனைகளைப் பார்த்தார்கள். உயர்ந்த சிந்தனைகளையுடைய மேலான வாழ்க்கையை உண்டாக்க அப்பரடிகள் விரும்பினர்.

'இனியன நினையாதார்க்கு இன்னாதான்' என்று அப்பரடிகள் பேசுகின்றார். நிலத்திலே நீர் ஊற்று இருப்பது போல், மனிதனிடத்தில் நினைப்பு ஊற்று இருக்கிறது. நினைப்பு நல்லதாக இருந்தால் அவன் நல்லவனாகிறான். பொதுவாகப் பகல் 12 மணிக்கு நாம் ஒரு நல்ல விருந்து படைக்க வேண்டுமென்று விரும்பினால், காலை 8 மணிக்கே

சமையற்கட்டுக்கு நல்ல சரக்குகளைக் கொடுக்கவேண்டும். சமையற்கட்டுக்கு நாற்றம் பிடித்த அரிசியையும், பூச்சி வைத்துக் கெட்டுப்போன கத்தரிக்காயையும் கொடுத்து விட்டு 12 மணி விருந்துக்கு நல்ல சாப்பாடு வேண்டு மென்றால் ஒரு பொழுதும் வராது. சமையற்கட்டுக்குக் கொடுக்கப்பெற்ற சரக்குகளுக்கு ஏற்பவே பந்தியிலே விருந்து அமையும். அது போல, நமது இதயம் என்ற சமையற்கட்டில், ஏற்றப்பெற்ற எண்ணம் என்ற சரக்கு களுக்கு ஏற்பத்தான் சமுதாய வாழ்க்கை அமையும். இதயத்தில் எதை ஏற்றினோம் என்பதுதான் முக்கியம். அன்பு, ஒப்புரவு, ஈகை, இரக்கம், கண்ணோட்டம் முதலிய உணர்வுகளை ஏற்றினால் நாம் தூய மனிதராக—உலகிற் சிறந்த மனிதராக விளங்க முடியும். இல்லையானால், நமது வாழ்க்கை நரக வாழ்க்கையாகவே மாறிவிடும். ஒரு விலங்கு கொடுமையுடையதாக இருந்தால்கூட அவ்வளவு தீமையில்லை. ஒரு மனிதன் கொடியவனாக இருந்தால் அவன் மனித சமுதாயத்தையே பிடித்து ஆட்டி அலைக் கழிக்கிற பேய் போல ஆகிவிடுவான். ஆகையினால்தான் மனிதர்கள் தங்கள் உள்ளத்தைத் தூய்மைப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்; இனியன எண்ண வேண்டும் என்று அப்பரடிகள் கூறினார்.

கோத்திரமும் குலமும் கொண்டென் செய்வீர் ?

வஞ்ச ஆறு வற்றினால் பக்தி ஆறு பெருக்கெடுத் தோடும் என்கிறார் அப்பரடிகள். ஒரு பாத்திரத்தில், எதையாவது ஒன்றை வைத்துக்கொண்டு அதன் மேலே இன்னொன்றை ஊற்ற முடியாது. அதில் இருப்பதை அப் புறப்படுத்திவிட்டுத்தான் இன்னொன்றை ஊற்ற வேண்டும். வஞ்ச ஆறு, இயல்பிலேயே உள்ளத்தில்

ஊற்றெடுக்கிறது. அதனைத் தூர்வை எடுத்துத் தூய்மைப் படுத்திவிட்டால் பக்தி ஆறு பெருகவெடுக்கும். போட்டி, பொருமை, சூது என்ற வஞ்ச ஆறுகள் வற்றினால்தான் பக்தி ஆறு பெருகவெடுக்கும். வஞ்ச ஆறுகளை வற்றச் செய்வதற்கும் பல்வேறு சமுதாய உணர்வுகளையும் பேசுகிறார்கள்.

சாதிகளை ஒழித்துவிட வேண்டும்—குலச்சண்டைகளையும் கோத்திரச் சண்டைகளையும் போக்கிட வேண்டும் என்று பேசுகிறார்கள். இக்கருத்தை நமது அப்பரடிகள் ஏழாம் நூற்றாண்டிலேயே பேசினர்.

> சாத்திரம் பல பேசும்
> சழக்கர்காள் !
> கோத்திர முங்குல
> முங்கொண்டென் செய்வீர் ?

என்று கேட்டார். ஆனாலும் 7–ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து இந்த 20–ஆம் நூற்றாண்டு வரை, அண்ணல் காந்தியடிகள் வந்து சொல்லியும்கூட நம்மிலே தீண்டாமையை விட்டுவிடத் தயாரானோர் எத்தனை பேர்? 7–ஆம் நூற்றாண்டில் இந்தக் கருத்தைக் கூறிய அப்பரடிகளைக் கோயிலுக்குள்ளே சிலை வைத்திருப்பதைப் பார்க்கிறோம்; குருபூசை நடத்துவதைப் பார்க்கிறோம். ஆனாலும் இந்த நாட்டை விட்டுச் சாதி வேற்றுமையும், குல வேற்றுமையும், கோத்திர வேற்றுமையும் போகவில்லை. இன்றைக்கும் போனபாடில்லை. எங்கேயிருந்து தீண்டாமை போக வேண்டுமோ, யார் மூலம் தீண்டாமை போகவேண்டுமோ அங்கிருந்து, அவர்கள் மூலமாகத் தீண்டாமை போகவில்லை. இன்று தீண்டாமை ஒழிப்பை அரசு தன் பொறுப்பாக ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது.

அதன் முழுப்பயனை நாம் இனிமேல்தான் காணவேண்டும். எங்கே தீண்டாமை குடி புகுந்து கொண்டு சமுதாயத்தை கெடுத்ததோ அங்கே இன்னும் சாதீய எண்ணங்களும், சாதீய உணர்ச்சிகளுமே இருந்து வருகின்றன—இருப்பதற்கேற்ற சூழ்நிலைதான் இருந்து வருகிறது. பொதுவாக எந்த ஒன்றையும் மக்கள் மன்றத்தில் வைத்து மக்களை அதற்குத் தயார் செய்ய வேண்டுமே தவிர அரசு தானுக இயக்கினுல் உரிய பயன் இல்லாமற்போகும். அது மட்டுமல்ல—அந்த இயக்கமும் வலுவற்றுப் போகும்.

சமய வாழ்வில் சமுதாய உணர்வு

நம்முடைய நாட்டு அரசர்கள் இரண்டு தவறுகளைச் செய்தார்கள். அதனுலேயே நம்முடைய சமய வளர்ச்சி தடைப்பட்டிருக்கிறதோ என்று நான் ஐயப்படுகிறேன். ஒன்று அரசர்கள் அவர்களாகவே கோயில்களைக் கட்டியது. அவர்களாகக் கோயில்களைக் கட்டியமையின் காரணமாக, இங்கு வாழும் மக்களிடத்திலே, "இது நம்முடைய சொத்து—இதை நாம் பேணிக் காக்கவேண்டும்; சுற்றுச் சுவர்களிலும, கோபுரங்களிலும் முளைக்கின்ற மரங்களை நாம் வெட்டியெறிய வேண்டும்" என்று கருதுகிற சூழல் இல்லை. அதை அனைதைச் சொத்தாகக் கருதுகிற நிலைக்கு மக்கள் தயாராகிவிட்டார்கள். கோயில், தர்ம கர்த்தாவுக்குச் சொந்தம் என்று மக்கள் கருதுகிறுர்கள். தர்மகர்த்தாவோ கிடைத்தவரை இலாபம் என்று கருதுகிறுர். அவரிடமும் சமுதாய உணர்சசி வரவில்லை. காரணம், அந்தக் கோயில் சமுதாயத்தினுல் எழுப்பப்பெறவில்லை என்பதுதான்! தயவு செய்து யாரும் தவருகக் கருதிக்கொள்ளக் கூடாது. நான் குலோத்துங்க சோழனைப பாராட்டுகிறேன். இராஜராஜ சோழனைப் பாராட்டு

கிறேன்—பாண்டியனைப் பாராட்டுகிறேன். ஆனாலும், அவர்கள் இந்தச் சமுதாயத்தைப் பார்த்து, 'இந்த ஊருக்கு ஒரு கோயில் தேவை. அதை நீங்கள் கட்டிக் கொள்ளுங்கள்' என்று கூறியிருந்தால்—அந்த மக்களையே திருக்கோயில் எழுப்பச் செய்திருந்தால் கோயிலையும் கோயில் சொத்தையும் பேணுகிற உணர்ச்சி அந்த மக்களுக்கு இருக்கும். இப்படி நாம் கூறும்போது அந்தக் கோயில்களையும் மக்கள்தாமே கட்டினார்கள்? மன்னனா கட்டினான்? என்று நீங்கள் கேட்கலாம். மக்கள்தாம் கட்டினார்கள். ஆனால் கூலிக்குக் கட்டி னார்கள்; அரசனின் ஆணைக்குக் கட்டினார்கள். அவ் வாறின்றி, மக்களாகவே கட்டியிருந்தால் இந்த நாட்டில் பாடல் பெற்ற திருத்தலங்கள் பல அழிந் திருக்குமா? அந்தத் திருக்கோயில்களில் செடி, கொடி கள் முளைக்க முடியுமா? இன்று பல கோயில்களின் சொத்து ஒரு சில தனி மனிதர்களின் சுகபோகத்திற்குப் போயிருக்குமா ? இவையெல்லாம், தங்கள் சொத்து என்ற உணர்ச்சி மக்களிடம் இல்லாமற் போனதால் விளைந்த தீமைகள் ! இன்னொன்று, கோயில் எழுப்பிய தோடு மட்டுமின்றி அவற்றிற்குச் சொத்தும் கொடுத்தது. இதுவும் ஒரு பெரிய குறைதான்,

பொது நிறுவனங்கள் மக்களாலேயே பாதுகாக்கப் பெறவேண்டும் என்று காந்தியடிகள் விரும்பினார். அவை மக்களாலேயே பாதுகாக்கப் பெறுகிற அளவிற்கு மக்க ளிடமிருந்தே வருவாய் வரவேண்டும். அவ்வாறின்றி, ஒரு பெரும் மூலதனம் இருந்துவிடுமானால் பணம் வரு கிறது, எப்படியும் காரியத்தை நிறைவேற்றிவிடலாம்— மக்களைப்பற்றி நமக்கென்ன என்ற எண்ணம் எழக்கூடும்.

நாட்டில் இந்த நிலைமை ஏற்பட்டுத்தான் நமது மதத்தைச் சார்ந்த மக்கள் பலர் பிற மதத்திற்குப் போயும்கூட, பலர் ஐந்தெழுத்தின் மெய்ப்பொருளை எண்ணிப் பார்க்க முடியாமல் போயும்கூட, நமது சமய மடங்களும், திருக்கோயில்களும் சிறிதும் கவலைப்படாமல் தங்களுடைய மணிகளை முழங்கிக்கொண்டு காலங்கடத்தி வருகின்றன. இதனுலேயே நமது திருக்கோயில்களுக்கும், மக்களுக்குமிடையே—நமது திருமடங்களுக்கும் மக்களுக்குமிடையே நீண்டதோர் இடைவெளி ஏற்பட்டது—இன்றும் இருந்து வருகிறது.

ஒரு நாலாயிரம் மக்கள்! அவர்களைச் சுற்றி ஒரு கோயில். அந்த நாலாயிரம் மக்களின் குடும்பப் பொறுப்பாக அந்தக் கோயில் இருக்க வேண்டும். அந்த மக்களின் பொறுப்பாகவே அவர்களைச் சார்ந்த திருமடம் இயங்க வேண்டும் என்கிற ஒரு நிலைமை இருக்குமானுல், நமது சமய நிலையங்களுக்கும் மக்களுக்குமிடையே இடைவெளி ஏற்பட்டிருக்குமா? தொடர்பு குறைந்திருக்குமா?

கோயில்களுக்கும் திருமடங்கட்கும் ஒரு நிரந்தரமான மூலதனம் ஏற்பட்டுவிட்டதால், அங்கு மக்கள் வந்தாலும் வராவிட்டாலும் அவை அதைப்பற்றிக் கவலைப்படுவதில்லை. மக்களை வரவழைக்க வேண்டுமென்று விரும்பினுல், கச்சேரிகள், விழாக்கள் மூலம் கூட்டம் சேர்த்து விடுகிருர்கள். அலங்காரங்கள், கச்சேரிகள், களிநடனங்கள் இவையனைத்தும் மக்கள் கூட்டம் குறைந்தபோது, அவர்களைக் கவர்வதற்காக—கூட்டம் வரவேண்டும் என்பதற்காக—ஏற்படுத்தப்பெற்ற சப்பைக்கட்டுக்களாக—சாதனங்களாகவே மாறிவிட்டன. இவை நிரந்தரமான புரட்சியை ஏற்படுத்தவில்லை. மக்கள் மன்றத்தில்தான்

சமய நிலையங்கள் இருக்க வேண்டும்—மக்கள் மன்றத்தின் தொடர்பில்தான் அவை இயங்க வேண்டும் என்று நமது அப்பரடிகள் கருதினர். எனவே, இவர் ஒரு மாசில்லாத— தூய துறவியாகக் காட்சியளித்தார். 'ஓடும் செம்பொன் னும் ஒக்கவே நோக்கினர்'. அவர் உழவாரத் திருப்பணி செய்கின்றபொழுது, பொன்னும் பரல் கற்களும் கிளம் பின ; வைரக் கற்களும் வந்தன. அப்பரடிகள் அவற்றை யெல்லாம் ஒக்கவே நோக்கினர் ஆம் ! செம்பொன்னையும் ஓட்டையும் ஒரே மாதிரியாகப் பாவித்தார். இப்பொழுது நம்மிற்பலர் ஓட்டைக்கூடச் செம்பொன்னகப் பார்க்கும் அளவிற்கு வளர்ந்திருக்கிறர்கள். அப்பரடிகளின் வாழ்க்கை தூய களங்கமில்லாத வாழ்க்கை. கூடும் அன் பினிற் கும்பிடலேயன்றி வேறென்றும் வேண்டாத வியத் தகு வித்தகத் துறவு அப்பரடிகளின் துறவு. அவருக்கு நாட்டு மக்களின் நல்வாழ்விலே மிகச் சிறந்த ஈடுபாடு இருந்தது. இந்த நிலைமையை நாம் எண்ணிப் பார்க்கின்ற பொழுதுதான் அப்பரடிகளுக்குச் சமய வாழ்வில் ஏற்பட்ட சமுதாய உணர்வை நாம் உணர முடிகிறது.

யாம் வணங்கும் கடவுளார் ?

பொதுவாக, மனித வாழ்க்கையில் இருக்கின்ற தவறு களை நீக்கவேண்டுமானல், முதலில் அவனைச் சமுதாய மனிதனுக்க வேண்டும். சமுதாயத்தை விட்டுத் தனித்து ஒதுங்கி வாழும் மனிதன் தொடர்ந்து தவறுகளை இழைத் துக்கொண்டேதான் போவான். எவன் ஒருவன் துணி வாகச் சமுதாயக் கூட்டு வாழ்க்கையை—பத்துப் பேர் மத்தியிலே வாழுகின்ற வாழ்க்கையை ஏற்றுக்கொள் கிறனே, அவன் காலப் போக்கில் திருந்திவிடுவான்.

ஒருவன் ஆவுரித்துத்தின்றுழலும் புலையனாகவே இருந்தாலும், அவன் சான்றோர்கள்—அடியார்கள் மத்தியிலே வாழக்கூடிய சமுதாய வாழ்க்கையை மேற்கொண்டுவிடுவானானால், சமுதாயத்தில் வாழுகின்ற மற்றவர்களைப் பார்த்துத் தன்னினும் மூத்த சான்றோர்களைப் பார்த்து—அவர்கள் வாழும் முறைகளைக் கவனத்தில் கொண்டு, அவன் இதுதான் நல்ல வாழ்க்கை போல் இருக்கிறது என்று கருதி 'ஆவுரித்துத் தின்னுகின்ற பழக்கத்திற்கே முழுக்குப் போட்டுவிடக் கூடும்.' இதனை நன்றாக உணர்ந்தவர் நமது அடிகள்.

எனவேதான்,

அங்கமெலாம் குறைந்தழுகு
 தொழு நோயராய்
ஆவுரித்துத் தின்றுழலும்
 புலையரேனும்
கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க்
 கன்ப ராகில்
அவர்கண்டீர் யாம்வணங்கும்
 கடவுளாரே !''

என்றார். தாம் வணங்குகின்ற கடவுள் என்று சொல்லுகின்ற அளவில் நாம் அந்தப் பாடலைப் பார்க்கிறோம். ஒப்புயர்வற்ற சமுதாய ஒருமைப்பாட்டை, சாதிகுல கோத்திரங்கட்கு அப்பாற்பட்ட சமுதாயததை உருவாக்க வேண்டும் என்பது அப்பரடிகளின் கருத்து.

'கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க்கு அன்பராவர் கருத்தில் அந்த ஆவும் ஆண்டவன் வீற்றிருக்தும் கோயில் என்ற எண்ணம்தானே உண்டாகும். பின்பு தாமாகவே அக்கொடுந்தொழிலை விட்டுவிடுவர். மேலும் கோவிலில் காணப்படும் வாகன நந்தியையும் நினைப்பர்.

சமயத்தில் சமதர்மம்

அடுத்து, எல்லோரும் வாழ வேண்டும்—இன்பமாக வாழ வேண்டும்; பொருள் உடைமை பிறருக்குத் தந்து உதவி வாழ்விப்பதற்கே என்ற உயர்ந்த தர்மகர்த்தாக் கொள்கையை அப்பரடிகள் குறிப்பிட்டு இருக்கிறார். அவர் வாழ்ந்த ஏழாம் நூற்றாண்டில், 'தர்மகர்த்தாக் கொள்கை' என்ற ஒரு கொள்கை இல்லை எனினும், தர்ம கர்த்தாக் கொள்கைக்கு வித்தூன்றுவது போல அப்பரடி கள் பேசி இருக்கிறார்.

" இரப்பவர்க்கு ஈய வைத்தார்
ஈபவர்க்கு அருளும் வைத்தார்
கரப்பவர் தங்கட் கெல்லாம்
கடுநர கங்கள் வைத்தார் "

என்று கூறுகிறார். ஒரு பெரிய மருத்துவர் இருக்கிறார். அவர் தம் பெட்டியிலே இரு நூறு ரூபாய் மதிப்புள்ள நல்ல மருந்துகள் வைத்திருக்கிறார். அவ்வளவு மருந்து களும் அவர் தம் சொந்தப் பணத்தில் வாங்கியவைகளே. எனினும் எல்லா மருந்துகளையும் அவரே உட்கொள்ள முடியுமா? நோயுற்றவர்களுக்குத்தானே கொடுக்க வேண் டும்? மருத்துவரிடத்தில் ஏராளமான நல்ல மருந்துகள் இருப்பது போலச் சிலரிடத்தில் பெரும் பொருள் குவிந்து கிடக்கிறது. எதற்காக? இரப்பவர்கட்கு ஈவதற்காக. மருத்துவர்களிடமிருக்கும் மருந்து மற்றவர்களின் உடல் நோய் தீர்ப்பதற்காக.

ஆம்! கடவுள் அப்போதே அவனிடம் சொல்லித் தான் பணத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார். "யாராவது வந்து கேட்டால் இல்லையென்று சொல்லாமல் இயன் றதைக் கொடு என்று சொல்லியிருக்கிறார்... இரப்பவர்க்கு

ஈவதற்காகப் பொருளை வைத்தார். அப்படி இரப்பவர்க்கு இல்லை என்று சொல்லாமல் இயன்றதைக் கொடுப்பவர்களுக்கு அருளை வைத்தார். இரப்பவர்க்கு இல்லையென்று சொல்லிப் பொருளைச் சேமித்து வைக்கின்ற வன்னெஞ்சுடைய வஞ்சகர்களுக்கு எல்லாம் கடவுள் 'கடுநரகம்' வைத்திருக்கிறார். இதனையே 'கரப்பவர் தங்கட்கெல்லாம் கடுநரகங்கள் வைத்தார்' என்று அழுத்தமாக—தெளிவாகக் கூறுகிறார் நமது அப்பரடிகள்.

பொதுவாக, இடைக்காலத்திலே சமய உலகத்திற்கு வந்த ஆபத்துகூடச் செல்வந்தர்களால்தான். இடைக் காலத்திலே, பரம தரித்திரர்களான ஏழை மக்கட்கும் பாட்டாளிகட்கும் பரிந்து பேசுகிற கடமையைச் சமய உலகு மறந்துவிட்டது; அவ்வாறு பேசுவதனின்றும் விலகி விட்டது. ஏழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த நமது அப்பரடிகள், "உற்றார் இல்லார்க்கு உறுதுணையாவான்" என்று பேசினார். சமுதாயத்தில் யாரொருவர்க்கு உறவினர் இல்லையோ, யார் ஒருவர் தெருவில் அனாதையாக விடப் பட்டாரோ அவருக்கிறைவன் உற்ற துணை என்று பேசினார் ஒருவன் உற்றாரிலாதார்க்கு உறுதுணையாக நின்று உதவி புரிய எண்ணினால் தன்னைச் சார்ந்தவர்களைக் கொண்டு செய்விப்பதே தக்கதாகும், அது போல் இறைவனும் தன்னைச் சார்ந்த செல்வரைக்கொண்டு செய்விப்பான். கண்ணுள்ளவரைக்கொண்டு கண்ணில்லார்க்குத் துணை செய்விப்பதும் இம்முறையேயாகும். ஆனால் இன்று நமது சமயம் உற்றார் உறவினர் இல்லாத அனாதைகட்கு உறுதுணையாக இல்லை. எல்லா வசதிகளும் வாய்ப்பும் உள்ளவர்க்கே—மேலும் மேலும் பரிவு காட்டுவதாக—மரியாதை கொடுப்பதாக இருக்கிறது.

கங்கை ஆடிலென்? காவிரி ஆடிலென்?

அடுத்து 'அற்ருர்க்கும் அலந்தார்க்கும் அருள் வானே' என்று பேசுகிருர். அற்ருர்க்கும் அலந்தார்க்கும் அருள் செய்வது சமயத்தின் இயல்பு—சேக்கிழார் அருளிய பெரியபுராணத்தில் இறைவன் பல்வேறு சூழ்நிலைகளில், அற்ருர் போல அலந்தார் போலக் கோலம் கொண்டு மண்மீதில் எழுந்தருளி வந்ததைக் காண்கிருேம். சிவபெருமான் என்ற திருக்கோலப் பொலிவோடு அவர் வரவில்லை. அவர், அற்ருர் போல, அலந்தார் போல வந்தபோதும் உரிய மதிப்பும் வரவேற்பும் கிடைத்தன. அடியார்களின் இல்லங்களிலே, இன்று இறைவனே அற்ருர் போல, அலந்தார் போல வந்தால் ஒரு பிடிச் சோறு கிடைக்குமா என்பது ஐயப்பாடுதான்! நிலைமை அந்த அளவிற்கு மாறிவிட்டது. அற்ருர்க்கும் அலந்தார்க்கும் அருள் செய்கின்ற—உற்ருர் இல்லாதார்க்கு உறுதுணையாகின்ற அந்த உயர்ந்த சமய ஒழுக்கம் பரவ வேண்டும். எல்லோர்க்கும் கொடுப்பதுதான் வாழ்க்கையின் நோக்கம். அதுதான் சமுதாய ஒழுக்கம். அங்குதான் சமுதாயப்பண்பு வளர்கிறது. ஏழாம் நூற்ருண்டில் அப்பரடிகளிடத்தே இந்த உயர்ந்த சிந்தனை தோன்றியதை நாம் பார்க்கிருேம்.

பொதுவாக மனிதன் ஒருவன்தான் வாழ்க்கையென்ற இலட்சியத்தோடு போராடுகின்ருன். பிறரோடு மனங் கலந்து பேசி, அன்பு கலந்து உறவாடிக் கூடிவாழ்வதே மனித குலத்தின் உயர்ந்த லட்சியம்! மனிதனைத் தவிர ஏனைய உயிரினங்கள் தோன்றிய சில காலங்கள் வரை சார்ந்து வாழ்கின்றன. பின் தத்தம் வாழ்க்கையைத் தாமே பார்த்துக்கொள்கின்றன. அதனுல் அவைகட்குச் சார்பின் மேன்மையும் நன்மையும் தெரியவாரா. மனிதன்

பிறந்த நாள் தொட்டு இறக்கும்வரையும் சார்புடனே வாழ் கின்றான்; அதனால் கடவுட்சார்பையும் நாடுகின்றான்,

> "அன்பலால் பொருளுமில்லை
> ஐயன் ஐயாறனார்க்கு"

என்று அப்பரடிகள் குறிப்பிடுகிறார். ஐயாறப்பர் நாம் கொண்டுபோகும் தேங்காய் பழத்தைப்பற்றிக் கவலைப்பட வில்லை; நாம் உண்மையிலேயே அன்புடையவர்களாக மெய்யன்புடையவர்களாக இருக்கிறோமோ?' என்றுதான் அவர் பார்க்கிறார். அன்புதான் மனிதனை வளர்க்கிறது. அன்புதான் மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும்—மற்றவர்களை நாம் மகிழ்விக்க வேண்டும் என்ற எண் ணத்தை எழுப்புகிறது. அன்பில்லையானால் தன்னல வெறியே தலைதூக்கி நிற்கும். அன்பு இருந்தால் சமுதாயப் பற்றுத் தலைதூக்கி நிற்கும். கடவுட்கு அமைக்கும் அமு தும் அன்பேயாகும். அறவாணர்க்கு அன்பென்னும் அமுதமைத்து வழிபட்டார் வாயிலார். நடமாடுங் கோயில் நம்பர்க்கொன்றீவதே, படமாடுங்கோயில் பரமர்க்கு ஈவ தென்றார் திருமூலர். நடமாடுங் கோயில் நல்ல சமுதாயமே யாகும்.

சாதாரணமாகச் சில விலங்குகளையும், செடி கொடி களையும் நாம் பார்க்கிறோம். அவை மக்கட்சமுதாயத்தி லிருந்து பெற்றுக்கொள்வது மிக மிகக் குறைவு. திருப்பித் தருவதோ மிக மிக அதிகம். ஆம்; அவை பெற்றுக் கொண்டதைப் போன்று பன்மடங்கு பயனைத் திருப்பிக் கொடுக்கின்றன. ஒரு கறவை மாட்டை எடுத்துக்கொள் வோம். அது ஒரு ரூபாய்த் தீனி தின்றால், இரண்டு அல்லது மூன்று ரூபாய் மதிப்புள்ள பாலை நமக்குத் தரு கிறது ; ஒரு தென்னை மரம்! அதற்கு நாம் செலவழிப்பது

எவ்வளவு ? அது நமக்குத் திருப்பித் தருவது எவ்வளவு என்று நீங்களே எண் ணிப் பாருங்கள். இப்படி விலங்கு களும் செடி, கொடி, மரங்களும் சமுதாயத்திலிருந்து கொஞ்சமாகப் பெற்றுக்கொண்டு, நிரம்பத் திருப்பிக் கொடுக்கின்றன. மனிதனே சமுதாயத்திலிருந்து நிரம்பப் பெற்றுக்கொள்கிறன். சிறிதளவு திருப்பித்தரக்கூட விருப்பங்கொள்ளாது வெட்கப்படுகிறன். அப்படி ஏதே னும் கொஞ்சம் கொடுக்கத் தயாராஞலும் கொடுக்கும் அளவிற்கதிகமான பாராட்டைப் பெற விரும்பும் நிலையைப் பார்க்கிறேம். சமுதாயத்திற்கு நிரம்பக் கொடுக்க வேண்டும். அதுதான் சிறந்த சமுதாயப் பண்பு—தூய அன்புடையவர்களின் இலட்சியம்.

அப்பரடிகள் பல ஆரவாரச் செயல்களை—போலிச் சடங்குகளைத் தம் பாடல்களில் சற்றுக் கடுமையாகவே சாடிச் செல்கிறர்.

> கங்கை ஆடிலென்
> காவிரி ஆடிலென்
> பொங்கு தண்கும
> ரித்துறை ஆடிலென்
> ஓங்குமா கடல்
> ஓதநீர் ஆடிலென் ?
> எங்கும் ஈசன்
> எனுதவர்க் கில்லையே !

என்று கேட்கிறர். நீ கங்கையில் போய் நீராடி வந்திருந் தாலும் காவிரியில் போய் நீராடி வந்திருந்தாலும் என்ன பயன் ? எங்கும் ஈசன் இருக்கிறன்—எவ்வுயிர்க்குள்ளும் ஈசன் உறைகிறன் என்பதை நீ உணரவேண்டும்—உயிர்க ளிடத்து அன்பு செய்தல் வேண்டும் என்று வலியுறுத்து

கின்ருர். ஓவியத்தை உதாசீனப்படுத்திவிட்டு—ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு, ஓவியனைப் பாராட்டுவதில் என்ன பொருள் இருக்கிறது ? இப்படிச் செய்வதால் ஓவியனைத் திருப்தி படுத்திவிட முடியுமா ? கவிதையைக் கழிவுக் கூடையில் போட்டுவிட்டுக் கவிஞனைப் பாராட்டுவதில் என்ன பொருள் இருக்கிறது ? அப்படிச் செய்வதால் கவிஞன் திருப்தி அடைந்துவிடுவாணு ? படைப்புக்கு நாம் வழங்கு கிற பாராட்டுக்கள்தாம் ஓவியனுக்கும் கவிஞனுக்கும் நாம் செய்கிற சிறப்பு. குழந்தைக்கு நாம் அளிக்கிற பாராட்டுத்தான் அக்குழந்தையின் தாய்க்கு நாம் செய கின்ற சிறப்பு. இதுதான் உலக இயல்பு. ஆனல் நமது சமுதாயத்தில் இன்று நடப்பதென்ன ? இறைவனுக்கு எல்லா வகையான சிறப்புக்களும் செய்கின்ருேம். ஆனல் இறைவனின் உடைமையாக—உறைவிடமாக—உணர்த் தும் பிரதிபிம்பமாக—நிழற்படமாக இருக்கின்ற மனித சமுதாயத்தை—மனித உயிர்களை—மனித குலத்தைப் புழுதியிலே புரள விட்டுவிட்டுச் சாக்கடையிலே மிதக்கும் புழுக்களைப் போலத் துடிக்க விட்டுவிட்டு மனித குலத்தின் அப்பனுக—அம்மையாக—அன்புடைய மாமனும் மாமியு மாக—ஒண்பொருளுமாக விளங்குகிற இறைவனை எப்படித் திருப்திபபடுத்த முடியும் ? சிறப்புச் செய்ய முடியும் ?

கையூட்டுக் கேட்பவரா கடவுள் ?

கடவுளைச் சிலர் பயங்கரப் பொருளாக்கிவிட்டார்கள். இறைவனிடத்துப் பக்தியும் பரிவும் கொள்ள வேண்டும். கடவுளைக் கும்பிடாவிட்டால் நரகம் கிடைக்கும் என்று அச்சுறுத்துகின்ருர்கள். கடவுளைக் கும்பிட்டவனுக்கு

மோட்சமும், கடவுளைக் கும்பிடாதவனுக்கு நரகமும் கிடைக்கும் என்றால் கடவுள் இலஞ்சம் வாங்குபவரா? கடவுளை நாம் புகழ்ந்து பாடும் பாடல்களைப் புகழ் உரைகளை இலஞ்சமாகப் பெற்றுக்கொண்டு கடவுள் மோட்சம் அருளுவார் என்று எண்ணுவது தவறு; அது நடக்கவே நடக்காது. இறைவனுக்கு நமது மன நெகிழ்ச்சியும் மனத் தூய்மையும்தான் தேவை. இவற்றை உண்டாக்கிக் கொள்ளத் தோத்திரப் பாடல்களையும் பிறவற்றையும் சாதனங்களாக வைத்துக்கொள்ளலாம், அவ்வளவுதான். கங்கையில் மீன் எப்போதும்தான் கிடக்கிறது காவிரியில் தவளை எப்போதும்தான் இருக்கிறது. அவற்றிற்கு ஞானம் வருகிறதா? கிடையாதே! ஏன்? அவற்றிற்குச் சிந்தனை கிடையாது. இந்த உலகத்தை நாம் போற்ற வேண்டும்; இந்த உலக மக்கட்குத் தொண்டு செய்ய வேண்டும். அதுதான் சிறந்த வழிபாடு.

பஞ்சம் நீங்கப் படிக்காசு வேண்டுமா?

இன்றும் பலர் மூட்டை கட்டிக்கொண்டு காசிக்குப் போவார்கள். ஆனால் சுற்றுப்புறத்திலே—தெரு மருங்கிலே—வாழப் பிறந்தும் வாழ வகையின்றி அவதிப்படுகின்ற காட்சியைக் கண்ணிருந்தும் காண மறுக்கிறார்கள்; விழியிருந்தும் குருடர்களாகிறார்கள். காசிக்குப் போவதில் தவறில்லை. ஆனால், தங்கள் கொல்லைப்புறத்திலே 'குய்யோ முறையோ' என்ற கூக்குரல் கேட்கக்கூடாது; தெருப்பக்கத்திலே அழுகுரல் கேட்கக்கூடாது. அண்மையில் நடைபெற்ற உலக மாநாட்டில் வெளியான ஒரு செய்தி மத உலகத்திற்கே ஓர் அறைகூவலாக இருக்கிறது. அது, கிறித்தவ மதமாக இருந்தாலும் சரி, இஸ்லாமிய மதமாக இருந்தாலும் சரிதான். அந்த அறை

கூவல் உலக மதங்கள் அனைத்திற்கும் பொதுவே ? நாள் ஒன்றுக்கு உலகில் 10 ஆயிரம் பேர் உணவின்றிச் சாகிறார்கள் என்று அந்த மாநாட்டில் கூறப்பெற்றது. அப்படியானால் "இம்மையே தரும் சோறும் கூறையும்"— "அற்றார்க்கும் அலந்தார்க்கும் அருள் செய்வானே" என்ற பாடல்கள் நடைமுறைக்கு வருவது எந்த நாள் ? ஒன்று நடைமுறைக்கு வந்துவிட்டால் அதை மெய் யென்று கூறுகிறோம்—நடைமுறைக்கு வராதபோது பொய்யென்றும் கற்பனையென்றும் கூறுகிறோம். ஏன் பழைய சமய இலக்கியங்களை—வரலாறுகளை நடை முறைக்குக் கொண்டுவரக் கூடாது ? அன்று திருவீழி மிழலையில் அப்பரடிகள் இறைவனிடம் படிக்காசு பெற்றுப் பஞ்சம் போக்கினார். பஞ்சத்தில் அடிபட்ட மக்களுக்குச் சோறு போட்டார். அதை இந்த 20-ஆம் நூற்றாண்டில் ஏன் செய்யக்கூடாது ? என்றால் அன்று இறைவன் படிக் காசு கொடுத்தார். இன்றும் அப்படிக் கொடுத்தால் பஞ்சம் நீங்கத் தொண்டு செய்யலாம் என்று சிலர் கேட் கிறார்கள். அன்று அப்பரடிகளுக்குப் படிக்காசு கொடுக் கின்ற நிலையில் இறைவன் இருந்தான். வாங்குகின்ற நிலையில் திருநாவுக்கரசர் இருந்தார். செப்பால் அடித்த ஒரு காசுகூட அப்பரடிகளிடம் இல்லை. அவர் உடைமை கள் என்று சிவபெருமானின் திருவடிகளைத் தவிர வேறு ஒன்றையும் பற்றாதவர்.

அப்பரடிகளுக்கு உலகில் எப்பொருளும் இல்லை. இறைவன் கொடுத்தார். அப்பரடிகளிடம் ஆண்டவன் பொருள் வைக்கவில்லை. ஆனால் அருள் வைத்தார். அப்பரடிகள் அவ்வருளால் பாடினர். வேண்டுங்காலத்து வலிய வந்து வேண்டும் பொருளையும் அருளினர். இப்

போது பெரும் பொருள் குவித்திருப்பாரிடம் ஆண்டவன் பொருள் வைத்துள்ளார். அவர்கள் அப்பொருளைச் சமுதாயத்துக்கு ஈந்து ஆண்டவன் அருளைப் பெறுதல் வேண்டும். இதுவே அவர்தம் தலைக்கடன். இப்போது பெரும் பொருள் குவித்து வைத்திருப்பவர்கள், குவிந்துள்ள பொருளை என்ன செய்யலாம் என்று தெரியாமல் திண்டாடுகிறார்கள்.

அப்படியிருக்க இறைவன் கொடுக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? இன்று சமபத்தின் பெயரால், ஆண்டவனின் பெயரால் குவிந்திருக்கும் பணத்தைப் பயன் படுத்திப் பணம் இல்லை என்ற நிலை ஏற்பட்டால் இறைவன் கொடுக்கத்தான் செய்வார். இன்றைக்கும் நாம் காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி அழுதரற்றி இறைவனைக் கூப்பிட்டால் அவர் ஏன் என்று கேட்கத்தான் செய்வார்—இறங்கி வந்து கருணை புரியத்தான் செய்வார்—தேவை ஏற்படும்போது உதவத்தான் செய்வார். இந்த உண்மைகளை அப்பரடிகள் பாடல்களிற் காண்கிறோம். பெரும் பொருளாதாரப் புரட்சியை விரும்பிய காரல்மார்க்ஸ் போன்றவர்கள்கூடப் பொருளைச் சேர்த்து வைத்திருப்பவன் கொடுக்கிறானா? இல்லையா? இல்லையென்றால் அடித்துப் பிடுங்கு என்றுதான் கூறினார்கள். அவ்வாறு அடித்துப் பிடுங்கினாலும் பிடுங்கின நேரத்தில் தான் வலியும் தொல்லையும் இருக்கும். ஆனால் 'நீ கொடுத்து வாழாவிட்டால் இறைவன் உனக்கு நரகம் வைத்திருக்கிறார். அந்த நரகத்திற்குப் போய் நீ காலமெல்லாம் அவதிப்படாமல் இருக்க வேண்டுமானால் உன்னிடம் உள்ளதை ஒளிக்காமல் கொடு' என்றார் அப்பரடிகள். இந்தப் பொருளாதாரச் சம வாய்ப்புச் சமுதாய

நோக்கோடு—பொதுமை நோக்கோடு பேசுகின்றார் அப்பரடிகள்.

“ மாசில் வீணையும்
மாலை மதியமும்
வீசு தென்றலும்
வீங்கிள வேனிலும்
மூசு வண்டறைப்
பொய்கையும் போன்றதே
ஈசன் எந்தை
இணையடி நீழலே !’

என்பது அப்பர் வாக்கு.

ஆம், அவ்வளவும் பொதுமை. யாராவது சுவர் எழுப்ப முடியுமா? வேலி போட முடியுமா? மாசில்லாத வீணையின் இனிய ஒலி ஏழையும் கேட்டு அனுபவிக்கலாம்—செல்வனும் கேட்டு அனுபவிக்கலாம்—செவிகள் மட்டும் செவிடாகாமல் இருந்தால்! மாலைக்கால மதியத்தின் அழகு—தண்ணொளி இன்பம் கோடீஸ்வரனுக்கும் குடிசையில் வாழ்வோனுக்கும் பொது; மனக்குறையில்லாதார் அனைவருக்கும் மாலை மதியம் இனிக்கும்—இன்பம் செய்யும். அது போலவே இறைவனின் தண்ணருளும் எல்லார்க்கும் பொது; அதை அனுபவிக்க மொழி வேறுபாடு கிடையாது—இன வேறுபாடு கிடையாது—மத வேறுபாடு கிடையாது—பொருளாதார வேறுபாடு கிடையாது. உள்ளம் மட்டும் கல்லாக—இரும்பாக இல்லாமல் உண்மை யன்புடனிருக்க வேண்டும்.

இறைவனுடைய திருவடிகளும் இறைவனின் ஆக்கத்தினால் ஏற்பட்ட உலகியல் பொருள்களும் இங்கு வாழும் மக்கள் அனைவருக்கும் பொதுவானவை. அவற்றை

மக்கள் அனைவரும் கூடி அனுபவித்துப் பயன் பெற வேண்டும் என்ற சிறந்த தத்துவத்தை—சித்தாந்தத்தை நாம் 'மாசில் வீணையும்' என்ற அப்பரடிகளின் பாடல் வாயிலாக அறிகிறோம்.

மொழி ஒருமைப்பாடு

இன்று மொழி ஒருமைப்பாடு, இன ஒருமைப்பாடு என்றெல்லாம் பேசப் பெறுகிறது. இன்று மொழிச் சிக்கல் நமது நாட்டில் உச்சம் பெற்றிருக்கிறது. எனவே, நாம் யாரும் ஆத்திர அவசர உணர்ச்சிகளுக்கு ஆட்படாமல் அமைதியாக ஆழ்ந்து சிந்தனை செய்து பார்க்க வேண்டும். மனிதனுக்கு வாய் இருக்கிறதென்றால் அது, தன்னோடு தன் அண்ணன் தம்பிகளாக, வாழ்கின்றவர்களோடு மட்டும் பேசிக்கொண்டிருக்க அல்ல. நம் வீட்டிற்குள் இருக்கும் காற்றை மட்டும் அனுபவிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவா நமது வீடுகளில் சன்னல் வைக்கிறோம்? வீட்டின் வெளியில் இருக்கும் ஆரோக்கியமான காற்று உள்ளே வரவும்தானே சன்னல்! இந்தக் காற்றுப் போக்குவரத்தினால் ஆரோக்கியமான வாழ்வு அமைவது போல, ஒரு மனிதனுடைய தாய்மொழிப் பற்றும் பிற மொழி உறவும் சேர்ந்து மனிதனின் உள்ளத்தை வளர்க்கிறது. அவனை உலக மனிதனாக்குகிறது.

மரம் நன்றாக வளர்ந்து பூத்துக் காய்த்துப் பயன்தர வேண்டுமானால் மரத்திற்கும் மண்ணுக்கும் நல்ல உறவு இருக்கவேண்டும். மண்ணோடு மரத்திற்கு இருக்கிற தொடர்புதான் அந்த மரத்தைக் காக்கும்—வளர்க்கும். எனினும், அது மட்டும் போதாது, அந்த மரத்திற்கு விண்

ணேடும் தொடர்பு வேண்டும், காற்று வேண்டும்—கதி ரொளி வேண்டும். ஆம் மண்ணிலிருந்து மட்டுமல்ல— வேறு பல சூழல்களிலிருந்தும் அதற்கு உணவு தேவைப் படுகிறது.

இவ்வாறு, மண்ணேடும் விண்ணேடும் அந்த மரத் திற்கு உறவு இருந்தால்தான் அது வளர்ந்து வாழ்ந்து பசுமையாகச் செழித்துப் பூத்துக் காய்த்துக் கனிந்து பெரும் பயன்தர முடியும். அது போலவே மனித இனம் விரிந்து பரந்து வாழவேண்டுமானுல்—உலகத் தொடர்பு கொண்டு உயர வேண்டுமானுல்—அவன் சிந்தனையால் செழுமையுற வேண்டுமானுல், அவனுக்கும் தாய்மொழிப் பயிற்சியோடு பிற மொழி அறிவும் தேவை. இந்த இரு பதாம் நூற்ருண்டினையே நன்ருகப் புரிந்துகொண்டு பாடி இருக்கிருர்.

'வடமொழியும் தென் தமிழும்
மறைகள் நான்கும் ஆனவன் காண்'

என்று குறிப்பிடுகின்ருர். அந்த ஏழாம் நூற்ருண்டில் ஆங்கிலம் இல்லை — ஆங்கிலத்தைப்பற்றிய பிரச்னை இல்லை, எனவே அவர் ஆங்கிலத்தைப்பற்றிப் பேசவும் இல்லை. ஆங்கிலம் இடைக்காலத்தேதான் வந்தது. இடைக்காலத்திலேயே போகவும் போகிறது. அதைக் கட்டி அழுவதாலே நமக்குப் பெரும் பயன் எதுவும் ஏற் படப் போவதில்லை. காரணம், ஆங்கிலத்தில் சிலரே பயிற்சி பெற்றிருக்கிருர்கள்.

பாரதத்தில் ஏறத்தாழப் பத்து விழுக்காட்டினரே ஆங்கிலத்தில் பயிற்சி பெற்றிருப்பார்கள். அன்று அந்த நூற்ருண்டில் நமது பாரத நாட்டை—இந்திய நாட்டை

இணைத்த மொழிப் பாலங்கள் வடமொழியும், தமிழ்மொழியுமேயாகும்.

வடக்கே வாழ்ந்தவர்கள் அனைவரும் தமிழைப் பயில ஆரம்பித்தார்கள். தெற்கே இருந்தவர்கள் அனைவரும் வடமொழியைப் பயில ஆரம்பித்தார்கள் மொழி உறவு, மொழிப்பாலம் அமைந்தது, இதனையே இந்த மொழி ஒருமைப்பாட்டையே "வடமொழியும் தென் தமிழும் மறைகள் நான்கும் ஆனான்" என்று குறிப்பிட்டார் நமது அப்பரடிகள். 'ஆரியமோடு தென் தமிழ்' என்றார். இவ்விரு மொழிகளுக்குள்ளும் உறவு வளர வேண்டும்—கருத்துப் பரிமாற்றம் வேண்டும் என்ற கருத்தைப் பார்க்கிறோம். இது மொழி ஒருமைப்பாடு.

மனிதகுல ஒருமைப்பாடு

அடுத்து மனிதகுல ஒருமைப்பாடு பற்றியும் அப்பரடிகள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இன்று—அணு குண்டு யுகத்தில் உலக ஒருமைப்பாடு பற்றிப் பேசுகிறோம். அன்று அப்பரடிகள் மனிதகுல ஒருமைப்பாட்டை வலியுறுத்தினார் என்றால் தலையிலே குண்டு விழும் என்ற அச்சத்தின் அடிப்படையிலே அன்று. நியாயத்தின் அடிப்படையிலே-இலட்சியத்தின் அடிப்படையிலேதான் அவர் மனித குல ஒருமைப்பாட்டை வலியுறுத்தினார். 'எல்லா உலகமும் ஆனாய் நீயே' என்கிறார். எல்லா உலகத்திலும், உலகத்தின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் ஒருமைப்பாடு நின்று நிலவவேண்டும் என்கிறார். இன்று விரிந்த சிந்தனையுடையவன்—பரந்த கருத்துடையவன் ஒருமைப்பாட்டை நினைத்துப் பார்க்கிறான் விரிந்து பரந்த உலகத்தோடு உறவு கொள்ளக் கை நீட்டுகிறான்.

அப்பரடிகள் காலத்தில், உலகத்தோடு உறவு கொள்ள நல்ல வசதிகள் இல்லாதிருந்த காலத்தில் 'எல்லா உலகமும் ஆனாய் நீயே!' என்று பாடினர், அப்பரடிகள். உலகத்திற்கெல்லாம் இறைவன் ஒருவனாய் நிற்கின்ருன் என்ற சித்தாந்தப்படி இங்கு நாம் உலக ஒருமைப் பாட்டைப் பார்க்கிறோம்.

சமய வழி ஒருமைப்பாடு

இதற்கு அடுத்தபடியாகச் சமய ஒருமைப்பாடு. அந்தச் சமய ஒருமைப்பாட்டையும் நாம் அப்பரடிகளிடத்துக் காணலாம். "ஆறு சமயத்து அவரவரைத் தேற்றும் தகையன தேறிய தொண்டரைச் செந்நெறிக்கே ஏற்றும் தகையன" என்றார். விரிவிலார் வேறொரு சமயம் சொன்னரேனும் அதுவும் எம்பிரானுக்குப் பொருந்தும் என்று கூறுகிற அளவிற்குச் சமய ஒருமைப்பாடு இருந்தது. அப்பரடிகள் கூறிய மொழி ஒருமைப்பாடு, உலக ஒருமைப்பாடு, சமய ஒருமைப்பாடு மூன்றும் உலகில் நிலவுமானல் சண்டை ஏது? சச்சரவு ஏது? அமைதி தவிர வேறொன்றும் இருக்க முடியாது. அப்பரடிகள் கூறுவது போல 'இன்பமே எந்நாளும் துன்பமில்லை!' இவ்வளவு சிறந்த ஒருமைப்பாட்டை ஏழாம் நூற்றாண்டிலேயே அப்பரடிகள் வலியுறுத்தியும் கூட, இந்த 20-ஆம் நூற்றாண்டில் கூட ஏன் வளரவில்லை? நம்மிடையே ஒருமைப்பாட்டுக்குறை எப்படி வந்தது? ஆழ்ந்து சிந்தித்தால் இதற்குக் காரணம் தெரிய வரும். நம்முடைய பக்தி இயக்கம் உணர்ச்சியைத் தொடுவதாக மாறினல் சிறந்த ஒருமைப்பாடு விரைவில் மலர்ந்துவிடும் என்பதில் ஐயமில்லை.

எங்கே இறைவன் ?

இதற்கு அடுத்தபடியாக, எங்கே இறைவன் இருக்கிருன்? அவனை எங்கே போய்த் தேடுவது என்ற கேள்வியைக் கேட்டுக்கொண்டு அப்பரடிகள் பேசுகின்ருர். அழகான ஓர் உவமை வாயிலாக இதனை அப்பரடிகள் விளக்குகின்ருர்.

விறகுக் கடையிலே விறகைப் பார்க்கிருேம். அந்த விறகில் நெருப்புத் தெரிகிறதா? நெருப்புத் தெரியவில்லை. அதனுலேயே அதில் நெருப்பு இல்லை என்று கூறிவிட முடியுமா? விறகிற்குள் நெருப்பை உண்டாக்கும் சக்தி இருக்கிறது. பாலில் நெய் தெரிகிறதா? தெரியவில்லையே. அதனுலேயே பாலில் நெய் இல்லை என்று கூறிவிட முடியுமா? விறகில் தீ மறைந்திருப்பது போல, பாலில் நெய் மறைந்திருப்பது போல மாமணிச் சோதியனுன இறைவன் எங்கும் மறைந்திருக்கிருன். ஒன்ருேடொன்று சேரக் கடைந்து தீயைக் காண்பது போல—பாலைக் காய்ச்சிக் கடைந்து வெண்ணெய் எடுத்து நெய்யைக் காண்பது போல உறவுக்கோல் நட்டு உணர்வென்னும் கயிற்றினுல் முறுக வாங்கிக் கடைந்து இறைவனைக் காண முடியும் என்கிருர் அப்பரடிகள்.

"விறகில் தீயினன் பாலில்படு நெய்போல்
மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியான்
உறவுக்கோல் நட்டு உணர்வுக் கயிற்றினுல்
முறுக வாங்கிக் கடையமுன் நிற்குமே !"

என்கிருர், "உறவுக்கோல் நட்டு" என்கிருர். இப்போது கடவுளை நெடுந்தொலைவிலே வைத்திருக்கிருேம். குருக்கள் கடவுளா ? கோயில் கடவுளா ? என்ற மயக்கம் பலர்க்கு

இருக்கிறது. அப் பரடிகள் "உறவுக்கோல் நட்டு" என்று கூறுகிருர்.

அப்பன்நீ அம்மைநீ ஐய னும்நீ
அன்புடைய மாமனும் மாமி யும்நீ
ஒப்புடைய மாதரும் ஒண்பொரு ளும்நீ
ஒருகுலமும் சுற்றமும் ஒரு ரும்நீ
துய்ப்பனவும் உய்ப்பனவும் தோற்று வாய்நீ
துணையாய் என்நெஞ்சம் துறப்பிப் பாய்நீ
இப்பொன்நீ இம்மணிநீ இம்முத் துநீ
இறைவன்நீ ஏறூர்ந்த செல்வன் நீயே

இப்பாடலின் வாயிலாக அன்பின் படிவ வளர்ச்சியை அப் பரடிகள் ந ம க் கு உணர்த்துகிருர். அப்பாவிடத்திலே இருக்கிற அன்பைவிட அம்மாவிடத்திலே அன்பு கொஞ் சம் அதிகம்தான். அதன் பிறகு மாமியார், மாமனர் உறவு வருகிறது.

அன்புடைய மாமனும் மாமியும் என்று பேசுகின்ருர். அன்பின் பரிணும வளர்ச்சியை அப்பரடிகள் மிக நன்ருகப் புரிந்துகொண்டிருக்கிருர்.

தாய்மொழி வழிபாடு

இந்தப் பரிணும வளர்ச்சியைக் குறிப்பிட்டுப் பாடிய அப்பரடிகள் இறைவனையே உறவாகப் பார்க்கிருர். கட வுளைக் கடவுளாகப் பார்த்து, ஆடிக்கொரு தரம் கும்பிடுவ தால் பயனில்லை. கடவுள் உறவு இருக்க வேண்டும்— உடைமைப் பொருளாக இருக்கவேண்டும். இப்படிக் கருது தற்குரிய உணர்வு நமது சொந்தச் சிந்தனையில் ஊறி வளர வேண்டும். பிற்காலத்தில் கடவுள் பக்தி அப்படி ஊற்றெடுக்கும் அளவிற்கு இல்லாமற் போயிற்று. அதற்

கான உணர்வு வற்றிப் போய்விட்டது. கோயிலுக்குப் போனால் குருக்கள் கையில் இருக்கிற மணி ஒலிக்கிறது. பக்தர்கள் மனத்திலே நெகிழ்ச்சியில்லை. சுயசிந்தனை ஓட்டம் இல்லை. இதற்காகத்தான் தமிழில் வழிபாடு நடத்த வேண்டுமென்று நாம் வலியுறுத்தினோம். தாய் மொழிச் சிந்தனையிலிருந்து மனிதனைப் பிரிப்பது போல, உலகில் வாழும் மற்றவர்களோடு நாம் பழக வேறு மொழிகளைக் கற்க வேண்டும். ஆனாலும் தாய்மொழிச் சிந்தனையிலிருந்து விலகக்கூடாது. தாய் மொழிச் சிந்தனைதான் உணர்வைப் பெருக்கும்—உணர்வைச் சுரப்பிக்கும்! இதனால் தான் நாம் தாய் மொழியில் வழிபாடு வேண்டுமென்று வலியுறுத்தினோம். இது தவிர நமக்குப் பிற மொழிகளிடத்து வெறுப்போ, காழ்ப்போ துளியும் இல்லை.

கைம்மாறு கருதாக் கடப்பாடு

அடுத்துத் தொண்டின் நெறி நின்று தொண்டின் சிறப்பை உலகிற்கு உணர்த்தினர் அப்பரடிகள். "தொண்டு செய்! தொண்டு செய்வதே மனிதனின் வாழ்க்கை! தொண்டலால் உயிருக்கு ஊதியமில்லை!" என்றார் அப்பரடிகள். உடம்பிற்கு ஊதியம் பணம், காசு முதலியன. உயிருக்கு ஊதியம் தொண்டு ஒன்றுதான். தொண்டு செய்வதாலே மனிதன் உயர்கிறான்—அவனுடைய உள்ளீடு சிறக்கிறது. எனவேதான் 'தொண்டு செய்! தொண்டோடு பக்தி செய்!' என்றார்.

நாம் நடக்கும்போது வலக்காலை வைத்தவுடன் இடக் காலை யோசித்தா எடுத்து வைக்கிறோம்? நாம் நடந்து செல்ல வேண்டும் என்று முடிவெடுத்துக்கொண்டதும் எப்படி வலக்காலும் இடக்காலும் மாறி, மாறித் தொடர்ந்து இயல்பாக வைக்கப் பெறுகின்றனவோ அப்

படியே வாழ்க்கையில் தொண்டும் பக்தியும் மாறிமாறி இயல்பாகவே நடைபெற வேண்டும். ஒரு கால் தொண்டு, இன்னொரு கால் பக்தி. இரண்டு கால்களாலும் நடக்கின்ற மனிதன் எப்படித் தனது நடைப்பயணத்தை இன்பமாகச் சிறப்பாக முடிக்கின்றானோ அப்படியே தொண்டையும், பக்தியையும் வாழ்க்கைக் குறிக்கோள்களாகக் கொண்டு வாழுகிற மனிதன், தன் வாழ்க்கையை இன்பகரமாக நடத்த முடியும். அவன் வாழ்க்கை இன்ப வாழ்க்கையாகத் திகழும். இந்த உண்மையை மிக நன்றாக உணர்ந்தே நமது அப்பரடிகள் தொண்டின் வடிவமாகத் தொண்டின் செல்வராகத் திகழ்ந்தார். "என் கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே" என்றார்.

இன்று பணி செய்வதிலும்கூடப் பலர், பலாபலன்களைக் கணக்கிட்டே செய்கின்றனர். பணி செய்ய வேண்டும், பலனை எதிர் பார்க்கக் கூடாது என்றார். இதற்கு உயர்ந்த கொள்கைகள் பலவற்றை அப்பரடிகள் 7-ஆம் நூற்றாண்டிலேயே வலியுறுத்திச் சென்றிருக்கிறார். நாம் வாழும் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில் நாம் எவ்வெவ்வற்றைப் புதுமைகள் என்று கருதுகிறோமோ, எவ்வெற்றையெல்லாம் புதிய சிந்தனைகள் என்று எண்ணுகிறோமோ அவற்றையெல்லாம் 7-ஆம் நூற்றாண்டில் இந்த நாட்டில் தோன்றிய அப்பரடிகள் மிகமிக அழகாக, ஆணித்தரமாகச் சொல்லிச் சென்றிருக்கிறார். 7-ஆம் நூற்றாண்டில் அப்பரடிகள் காண விரும்பிய சாதி குல பேதமற்ற பொருளாதார—ஏற்றத்தாழ்வற்ற எல்லாரும் எல்லாப் பெருஞ் செல்வமும் பெற்று வாழ்கிற—அன்பாலே மக்கள் குலம் இணைந்து வாழ்கின்ற தொண்டின் வழிப்பட்ட புதிய சமுதாயம் காணும் முயற்சியில் ஈடுபடுவோமாக என்று கூறி வாழ்த்தி விடை பெற ஆசைப்படுகிறோம்.

அன்பில்லையேல்...!

இன்று நம் நாட்டில் கடவுள் நம்பிக்கையுண்டு ; வழிபாட்டு வெளிப்பாடும் உண்டு ; திருக்கோயில்கள் சூழ்தலும் உண்டு; திருநீறு அணிதலும் உண்டு ; ஆறுகாலப் பூசைகளுமுண்டு ; விழாக்களும் உண்டு ; வேடிக்கைகளும் உண்டு ; " அருச்சனைகள் " உண்டு ; அமுது படையல்கள் உண்டு; இன்னும் என்னென்னவோ உண்டு; இவ்வளவும் இருந்தும் நாம் ஏன் கடவுளைக் காணவில்லை ? கடவுள் காணமுடியாத பொருளா ? கடவுள் என்ன கற்பனையா ? அல்லது பொய்யா ? புனைந்துரையா ? கடவுள் நம்பிக்கையில்லாதவர்கள். " கடவுள் இல்லை. அதனால் காண முடியாது " என்பர். கடவுள் உண்டா இல்லையா என்ற வழக்கை நடத்துவதற்கு இன்றைய தமிழர்கள் தகுதியுடையவர்களல்லர். அண்டங்களில் ஒன்றாகிய மதியினையே இப்பொழுதுதான் மாந்தன் பார்க்கத் தொடங்குகிறான். அமெரிக்க மாந்தனும் உருசிய மாந்தனும் இதில் போட்டியிட்டுக்கொண்டு முயற்சி செய்கிறான். அண்டங்களில் ஒன்றாகிய மதியைக் கண்டு பிடிக்கவே இத்தனை நாளாயினவென்றால் " அப்பாலுக்கப்பாலாய் " என்று பாடப்பெற்ற பரம்பொருளை, உண்டா ?

இல்லையா ? என்று ஆய்வதற்குரிய அறிவெல்லையை நாம் இன்னும் அணுகக்கூட இல்லை. ஆதலால், கடவுள் உண்டு என்று நம்புவதே இப்போதைக்கேற்ற அறம். ஆனுல், ஏன் நம்மால் உள்ள கடவுளைக் காண முடியவில்லை ? கடவுள் ஏன் நம்மைக் கண்டு ஒளிந்து கொள்கிருர் ?

நாம் கடவுளையும் ஏமாற்றுவதில் வல்லவர்கள். கடவுள் நம்மிடத்தில் எதை விரும்புகிருரோ, நாம் அதைத் தருவதில்லை. கடவுள் நம்மிடத்தில் நம்முடைய நெஞ்சத்தில் ஓரிடம் ஒண்டுக் குடித்தனம் செய்ய விரும்புகிருர் ; மாருத அன்பை வேண்டுகிருர். நாமோ அவருக்கு இவற்றைக் கொடுக்க அணியமாய் இல்லை, அதற்கு மாருகத் தேங்காய்களைக கொடுக்கிருேம் ; பழங்களைக் கொடுக்கிருேம். ஏன் ? சிலர் முடியையே கொடுக்கிருர்கள் ! கடவுள் விருப்பத்தை வழங்காத வல்லாள கண்டர்கள் நாமே !

இன்னும் சிலர் திருத்துறை, திருக்குளங்களில் நீராடுவதில் வல்லவர்கள் ! கங்கை என்றும் காவிரி என்றும் சுற்றித்திரிந்து மூழ்கிக் குளித்து மகிழ்கின்றனர். ஆனுலும் அவர்களிற் பலா. சராசரி மக்களாகக்கூட விளங்காமையைப் பார்க்கிருேம். நறுநீரால் (தீர்த்தத்தால்) இவர்களுக்குப் பயன் விளைந்ததோ இல்லையோ, இவர்களால் நறுநீர் கெட்டது என்னவோ உண்மை. இவர்களை ஆட்சி செய்யும் விலங்குணர்ச்சியிலிருந்து இவர்கள் விடுதலை பெறவில்லை, திருத்துறைகளில் மூழ்கி எழுந்திருப்பதால் திருவருட்பேறு பெற்றுவிடுவதென்ருல் நீர் வாழ்வன அனைத்துமே பெற்றுவிடுமே ! நண்டும தவளையும் நாயகன அருள் பெற்றிருக்க வேண்டுமே ! அப்பரடிகள், வினுவிற்கேற்ற விடை தருகிருர். அப்பரடிகள், சமயத்தைப்

பருவுடல் வாழ்க்கையில் மட்டும் கொண்டவரல்லர்; உயர்ந்த பட்டறிவில் திளைத்தவர். அவர் ஒரு வாழ்ந்த மெய்யறிஞர்; புரட்சியிற் பூத்த புதுமலர்; புதுமணம் வீசிய நறுமலர்; அருள் மணங்கமழ்ந்த திருமலர்.

தண்ணீர் இயல்பாக ஓடும் தன்மையுடையது. எங்கும்—கெட்டியான அடைப்பிருந்தாலன்றித்—தண்ணீர் தேங்காது, உருண்டு ஓடுதல் அதன் இயற்கை. இங்ஙனம் ஓடும் தண்ணீரை ஓட்டைக் குடத்தில் இரண்டு கைகளால் அள்ளிச் சேர்த்து மூடி வைப்பது முடிந்த காரியமோ? தண்ணீரைக் கைகளால் அள்ளிப் பானையில் சேர்ப்பதற்கு முன்பே பாதி போய்விடும். பானையோ ஓட்டை! பானையில் விழுந்த தண்ணீரும் அடுத்த கைத் தண்ணீர் வருவதற்கு முன்பு ஓடிவிடும். இந்த நிலைமையில் பானைக்குள் தண்ணீரை வைத்து எப்படி மூடுவது? வெறும்பானையைத் தண்ணீர் இருப்பதாகக் கற்பனை செய்துகொண்டு மூடினுல்தான்! அப்படி மூடிவைப்பதால் என்ன பயன்? என்ற இரக்கத்திற்குரிய வினவை அப்பரடிகள் வினவுகிறார். அது போல ஓரிடத்திலும் நிலைபெறாது உருண்டு ஓடும் மனம். இந்த மனம் தங்கியிருக்கின்ற குடமாகிய உடம்பைத் திருத்துறைகளில் குளிப்பாட்டித் திருவருள் கிடைத்ததாக நம்பி வாழ்வது ஓட்டைக் குடத்தில் ஓடும் நீரினை அடைத்து வைத்த முட்டாள் செயலோடு ஒக்கும்.

இறைவனைக் கோடி துறைகளில் மட்டும் குளித்தாடுவதால் காண முடியாது, நெஞ்சு கலந்த அன்பினாலேயே காண முடியும் "ஆற்றல் மிக்க அன்பால் அழைக்கின்றிலேன" என்றும், "அருச்சனை வயலில் அன்பு வித்திட்டு" என்றும் மாணிக்கவாசகர் பேசுகின்றார். "ஐயன் ஐயாற

ளுர்க்கு அன்பலால் பொருளில்லை." என்பர் அப்பரடிகளும். ஆதலால், இறைவனின் திருவருளைப் பெற அன்பே வழி. வேறு வழிகள் இறுதிப் பயனைத் தரா.

"கோடி தீர்த்தங் கலந்து குளித்தவை
ஆடி ஞலும் அரக்கன் பில்லையேல்
ஒடு நீரினை ஓட்டைக் குடத்தட்டி
மூடி வைத்திட்ட மூர்க்கனே டொக்குமே"

என்பது அப்பரடிகளின் திருப்பாடல்.

புழுவிற் கடைமனிதர்

மனிதப் பிறப்பு மிகமிக உயர்ந்தது. உயிரினம் அனைத்துக்கும் மனிதனே நாயகன். ஆண்டவனுக்கு அடுத்து அணியார் சிறப்புடையது மனித இனமேயாகும். ஏன்? ஆண்டவனையேகூட வளர்ந்த மனிதர்கள் ஏவல் கொள்வார்கள். இத்தகு சிறந்த மனித இனம் இன்று தாழ்ந்து கிடக்கும் நிலையினை எண்ணினால் வேதனை பெருகுகிறது. ஏன்? எதனால்?

மனிதனை, மனித இயல்புகளை ஆராய்வதில் அப்பரடிகளுக்கு இணை யாரோ? அப்பரடிகள் இந்த ஆய்வின் முடிவுகளைப் பிறர் மீது ஏற்றிக்கூற மாட்டார். "பிறர் தீமை சொல்லா நலத்தது சால்பு" என்பது வள்ளுவமன்றோ? எந்தக் குறையினையும் தன் மீது ஏற்றியே பாடும் இயல்பு குணக்குன்றனைய அப்பரடிகளுக்கு உண்டு. குற்றமிலராய் வாழ்தல் சிறப்பு. ஆயினும் குற்றம் வந்திடுமோ என்று அஞ்சி அஞ்சி அறநெறியில் நின்றிடுதல் அதனினும் சிறப்பு. உயிரினங்கள் அனைத்திற்கும் பசி உண்டு. பசியைத் தணித்துக்கொள்ள உணவினை நாடி முயலும்

முயற்சி எல்லா உயிர்களுக்கும் உண்டு. உண்டு மகிழ்தலும் உண்டு; உறங்கிக் கழித்தலும் உண்டு; இன்ப துன்பங்களைச் சார்ந்து மகிழ்தலும் நோதலும் உண்டு. இவையனைத்தும் மிகுதிப்படுவதன் காரணமாகத் தீமையென்றாலும் உயிரின் இயற்கையாகும். இவை உயிரியல் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாதனகூட ஆகும். இதனால், இந்தக் குணங்களால் வேறு இனத்திற்குக் கேடொன்றுமில்லை. மனிதனோ, இவைகளோடு மட்டுமல்லாமல் மற்ற உயிரினத்திடத்தில்லாத ஒரு பெரிய தீமையைப் பெற்றிருக்கிறான். அதுதான் பொல்லாங்கு பேசுதலும், பொல்லாங்கு செய்தலும் ஆகும். எந்தவொரு விலங்கும் வலிய மேற்சென்று யாருக்கும் தீங்கு செய்வதில்லை. மனிதனோ விலங்கிலிருந்து உயர்ந்து விளங்கிக் காட்சி தரவேண்டியவன். அணைத்து அள்ளித் தூக்க முடியாத அளவுக்கு ஆசாபாசக் கடலில் வீழ்த்தி விடுகிறான். ஒரு சாதாரணப் புழு, உடலைப் பேணுவதில் மனிதனைப் போலவே அதிக அக்கறை காட்டுகிறது. ஆனால் அப்புழு பொல்லாங்கு பேசுவதில்லை; பொல்லாங்கு செயவதில்லை! சிவனடியார் திருக்கூட்டம் என்பது பழுத்த மனத்தடியார் கூட்டமாகும். அவர்கள் நன்றுடையவனையே கருதுவார்கள்; அல்லன கருதார். செம்மனச் சான்றோராக விளங்கித் தம் மகவெனப் பல்லுயிரையும் ஒப்பப் பார்த்து, பரிந்தோம்பிக் காப்பவர்கள். இத்தகு அடியார்கள் குறைவிலா நிறைவாகக் கோதிலா அமுதாக, புண்ணியத்தின் புண்ணியமாக விளங்கும் சிவபெருமானின் அடியார்கள். இவர்கள் உயிரால் தனித்து, இறைவனுடன் ஒன்றித்து வாழ்பவர்கள். ஆயினும், சீலத்தின் சார்பால் கூடி வாழ்பவர்கள். அவர்களுடைய கூட்டத்தைப் 'புனிதர் பேரவை' என்று சேக்கிழார் பாராட்டுவார். தூய்மையில் தூய்மையே புனிதம். தூய்மையில் தூய்மை

யின்மை ஒரோ வழி காணலாம். ஆனால், புனிதத்தில் தூய்மையின்மை ஊழி பெயரினும் காண முடியாது. "ஊழி பெயரினும் தாம் பெயரார்" என்பது வள்ளுவம். இத்தகு சிறந்த சிவனடியார் கூட்டத்திற்குள் தனக்கு இடம் கிடைக்குமோ? என்று அப்பரடிகள் ஐயப்படுகிறார்.

புழுவுக் குங்குணம் நான்கெனக் கும்மதே
புழுவுக் கிங்கெனக் குள்ளபொல் லாங்கில்லை
புழுவி னுங்கடை யேன்புனி தன்தமர்
குழுவுக் கெவ்விடத் தேன்சென்று கூடவே.

என்பது அப்பர் திருப்பாடல்.

சிவம், பண்பு, இனிமை இவற்றிற்கு முரண்பாடு தீமை. அதாவது பொல்லாங்கு தீயன எண்ணுவோர், செய்வோர், சார்வோர், சார்பு கெட்டவர் சிவநெறியைச் சார்ந்தவராகக் கருதப்படமாட்டார்கள். அவர்களுக்கு சிவன் எம்பிரானிடத்தில் இடமில்லை. ஏன்? அவனுடைய அடியார்கள் கூட்டத்தினுங்கூட இடம் கிடைக்காது. சிவநெறி நாளும் தன்மை பெருகு அருள்நெறி இயக்கமாகும். இஃது அப்பரடிகளின் ஆணை.

நெஞ்சமும் உளசலும்

மனித வாழ்வின் மையம் நெஞ்சமேயாம். நெஞ்சத்தின் இயல்பே மனிதனின் வாழ்க்கைக்கு அடித்தளமாகிறது. நெஞ்சு நிலையான தன்மையுடையதன்று. அதற்கென்று தொழில் தன்மை உண்டே தவிர, குணத்தன்மை கிடையாது. நெஞ்சிற்குக் குணங்களாகிய சிறப்பை மனிதன் தன்னுடைய அறிவறிந்த ஆள்வினையால் ஆக்கித்தரக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றான். நெஞ்சிற்கு மெல்லியல்புகளை மனிதன் தந்து நெஞ்சின் வழி இயங்குகின்ற பொறிபுலன்களாலே பயன் அடைய வேண்டும். அதனால்தான் நெஞ்சை இரந்து கேட்கிறார் திருஞானசம்பந்தர், நல்லவண்ணம் இருந்து துணை செய்யும்படியாக!

நெஞ்சத்தின் தொழில்–இயல்பு சுவைத்தலாகும்; ஆனால், அலையும் இயல்புடையதுமாகும். அது ஒன்றை நன்றென்று கருதி ஏற்றுச் சுவைக்கும். உடனடியாகவே, "*சீச்சீ*, இது நன்றன்று" என்று பிறிதொன்றினை நாடும். நாடிப் பிடித்தது நன்றென்று சுவைக்கும். பின் "*சீச்சீ*, இது

நன்றன்று, முந்தியதே நன்று'' என்று மீண்டும் போய்ச் சுவைக்கும். சில சமயங்களில் ''இதுவா? அதுவா?'' என்று விரைந்த முடிவுக்கு வரமுடியாமல் இடையிலும் நின்று அலையும். இதுவே நெஞ்சத்திற்குரிய தொழில்.

மனிதன் தன்னுடைய அறிவின் திறன் கொண்டு நலம் தரும் சுவையைத் தேர்ந்து அதனை நெஞ்சு துய்க்கும் படி செய்ய வேண்டும். நெஞ்சு துய்ப்பதற்கே உரிய ஒன்று. அதற்குரிய அனுபவத்தை நாம் தேர்ந்து தேர்ந்து தெளிந்து வழங்கத் தவறிவிட்டாலும் அது தன் முயற்சியில் தன்னிச்சையாகத் துய்த்தற்குரிய பொருளைத்தேடி அலைகிறது. அது போதே அவலம் தொடருகிறது. நாள்தோறும், நாழிகைதோறும் தூய அன்பு, தொண்டு, நல்வழிபாடு ஆகியவற்றில் நெஞ்சத்தை ஈடுபடுத்தித் துய்க்கச் செய்தல் வேண்டும். அதற்கு அறிவறிந்த ஆள்வினை தேவை. அஃது அற்றவர்கள் நெஞ்சத்தைத் தன்போக்கில் விடுகிறார்கள். அது முன்னர் சொன்னது போல ஒன்றைவிட்டு ஒன்றுபற்றி நிறைவான துய்ப்புக் கிடைக்காமல் எய்த்து அலைகிறது; சோர்வடைகிறது; துன்பத்தின் கொள்கலன் ஆகிறது. நெஞ்சுக்கு உற்ற அனைத்து அவலங்களையும் மனிதனின் ஆன்மாவும் அடையவேண்டியதிருக்கிறது. ஏன்? உடம்பும் பொறிபுலன்களும்கூட, அல்லற்பட வேண்டியதிருக்கிறது. இங்ஙனம் அலையும் நெஞ்சத்தை ஊஞ்சலுக்கு உவமை காட்டுகிறார் அப்பரடிகள். ஊஞ்சல் மரத்தில் கட்டப்பெற்றிருக்கிறது. உயிரியல், வாழ்க்கை யென்ற மரத்திற்கட்டப்பெற்றிருக்கிறது. ஊசற்பலகையை மரத்தோடு இணைப்பன இரண்டு கயிறுகள். உயிரை வாழ்க்கையோடு இணைப்பன ஆசை, பாசம் என்ற கயிறுகள். ஊஞ்சல் புறப்பட்ட இடத்திலிருந்து முன்னே

செல்லும்; பின்பு புறப்பட்ட இடத்திற்கு வரும்; திரும்ப வரும்; இடை உலவும். இந்த ஊஞ்சலின் இயக்கத்தோடு நெஞ்சை உவமித்தது சிந்தனைக்குரிய விருந்து.

" உறுகயி றூசல்போல் ஒன்றுவிட் டொன்று பற்றி
மறுகயி றூசல் போல வந்துவந் துலவு நெஞ்சம்
பெறுகயி றூசல் போலப் பிறைபுல்கு சடையாய் பாதத்
தறுகயி றூச லானே னதிகை வீரட்டனீரே!"

என்பது பாடல்.

"ஊசல் பூத்த உளம்" என்று பிரபுலிங்கலீலை பேசுகிறது. ஒன்றுவிட்டு ஒன்றுபற்றி வந்துலவும் நெஞ்சத்திற்குக் கயிறூசல் ஒப்பு. முதன் முறையாகத் தன் நிலையை விட்டுச் சென்று பிறிதோரிடத்தைப் பற்றுவது 'உறுகயிறூசல்'. பற்றிய அவ்விடத்தை விட்டு மீண்டு தொங்கிய நிலைப்பக்கம் வருவது மறுகயிறூசல். அந் நிலையை விட்டு மற்றொரு பக்கம் சென்று பற்றுவதும் அதை விட்டு மீள்வதும் அவ்விரண்டு ஊசலேயாகும். இடையில் வந்து உலவும்பொழுது ஊசற்கயிறு முறுக்கு அவிழ்தலும்,காற்று அடித்து அடிக்காமலிருப்பதும் ஆகிய விளைவுகள் 'பெறுகயிறூசல்' உறுகயிறூசல் ஆகும் பொழுது கயிறு முறுக்கேறியும், திரும்ப மறுகயிறூசல் ஆகும்பொழுது முறுக்கவிழ்ந்தும் ஒருவழிப்படாமல் பிறர் வழிகளில் கயிறு இயக்கப்படுவதால் கயிற்றின் வலிமை தளர்ந்து தாங்கி நிற்கும் இயல்பை இழந்து அறுகயிறூசல் ஆகிறது அது போல அவா மிகுதியினால் நாடி நரம்புகளில் முறுக்கேறி ஒன்றை நாடியும் அதனை அடைந்தும் அடையாமலும் அவலப்படும் வழி அவா என்ற பாசக் கயிறு தளர்ந்து அறுகிறது. ஊஞ்சற்கயிறு அறுந்தால்

தரை தாங்குதல் போல; ஆன்மாவைப்பற்றி அலேக்கும் அவா பாசக் கயிறு அறுந்தால் ஆன்மாவைத் தாங்கும் தரை இறைவன் திருவடிகளேயாகும்.

ஊஞ்சல் தன்மை உடையதாக இருக்கும் நெஞ் சத்தை மாற்றி நிலேபெறச்செய்ய வேண்டுமென்ருல் தாங்கித் திருவருள் சுரக்கும் திருவடிகளே நினைந்து வாழ்த்து தலே வழி. இதனேயே 'நிலேபெறுமா றெண்ணுதியேல்' என்ற திருப்பாடலில் அடிகள் விளக்கியருளுகிருர்.

முயல் விட்டுக் காக்கைப்பின் போனவாறே!

அப்பரடிகள் இறைவன் கருணையை நினைந்து, நெஞ்சு நெகிழப் பாடுபவர். உயிர் அருவப்பொருள் ; அதற்கு ஓர் உருவத்தைத் தந்து உலகிடை அனுப்பித் துய்ப்பன துய்த்து மகிழ்வன மகிழ்ந்து—குறைநீங்கி நிறைநலம் பெறச் செய்யும் கருணையே கருணை.

இதனை,

> " என்பிருத்தி நரம்புதோல் புகப்பெய் திட்டு
> என்னையோ ருருவ மாக்கி "

என்று பாடுகிறார். இந்த உருவமாக்கிய பணிக்கு ஈடாக எதனைக் கூற முடியும்? இந்த உருவத்தினை முதலாகக் கொண்டுதானே மனிதன் வளர்கிறான்? வரலாறு படைக்கிறான்! உலகில் வேறு எந்த அறிவியல் படைப்பையும் விட இந்த மானுட யாக்கையின் படைப்பு அதி நுட்ப மானது ; அறிவியல் தன்மையுடையது ; இந்த உடல்—உயிர்க்கூட்டின் பயன்—உயிரை இன்புறுத்தலேயாம், இறைவன் திருவுள்ளம் இன்புறுத்தலேயாம். ஆயினும் உயிர் பெற்றுள்ள சிற்றறிவு அடங்காவா செய்கிறது?

அது தன்னிச்சையிலேயே ஆட்டம் போடுகிறது ! அறிவுப் பொருளைத் திருத்திச் சீராக்குதல் எளிய காரியமன்று. அறிவற்ற சடப்பொருள் எளிதில் பக்குவப்படும். அறிவு நாடகமாடும்; நடிக்கும்; உணர்ந்தது போல் காட்டிப் பின் தன்னெறியே மேற்கொள்ளும் ; இன்பத்தைத் துன்பமாகக் கருதும் ; துன்பத்தை இன்பமாகக் கருதும் ; அடக்கினாலும் சில நாள் அடங்கும்; வாய்ப்பு வந்துழி மிஞ்சும். இத்தனை இக்கட்டான நிலையில் உயிருக்கு அறிவு கொளுத்தியே— அதனை அறியச்செய்தே பக்குவப்படுத்த வேண்டியதிருக்கிறது; அடிமைப்படுத்தவும் முடியாது. இன்பத்திற்கு எதிர் துன்பம். துன்பத்திற்குக் காரணம் அறியாமை. அறியாமையினால் செய்த செயல்களின் விளைவுகள் ! நோய் நீங்குகிறவரை உணவு சுவைக்காது என்பதைப் போல வினை நீக்கம் பெறும்வரையில் நிறைநல இன்பத்தையும் துய்க்க முடியாது. ஆதலால்,

" முன்பிருந்த வினை தீர்த்திட்டு "

என்கிறார். தீமை நீங்கினால் போதாது ; நன்மை விளங்கிட வேண்டும். இதனை வள்ளுவமும்,

"சென்ற இடத்தால் செலவிடாது தீதொரிஇ
நன்றின்பால் உய்ப்பது அறிவு

என்று கூறியது. அருணகிரியாரும்,

" பொய்யை நிந்திக்கிலேன் உண்மை சாதிக்கிலேன் " என்று கூறுகிறார். தேவைக்கு காரணமாகிய அறியாமை நீங்கியவுடன் அறிவு ஆங்கு விளங்க வேண்டும். இறைவன், உயிரிடத்து விளங்கிய முன்னை வினை வாசனை நீங்கிய பிறகு அந்த உயிரின் உள்ளத்தையே கோயிலாகக்கொண்டு குடியிருந்தருளுகின்றான். அறியா

மையில் உயிர் கிடக்கும்பொழுது உடலினுள் இருந்து உயிரும், மாற்ருரும் அறியமுடியாவண்ணம் நின்றருள் செய்யும் இறைவன் வினைநீக்கத்தக்குப் பிறகு பலரும் காணும் திருக்கோயிலென்ன உயிரிடத்து விளக்கமுற வீற்றிருக்கின்ருன். இறைவன் உள்ளத்து இடங் கொண்டமையின் காரணமாக அன்பு ஊற்றுக்கண் திறக் கிறது. உயிரிடத்து ஆற்றல்மிக்க அன்பைத் தூண்டுகிறது. இந்த நிலையில் ' அன்பும் சிவமும் ' ஒன்றென்ற குரல் எழும்புகிறது. அன்பினுலாவது இன்பமே, அன்பினுல்லது வன்பினுல் ஆவது எப்பொழுதும் இன்பமன்று. அஃது ஒரு சேறு. அன்பினுல் இன்புறுத்துகிருர். அன்பு பெருகி இன்பத்தில் திளைக்கும் பொழுது மேலேது? கீழேது ? உயிர், இன்புறுத்தும் பொருளிடத்தில் அடிமையாகிறது. இது அறிவியல் அடிமை ; உணர்வின்பாற்பட்ட அடிமை. இத் தகைய இறைவன் திருவருளை நினைந்து வாழ முடியாமல் பிற தெய்வங்களை வணங்குவதும், பிற நெறிகளைச் சார் வதும் வேடிக்கையாக இருக்கிறது. அப்பரடிகளே தன் வரலாற்றினை நினைந்து வியந்து பாடுகிருர். முயல், நாட்டில் திரிவது, அதனுல் அதைப் பிடிப்பது சுலபம். எளிதில் பிடிக்கக்கூடிய முயலைப் பிடிக்காமல் விட்டுவிட்டு எளிதிற் பிடித்தற்கியலாத காக்கையைப் பிடிக்கக் காக் கையின் பின்னே ஒடித் திரியும் செயலை நினைவுபடுத்து கிருர். காக்கையோ வானில் பறக்கிறது. மனிதனுக்கோ பறக்கும் சக்தியில்லை. எங்ஙனம் பிடிக்க முடியும் ?

கையிலிருக்கும் முயலை விட்டுவிட்டுக் காக்கைபைப் பிடிக்கப் போவதாகவும் பொருள் கொள்ளலாம். முயல் சிவநெறி, நாம் பிறந்த நெறி, எளிதில் அமைந்த இனிய நெறி, இன்றமிழ் நெறி, ஆரத்துய்த்து மகிழத் துணை

செய்யும் தூநெறி, இனிய நெறி, எளிய நெறி. இந்நெறி தனில் பிறந்திருந்தும் இந்நெறி நின்று வாழாது பிற நெறிகளைத் தேடியலைவதும் தாயிற்சிறந்த தயாவுடைய நம் சிவன் தாளினைத் தொழாது வேறு தெய்வங்களைத் தேடியலைவதும் காக்கையின் பின் ஓடுவதை யொக்கும். இனிய பாடல் பாடிப் பயிலுக.

" என்பிருத்தி நரம்புதோல் புகப்பெய்திட்
டென்னையோ ருருவ மாக்கி
இன்பிருத்தி முன்பிருந்த வினை தீர்த்திட்
டென்னுள்ளங் கோயி லாக்கி
அன்பிருத்தி யடியேனைக் கூழாட்கொண்
டருள் செய்த வாரூரர்தம்
முன்பிருக்கும் விதியின்றி முயல்விட்டுக்
காக்கைபின் போன வாறே"

அப்பர் தேவாரம்—நான்காந்திருமுறை

திருவாரூர் : பழமொழி.

பண் : காந்தாரம்.

காயமும் கனியும்

இந்த உலகிடைப் பல சமய நெறிகள் நின்று நிலவு கின்றன. இச்சமய நெறிகள் அனைத்தும் இலட்சிய நோக் கால் ஒருமைப்பாடுடையனவேயாம். ஆயினும், இலட்சி யத்தைப் பற்றிய அறிவிலும் தெளிவிலும், அந்த இலட்சி யத்தை அடைதற்குரிய நெறிமுறைகளிலும் வேறுபாடு கள் உண்டு. இந்த வேறுபாடுகள் இயல்பாய அறிவு— அனுபவக் கூறுகளின் அடிப்படையிலேயே தோன்றுவன. இவ்வேறுபாடுகள் சிந்தனையுடையார்க்கு மகிழ்வையே தரும்; வெறுப்பினை விளைவிக்கா.

உயிர்கள் மேம்பாடு என்ற அடிப்படையில் சமய நெறிகள் ஒன்றுபட்டாலும் தத்துவ அடிப்படையில் மாறு படுகின்றன. இம்மாறுபாடுகள் தத்துவக் கூர்தல் வழி தோன்றுவன. தமிழினத்தின் தனிநெறியாகிய சித்தாந்தச் சிவநெறி முழுதுற வளர்ந்த நெறியாகும். சித்தாந்தம் என்ற சொல்லுக்கே 'முடிந்த முடிவு' என்பது பொருள். சித்தாந்தச் சிவநெறியில் இறைவன் கருணை நிறைந்தவ னாக—தாயிற்சிறந்த தயாவுடைய தண்ணளியுடையோ னாகப் போற்றப்படுகின்றான். திருநீறு உயிர்களுக்குக்

கவசம். வினை நீக்கிப் பாதுகாப்புத் தரவல்லது. திருக்கோவையார் அருளிச் செய்த மாணிக்கவாசகர், குழந்தையின் நோய்க்குத் தாய் மருந்துண்பதைப் போன்று இறைவன் தம்மைத் தொழுது எழும் உயிர்களின் "வினைவலம் நீறெழத் திருநீறணி அம்பலவன்" என்று ஆண்டவனைப் பாராட்டினார். இந்த அனுபவத்தைக் கண்டு சுவைத்தற்கேற்றவாறு கூறுபவர் நமது அப்பரடிகள். இறைவன், "மெய்யெலாம் வெண்ணீறு சண்ணித்த மேனியான்" என்று இதயங் குளிரப் பாடுகின்றார். அவன்றன் திருவடியைத் தொழுதால் நோன்பின்றி—வருத்தமின்றி இறைவனே நம்மை வலிய ஏற்றுக்கொள்வான். அதனுடைய அடையாளமே அவன் வெண்ணீறு சண்ணித்த மேனியனாக இருப்பது. அவனைத் தொழாது உறிதூக்கித் திரிந்து உடலையும் உயிரையும் வருத்திக்கொள்வதால் பயன் என்ன? உடலையும் உயிரையும் வருத்துகின்ற நோன்புகளால் உயிர் உய்தி பெறலாம் என்று கூறும் சமய நெறிகள் காய் அனையவே. பெரும்பாலும் காய்கள் சுவையாக இருப்பதில்லை. காய்களை எளிதில் பெறவும் முடியாது; அடித்துப் பறிக்கவேண்டும்; காய்களைத் தின்று அனுபவிப்பதிலும் தொல்லை அதிகம்; காய்கள் எளிதில் செரிக்கா. ஆண்டில் இளையர் உண்ண முடியாது. பிறிதொரு சுவையூட்டாமலும் உண்ண முடியாது; செரித்த பின்பும் காய்களால் பெறப்படும் உடற்பயன் மிகமிகக் குறைவு. அதுபோலவேதான் நோன்புகளால் உடலை வருத்தும் சமய நெறிகளைச் சார்ந்து நிற்பதும் எளிதன்று. அவை உடலையும் உயிரையும் வருத்துவன; விளையும் பயனும் தெளிவானதன்று. கனி, எளிதில் கிடைப்பது; வலியக் கிடைப்பது; தொட்டால் சாறு கிடைக்கும்; ஆண்டில் இளையவரும் உண்ணலாம்; முதியவரும் உண்ணலாம்; தானே கனிந்தது

ஆனமையால் சுவை முற்றியது; சுவையூட்டத் தேவையில்லை; சுவைத்தலும் இனிது; தின்று மகிழ்தலும் இனிது; எளிதில் செரிக்கும். முழுதும் உடலுக்குப் பயன் தரும். சித்தாந்தச் சிவநெறி கனிச்சாறு அனையது. "ஓரும் வேதாந்தம் எனும் உச்சியிற் பழுத்த. ஆரா இன்ப அருங்கனி சைவசித்தாந்தத் தேனமுதருந்தினர்" என்பது குமர குருபரர் வாக்கு. சிவன், விரதங்களெல்லாம் மாண்ட மனத்தவன்; பழத்திடைச் சுவையொப்பவன்; கனியும் கனிதரு சுவையும் ஒத்தவன். "ஈசன் எனுங்கனி' என்பர் அப்பரடிகள். காய் காவலுடையது; கனியாகும்வரையில் காவலுண்டு. காயாகப் பறித்துத் தின்ன வேண்டுமென்றால் களவாகக் கல்லெறிந்து பறித்திடுதல் வேண்டும். கனி காவலற்றது; கனி பறித்தற்குரியதுமன்று. அதுபோலவே காய்அனையசமயங்களில் நிற்பவர்களுக்குப்பொறிகள் காவலும்,புலன்கள்காவலும்வேண்டும். சிவநெறியின் கொள்கை வாழ்க்கை மகிழுதலுக்குரியது என்பதாகும். இறைவனே "பொன்னும் மெய்ப்பொருளும்" தந்து துய்க்கச் செய்வான்; "ஒப்புடைய மாதராய்" நின்று துய்க்கச் செய்வான். அனுபவத்திற்குத் தடையில்லாத இடத்தில் காவலும் கிடையாது, களவும் வாராது. சிவநெறி காவலற்ற நெறி; அனுபவ நெறி. இந்நெறியல்லாது வேறு நெறிகளில் நின்றொழுகுதல் கனியிருக்கக் காய் கவர்ந்ததை யொக்கும். "கனியிருக்கக் காய் கவர்ந்தது" என்பது மிகவும் சுவையானது. சிவநெறியில் பிறந்திருந்தும் சமணத்திற்குச் சென்று திரிந்ததை அடிகள் அழகாகக் குறிப்பிடுகிறார். இதனை,

மெய்யெலாம் வெண்ணீறு சண்ணித்த
மேனியான் தாள்தொ ழாதே

உய்யலா, மென்றெண்ணி யுறிதூக்கி
யுழிதந்தென் னுள்ளம் விட்டுக்
கொய்யுலா மலர்ச்சோலை குயில்கூவ
மயிலாலும் ஆரூ ரரைக்,
கையினற் றெழுதொழிந்து கனியிருக்கக்
காய்கவர்ந்த கள்வ னேனே.

என்ற அப்பர் திருப்பாட்டு உணர்த்தும்.

இருட்டறையில்

மலடுகறந்து எய்த்தவாறு....!

சமயநெறிகள் உலகிடை பலப்பலவாய்த் தோன்றி விரிந்துள்ளன. குறிக்கோள் அடிப்படையில் அதாவது, உயிர்கள் உய்திபெற்று நிலைபேறுடைய இன்பத்தில் திளைக்க வேண்டும் என்ற நோக்கில் சமய நெறிகளுக்குள் முரண்பாடுகள் இல்லை; மோதுதலும் இல்லை, ஆயினும் உயிர், உலகு, கடவுள், பிறப்பு, இறப்பு ஆகிய உண்மைகளைப் பற்றிய அறிவில் சமய நெறிகள் முரண்பட்டே பேசுகின்றன. இந்த முரண்பாடுகள் தவிர்க்க முடியாதவை. காலம், பட்டறிவு ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் வேறுபாடுகள் இருப்பது இயற்கையேயாம். ஆதலால் சமய ஒருமைப்பாட்டுணர்வைப் பேணிப் பாதுகாப்பதோடு பல்வேறு சமய நெறிகளையும் கற்றுத் தெளிந்து நின்று ஒழுகி அனுபவமும் பெற்று, எந்த நெறியில் அதிகத் தெளிவும் உறுதியும் இருக்கின்றனவோ அதை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுவது மனித உலகத்தின் கடமையாகும். இங்ஙனம் எடுத்துக்கொள்ளக்கூடிய தகுதி பெறுதவர்

களை 'விரிவிலார்' என்று அப்பரடிகள் கண்டிக்கிறார். இன்று, சமய நெறியினர் பல்துறையும் ஆராயத் துணி வின்றித் தேங்கியே நிற்கின்றனர். மக்களைச் சிந்திக்கத் தூண்டாமல் பழக்க வழக்க வலையிற் சிக்கவைத்து ஆதிக்கம் செய்யவே சமய நெறியாளர்களும் விரும்புகின் றனர். சமய அனுபவம் சிந்தையில் தோன்றித் தெளி வடைய வேண்டிய ஒன்று. அதற்குரிய வாய்ப்பைச் சமய வுலகம் வழங்க மறுத்தால், மனித உலகம் உணர்வும் அனுபவமுமற்ற ஒரு கண்மூடித்தனமான சமயப் பழக்க வழக்கங்களிலேயே நிற்கும். இதனால், சமய நெறிக்கும் சிறப்பில்லை; மனித உலகத்திற்கும் பயன் இல்லை.

அப்பரடிகள் சமண சமயத்தில் தொடக்க காலத் தில் நின்று ஒழுகியவர். அந்நெறி அவருடைய அறிவுப் பசிக்கு ஈடுகொடுக்க முடியவில்லை. அவரது அனுபவ உணர்வுக்கும் அது களமாக அமையவில்லை. சமண சமயம் அறிவையும் அனுபவத்தையும் வளர்ப்ப தற்குப் பதில் உலகியலை விரித்துப் பேசி ஒடுங்கச் சொல் லிற்று. ஒன்றை விரித்துப் பேசுதலே ஒடுங்குதற்குத் துணை செய்யாது. அதோடு, ஒடுங்குதலால் உயிர் ஒரு பொழுதும் உய்தி பெற முடியாது. மாறாக, ஒழுகுதலால் உயிர் உய்தி பெற முடியும். ஒடுங்குதல்—புலன்களை அழித்தல். ஒழுகுதல்—புலன்களை நல்லன சுவைக்கப் பழக்கப்படுத்திப் பக்குவப்படுத்துதல். இதனைத் திரு மூலர் 'மடைமாற்றுதல்' என்பார். அதாவது வீணே போகும் தண்ணீரை மடைமாற்றிக் கழனியிற் பாய்ச்சுத லைப் போலத் தற்சார்பான ஆசைகளில் செல்லும் புலன் நுகர்வை இறையருளில் மடைமாற்றி ஈடுபடுத்துதல் ஆகும். ஓடுதலும் திரிதலும் சமணர் இயல்பு, அதாவது

ஓரிடத்தில் இருந்தாலே பற்று வந்துவிடுமாம். அதனுல், இடம் விட்டு இடம் ஓடிக்கொண்டிருக்க வேண்டும். இங்ஙனம் ஓடுவதால் பற்று இல்லாமல் போய்விடும் என்று சொல்லிவிட முடியாது. பற்று, மற்றவர் காட்சிக்குப் புலனுகும் வண்ணம் வெளிப்படுதற்கு வேண்டுமானுல் வாய்ப்பில்லை எனலாம். பற்று, ஒட்டிக்கொண்டேயிருக்கும். ஓரிடத்திலிருந்தே அதில் பற்றின்றி இருப்பது தான் உண்மையில் முற்றிலும் பற்று விடுதற்குச் சாதகமாகும். தாமரையிலை, தண்ணீருக்குள்தான் கிடக்கிறது. ஆனுல், தண்ணீர் ஒட்டாது. புளியம்பழம் ஓட்டுக்குள்ளிருந்தாலும் ஓட்டுக்கும் பழத்துக்கும் உறவு இருக்காது. அது போல் ஒன்றில் நின்று பற்றின்றி வாழ்தலே சிறப்பு. இதுவே, சிவநெறியின் இயல்பு. இங்ஙனம், வாழ்க்கையோடியைந்து வராத சமண சமயத்தில் நின்று அலைந்து திரிந்து எய்த்தலை அப்பரடிகள் இனிய உவமையால் விளக்குகின்ருர்.

இருட்டறை! ஒளியில்லை! அந்த அறையில் ஒரு மலட்டுப் பசு! அதனைப் பால் கறந்து எய்த்த காட்சியை அப்பரடிகள் உவமையாக்குகின்ருர். இருட்டறையில் பசு இருந்ததையே காண முடியாது. அது போல் உயிரின் தன்னறிவும், இறைவனின் பேரறிவும் இணைந்து செயற்பட்டாலன்றி ஞானத்தைக் காண முடியாது. பசுவோ மலட்டுப்பசு! அதாவது, அனுபவத்திற்கு வராத சமயம் என்பது கருத்து. கறந்து எய்த்தல்—சமண சமயத்தினின்று அலுத்ததை நினைவூட்டுகிறது; இங்ஙனம், கிடந்து எய்த்த அப்பரடிகளுக்கு இறைவன் உறுதி காட்டி உய்ய ஆட்கொண்டதை அப்பரடிகள் அழகு தமிழில் பாடுகின்ருர்.

பப்போதிப் பவணுய்ப் பறித்ததொரு
தலையோடே திரிதர் வேனை
ஒப்போட வோதுவித்தென் னுள்ளத்தி
னுள்ளிருந்தங் குறுதி காட்டி
அப்போதைக் கப்போது மடியவர்கட்
காரமுதா மாரு ரரை
எப்போதும் நினையாதே யிருட்டறையின்
மலடுகறந் தெய்த்த வாறே.

என்பது அப்பர் திருப்பாடல்.

பாழூரில் பிச்சை

பிச்சையெடுத்து வாழ்வது வையகத்தின் இயற்கை யன்று. 'இரந்தும் உயிர் வாழ்தல் வேண்டின்,' என்ற திருக்குறளில் திருவள்ளுவர் இரத்தலை உம்மை கொடுத்து அழுத்தியதே இரந்து வாழும் வாழ்க்கை, நெறி பிறழ்ந்தது—நியதி கடந்தது என்பதை அறிவுறுத்தவேயாம். ஒரோ வழி, இயற்கைச் சூழலால் எளியராகிய வழி, இரந்தும் வாழ வேண்டிய இன்னாத சூழல் ஏற்பட்டுவிடின், அந்த இன்னாமையை ஓரளவாவது இனியதாக்கிக் கொள்ள வேண்டாமா? அது மட்டுமன்றி நெறி கடந்த இரப்பினை நெறியுடையதாக்கிக்கொள்ள வேண்டாமா? அதனால் இரப்பினையும் நெறியாக்கிக்கொள்கிற இனிய வழிவகையைக் கண்டு காட்டியது வள்ளுவம். இதனை,

> " இரப்பன் இரப்பாரை எல்லாம் இரப்பின்
> கரப்பார் இரவன்மின் என்று "

என்ற திருககுறளால் அறியலாம். அதாவது இரப்போர்க்குக் கரவாது உவந்து ஈவார்கண்ணே இரத்தல் குற்றமன்று. அவரிடத்து இரத்தலும் ஈதலே போலும் என்றும் வள்ளுவம் கூறுகிறது அஃதெங்ஙனம் இரத்தல்,

நெறியாக முடியும்? ஈதலாக முடியும்? இரப்பார்க்கு உவந்து ஈயாது கரப்பார்மாட்டு இரத்தல் மூலம் இரப்பவர்க்கு இழிவு வருகிறது; ஏமாற்றம் ஏற்படுகிறது; வறுமையும் அழிந்தபாடில்லை. அதே போழ்து தம்மை நோக்கி இரந்தவர்க்கு ஈயாது கரந்தவனுக்கும் இழிவு வருகிறது. இருந்தும் இல்லையென்று கூறியதால் பாவம் ஏற்படுகிறது. கரவாது உவந்து ஈவார்கண் இரந்து கேட்பதன் மூலம், இழிவு தோன்றுவதில்லை; பயனும் கிடைக்கிறது; வறுமையும் நீங்குகிறது. அதோடு ஈவான் உவந்து ஈதலின் மூலம் அவனுக்கு மகிழ்வு கிடைக்கிறது; ஈத்துவக்கும் இன்பம் கிடைக்கிறது; அறம் செய்தற்குரிய வாய்ப்புக் கிடைக்கிறது. ஈவானுக்கு இரப்பானின் மூலம் அறம் செய்த புண்ணியம் கிடைக்கிறது. ஆதலால், கரவாது ஈவார்கண் இரப்பது முற்றிலும் தவறல்ல.

ஆனால், அப்பரடிகள் பாழூரில் பிச்சையெடுத்து அல்லற்படும் அவலத்தை எடுத்துக் கூறி விளக்குகின்றார். ஊரோ பாழூர்! ஆங்குப் பொருள்வளம் இல்லை! உருவத்தால் மனிதர்கள் வாழுகிறார்கள்! உள்ளத்தால் கொடிய விலங்குகள் அனையர் வாழுகிறார்கள். ஆங்கு ஆள் வினையும் இல்லை; ஓயாது உழைத்திடும் இயல்பும் இல்லை; உறுபொருள் ஈட்டுதலும் இல்லை; அன்பும் இல்லை; ஆர்வமும் இல்லை; இடிந்த வீடுகள்! ஓட்டைக் கூரைகள்! ஒட்டிய வயிறுகள்! ஒளியிழந்த கண்கள்! கபடு நிறைந்த கன்றிய நெஞ்சங்கள்! விரோத மனப்பான்மையுடன் வீண்வம்பு விளைவித்திடும் நரியனையார்! அழுக்காற்றுப் பிண்டங்கள்! இன்னும் எப்படி எப்படியோ கூறலாம்! "பாழ்" என்ற சொல்லில் அனைத்தும் அடங்கும். பாழ்பட்ட பொருள் தான் பயன்படாததோடன்றிப்

பிறிதொன்றையும் பயன்படாதபடி தடுக்கும். இத்தகு பாழூரில் பிச்சையெடுக்கப் போகும் மனிதனின் பேதைமையை என்னென்பது? பிச்சை போடுவார் யார்? பல ஊர்களில் கெட்டவர்களாகப் பலர் இருந்தாலும் சிலராவது நல்லவர்களாக வாழ்வார்கள். அத்தகு ஊரில் ஒருவரிடமில்லையானாலும் பிறிதொருவரிடம் வாங்கலாம். ஆனால், அப்பரடிகள் காட்டும் ஊர் பாழூர்! ஆங்கு வாழும் அனைத்து மனிதரும் பாழ்! அந்த ஊரில் ஆசை மிகுதியால் பிச்சையெடுக்கப் புகுந்து அலைந்தவன் அடையும் அவலம் கொடிது! கொடிது! அது போல் தொழுதகைத் துன்பம் துடைத்திடவும் இருளகற்றி இன்பம் வழங்கிடவும் தந்தையாய், தாயாய், இன்னுயிர்த் தோழனாகித் துணை நின்று தண்ணளி செய்து அருளாரமுதத்தை வாரி வழங்கி இன்புறுத்தும் தலைவனும் ஈசனில்லாத சமண் சமயத்தின் அனுபவம் அப்பரடிகளுக்குப் 'பாழூ'ரை நினைவுபடுத்தியிருக்கிறது. "யாரொடு நோகேன்; யார்க்கெடுத் துரைப்பேன் ஆண்டநீ அருளிலையானால்?" என்ற மணிமொழியைப் போல எய்ப்பினில் சேமவைப்பாகப் பயன்படும் சிவனெம்பிரான் இல்லாத சமண் நெறியில் யாரிடம் போய் எதைக் கேட்பது? வழங்குவார் தாம் யார்? அங்கு மாசில் வீணையின் நாதம்தான் ஏது? மாலை மதியத்தின் மகிழ்வு ஏது? வீசு தென்றல் ஏது? மலரிடை மணம் நுகர முடியுமா? யாதொன்றும் இல்லை! சூன்யம்! எங்கும் வறட்சி! இன்பமே நிறைந்த உலகைத் துன்ப நரகாக்கிடும் பொல்லாத விரத நெறிகளில் வாய்படைத்தவனைத் துய்க்கச் செய்யாமல் அழிக்கும் நெறியன்றோ?

அப்பரடிகள் சிவநெறியில் பிறந்தவர். உய்யும் நெறி நாடி உறிதூக்கி சமண் நெறியில் புகுந்தார்! தேடினார்!

தேடினார்! ஆனால், ஆங்குத் தேவர்கோ அறியாத தேவ தேவனைக் காணோம். "என்று வந்தாய்" யெனும் இனிய சாயல் காட்டி தண்ணளி செய்து சுவையமுதூட்டி வாழ் வித்திடும் வள்ளல் சிவபெருமான் இல்லை! அதனாலேயே சமண் நெறியைப் "பாழூர்" என்றும், யாருமில்லாத ஊரில் பிச்சையெடுக்கப் புகும் பேதைமையைக் காட்டியும் பெரு நெறியில் பிறந்தும் இச்சிறுநெறியில் புகுந்ததை நினைத்தும் பாடுகின்றார்! ஆவியை வீண் போக்காமல் அழகியதாக்கி, தமக்கு அணியென ஆக்கிக்கொண்ட ஆரூரானை நினைந்து நினைந்து நெஞ்சு நெகிழப் பாடுகின் றார் அப்பரடிகள்.

" பூவையாய்த் தலைபறித்துப் பொறியற்ற
சமண நீசர் சொல்லே கேட்டுக்
காவிசேர் கண்மடவார்க் கண்டோடிக்
கதவடைக்கும் கள்வ னேன்றன்
ஆவியைப் போகாமே தவிர்த்தென்னை
யாட்கொண்ட வாரூ ரரைப்
பாவியே னறியாதே பாழூரிற்
பயிக்கம்புக் கெய்த்த வாறே!

என்பது பாடல்.

எண்சாண் உடம்பில் இருக்கும் வணிகர்!

இந்த உடம்பு எண்சாண் அளவினது. உயிர் உறை தற்கேற்ற இனிய குடியிருப்பு. உயிர் உடலில் குடியிருந் தாலும் வாடகைக் குடியிருப்பேயாம். முற்றிலும் உரிமை யுடையதன்று. ஐம்பொறிகளும், உடலுக்கு நாயகராக விளங்கி உடலுக்குத் துன்பமே செய்கின்றன. நீதி நெறிக்கு மாறுபட்ட வாழ்க்கை முறைகளிலேயே பொறிகள் ஈடுபடுத்துகின்றன. இந்த ஐம்பொறிகளும் வணிகரைப் போல வணிகம் செய்கின்றன. அதிலும் நெறிவழிப்பட்ட வணிகமன்று. தன் சுவை ஒன்றையே முன்னிலைப்படுத்தி முனைகின்றன. தான் துய்த்தலிலேயே வேணவாக் காட்டு கின்றன. இந்தத் துய்ப்பின் மூலம், யாதொரு பயனும் உடலுக்கும் இல்லை; உயிருக்கும் இல்லை. முறைகேடான பொறிகளின் துய்ப்பாதலினுல் உடல் நோய்வாய்ப்படவே செய்கின்றது. எளிதில் மூப்பும் முதுமையும் வந்து அடை கின்றன. திறன் மிக்க அறிவும், ஆற்றல் நிறை உழைப்பும் மங்கி மறைந்து போகின்றன. வாழ்க்கையின் ஈடு இணை யற்ற பேருகிய புகழை இழப்பதோடன்றி இகழ்ச்சியும் வந்தடைகிறது. தம்மைக் கொண்டவர்க்கு, இல்லாத

தீங்குகளைச் செய்து, தாம் சிறு பொழுது மகிழும் ஐம் பொறிகளின் வணிகம், வணிகமா? இல்லை, இல்லை, கொள்ளை! ஆனாலும் அப்பரடிகள் வணிகமாகவே உருவகம் செய்கிறார். இந்த நீதியோடு படாத வணிகத்தை ஐவர் செயயத் துணை நிற்கின்றனர். ஏனைய உள்பொருள்களாகிய தத்துவங்கள் தொண்ணூற்றாறு இந்தத் தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களும் தெளிந்த வாழ்க்கை வழங்குவதற்குப் பதில் மயக்குகின்றன.

இந்த மயக்கத்தின் காரணமாக உய்திக்குத்-துணை செய்யத் தவறிய இந்த உடம்பில் உயிர் தாமே குடியிருப்பதாகக் கருதி மயங்கி அறிவிழந்து பொறிகளின் ஆதிக்கத்திலிருக்கும் இந்த உடம்பைப் பேணிப் பாதுகாக்கின்றது. காலம் தவறாமல் உணவு வழங்கியும் நோய்க்கு மருந்து கொடுத்தும் இன்னும் என்னென்னவோ எடுபிடிகள் எடுத்தும் உடலைப் பேணத்தான் செய்கின்றோம். இந்த உடம்பின்மீது ஓர் ஈ, கொசு உட்காரத் தாங்கினோமோ, என்ன? அவ்வளவு பாதுகாப்பு! எனினும் இந்த வீடு காலி செய்யப்பட வேண்டிய ஒன்றே. நாமாகக் காலி செய்தாலும் பரவாயில்லை. நமக்கு உணர்வில்லாமலே மயங்கிய நிலையில் பேணிய உடம்பினின்று பெயர்ந்து நகர்கின்றோம். எங்கு நகர்வது? ஆயுட் கால முழுவதும் அண்டி இச்சை முகம் காட்டிச் சுரண்டிப் பிழைத்த பொறிகளாகிய வணிகர்களும் இப்பொழுது காணோம். தத்துவங்களும் மயங்கிக் கிடக்கின்றன. அதன் காரணமாக அறிவும் வேலை செய்யவில்லை; உணர்வும் வேலை செய்யவில்லை! நம்முடைய நிலை வலிவற்றுப்போயிற்று. உழைத்து ஊட்டி வளர்த்த பொறிகள் கைகொடுக்கவில்லை; மயக்கம் போடுகின்றது. எங்கும் இருள்! என்ன செய்வது? நம்மால் ஒன்றும் ஆவ

தற்கில்லை! இறைவனுடைய கருணையே வலிய வந்து எடுத்தாள வேண்டியதிருக்கிறது.

திருக்கொண்டீச்சரத்து இறைவன் நம்மை எடுத்தாள்பவன். அவன் விண்ணுயர்ந்து நிற்கும் திருக்கோயிலை உடையவன். அவன் திருக்கோயிலின் உயரம், எடுத்தாளும் கருணைக்கு எடுத்துக்காட்டு. உலகின் எந்தத் திசையிலும் நின்று நிலவும் உயிர்களையும் வானுயர்ந்து நின்று அழைக்கும் அவனது கருணையின் சின்னமே அணி செய்து நிற்கும் கோபுரம். அவன்றன் அழைப்பை அலட்சியம் செய்யக் கூடாது. அந்த அருளழைப்பை ஏற்று அவனுடைய திருவடியைச் சார்ந்து பீடுசால் பெருமை பெற்று வாழ வேண்டும். அப்பொழுதும் பொறிகளுக்கு இழப்பில்லை. மாருக நிறை நலஇன்பம் அவைகளுக்குக் கிடைக்கின்றன. நுகராத மணத்தை நுகரவும், காணுதன காணவும், கேளாதன கேட்கவும் வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. உலகியலைத் துய்க்கும் பொறிகள் அழிந்து போகின்றன. திருக்கொண்டீச்சரத்தான் திருவடியைத் துய்க்கும் பொறிகள்-திருவருளைத் துய்க்கும் பொறிகளாகின்றன. ஆதலால், வறிதே பாழாகமல் வாழ்வாங்கு வாழத் திருக்கொண்டீச்சரத்தான் திருவடிகளைப் பேணுவோம்.

சாணிரு மடங்கு நீண்ட சழக்குடைப் பதிக்கு நாதர்
வாணிக ரைவர் தொண்ணூற் றறுவரு மயக்கஞ் செய்து
பேணிய பதியி னின்று பெயரும்போ தறிய மாட்டேன்
சேணுயர் மாட நீடு திருக்கொண்டீச் சரத்து ளானே

—அப்பர்

எங்ஙனம் கூடுவது?

அப்பரடிகள், இறைவனைத் தெளிந்து கண்டு துய்த்த சிவஞானச் செல்வர். அவருடைய பாடல்கள் சிவஞானத் தெளிவு. அத்தகு அப்பரடிகளே, பல இடங்களில் எங்ஙனம் இறைவனைக் காண்போம்? என்று ஏங்கிப் பாடுகின்றார். உலகியலானாலும் சரி, அருளியலானாலும் சரி, இன்பம் தருகின்ற ஒன்று மேலும் அன்பினைப் பெருக்கி வளர்க்கும். உலகியல் காதலின்பமும் இத்தகையதே! அருளின்பம் அதனினும் ஆராத் தன்மையுடையது! அதனாலன்றோ! இறைவனை 'ஆரா அமுது' என்று அருளாளர்கள் பாடிப் பரவுகின்றார்கள்! இங்ஙனம், சிவத்தில் திளைத்த சிந்தையுடையோரே ஏங்கியும், அழுதும் பாட, இன்று அதன் நுழைவாயிலிற்கூட அடியெடுத்து வைக்காதவர்கள் 'காட்டு' என்று கேட்கிறார்கள். பிறிதொருவர் 'காட்டுகிறேன்' என்கிறார்! இஃதென்ன, விளையாட்டுப் பொருளா? அல்லது வேடிக்கைப் பொருளா? அல்லது சந்தையில் கொள்முதல் செய்யும் காய்கறியா? புற்றாக, மரமாக வடிவம் மாறும் வரையில் கொடுந்தவம் இயற்றிய

வர்களும் அல்லற்பட்டிருக்கச் சாதாரண மனிதர்கள் கடவுளைக் காண்பது எங்ஙனம் ?

நமது உள்ளத்தின் இயல்பு, எதையாவது ஒன்றை நினைத்துக்கொண்டிருப்பது. உள்ளத்தின் இத்தொழிலை 'உள்குதல்' என்பர். உள்ளத்தால் உள்ளவாறு நினைப்பவர் உள்ளத்தின் உணர்வாக இறைவன் விளங்குவான். இதனை,

"நினைப்பவர் மனம் கோயிலாகக் கொண்டான்" என்றும்,

"நினைக்கும் நெஞ்சின் உள்ளார்" என்றும்,

"நினைப்பார்கள் மனத்துக்கோர் வித்தும் ஆனாய்"

என்றும் அப்பரடிகள் மேலும் பல இடங்களில் பாடுவது சிந்திக்கத்தக்கன. பல்லவப் பேரரசன் கட்டிய கற்கோயிலைவிட, பூசலார் நாயனார் கட்டிய மனக்கோயில் இறைவனுக்கு எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. பூசலார் நாயனாரின் மனக்கோயிலில்தான் முதலிடம் தந்து குடிபுகுந்தார். உள்ளத்தின் தொழிற்பாட்டில் விளையும் பண்பே உணர்வு. உணர்வற்றவர்களுக்கு, உள்ளம் இல்லை என்பதே பொருள். அப்படியே இருந்தாலும் அது இயங்கவில்லை என்பது தெளிவு. பெருமைக்குள் எல்லாம் தலை சிறந்தது உணர்வே. உள்ளம், இறைவனை உள்கி நினைந்திட, அவனே அந்த உள்குதலின் விளைவாகிய உணர்வாக வடிவம் பெற்று எழுந்தருள்கின்றான். இதுவே, இறைவனை உள்ளத்தில் காண்பதற்குரிய இனிய எளிய வழி.

உள்ளத்திற்கு இயல்பிலேயே ஒன்றினை விட்டுப் பிறி தொன்றினைப் பற்றும் இயல்பு உண்டு. அந்த இயல்பை

மடைமாற்றி, உலகுக்கு ஒருவனுய் நிற்கின்ற இறைவனையே உள்கச் செய்து இறைவனை உணர்வு வடிவமாக்கி அவனை நினைந்து நினைந்து, உருகி உருகி, நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து துய்த்தல் பேரறிவாளர்கள் இயல்பு. அப்பரடிகளே, "உணர்வு அவன் காண்" என்றும், "உணர்வாய் நின்ற திருவனே" என்றும், "உணர்வெலாம் ஆனனே" என்றும், "உற்றிருந்த உணர்வெலாம் ஆனுய்" என்றும், "ஊனுகி உயிராகி அதனுள் நின்ற உணர்வாகி" என்றும் அருளியுள்ள அடிகள் உணரத்தக்கன. இங்ஙனம் உள்கி உணர்வாகிக் காணக்கூடிய இறைவனை அப்பரடிகளும் உள்கி உருகிக் காண ஆர்வம் காட்டுகிருர். ஒரு பொருளை நினைந்து உள்குதற்கு அந்த பொருளிடத்தில் பற்று வேண்டும். பற்றுகள் பலவும் தீது என்று பேசிய வள்ளுவர், இறைவனுடைய திருவடியைப் பற்றுதலை மட்டும் நன்றென்று காட்டிப் 'பற்றுக' என்றும் ஆற்றுப்படுத்தினுர்.

"பற்றுக பற்றற்ருன் பற்றினை அப்பற்றைப்
பற்றுக பற்று விடற்கு"

என்று பேசுகிறது குறள்.

அப்பரடிகள் இறைவனை உள்கி அன்பின் மிகுதியினுல், நினைந்து நினைந்து உருகுகிருர். அடிகள் தம் நெஞ்சத்தில் இறைவனை நினைந்து அன்பு ஊற்றெடுக்கிறது. அதன் காரணமாக அடிகள் உள்ளம் உருகுகிறது. அன்பின் பெருக்கமும். உள்ளத்தின் உருக்கமும் இறைக் காட்சிக்கு இன்றியமையாதன. ஆற்றல் மிக்க அன்பால் நெஞ்சுருகி நினைப்பதன் மூலம்தான் இறைவனைக் காண முடியும். இஃதன்றிக் கூர்த்த பகுத்தறிவோ, வாதிடும் திறனே, அல்லது சாத்திரத் தொகுப்புக்களோ சாட்சியங்

களோகூட இறைவனைக் காணத் துணை செய்ய முடியாது. ஏன்? இறைவனிடத்து அன்பும் உருக்கமும் இல்லாத தவமும்கூட இறைவனைக் காணத் துணை செய்யா. அப்பரடிகள் நெஞ்சத்தில் அன்பு பெருக்கெடுத்து ஊறுகிறது; தன்னூற்றாகத் தடைப்படாது பெருக்கெடுத்து ஊறுகிறது. இதனை,

> "உள்கினேன் நானும் காண்பான்
> உருகினேன் ஊறி ஊறி"

என்று அடிகள் குறிப்பிடுவதன் மூலம் உணரலாம். ஆயினும், "நின்னை அரியனாகக் கருதாது, எளியனாகக் கருதிப் போற்றுதல் ஒழிந்தேன்" என்றும் அடிகள் இரங்கிக் கூறுகின்றார். இங்ஙனம், இறைவனை எளியராகக் கருதி இழந்துபடுதல் படிமுறையில் ஞான நெறிக்கு உயர்ந்தவர்களுக்கும் கூட நேரிடுகிறது என்றால், சாதாரண மனிதர்களின் நிலைமை என்ன ஆவது? இங்ஙனம், அல்லற்படுவோர் வாழ்க்கையை இருதலை மின்னுகின்ற கொள்ளி மேல் எறும்பின் உள்ளத்திற்கு உவமிக்கின்றார் அடிகள் பெருமான். உள்ளம் எறும்பென்று உவமிக்கப்படுகிறது. ஆம்! உள்ளம் எறும்பு போலச் சுறுசுறுப்பானதுதான். ஆனால், எறும்பின் சுறுசுறுப்பெல்லாம் வயிற்றுக்கு இரை தேடுவதிலேயாம். அதற்கு வேறு அலுவல் இல்லை. வயிற்றுக்கே இரை தேடி அலையும் எறும்பு இருதலைக்கொள்ளி மேலதானால் உணவு வேட்கையால் ஓட முனைகிறது ஆனால் இரு முனைகளிலும் பற்றியெரியும் கொள்ளியோ அச்சுறுத்துகிறது இங்ஙனம் உலகியல் வேட்கை பற்றியெரியும் உள்ளத்தராக இருப்பவர்களால் இறைவனைக் காண முடியாது—அவனைக் கூட முடியாது என்பது அடிகள் கருத்து.

ஆதலால் நந்தம் ஈசன் எம்பெருமானை உள்ளத்தால் உள்கி, ஆற்றலால் மிக்க அன்பால் நினைந்து அவனையே உணர்வாக்கி உருகி, கண்டு இன்புற முயல்வதே சமய வாழ்க்கை.

"உள்குவார் உள்ளத்தானை உணர்வெனும் பெருமையானை
உள்கினேன் நானுங்காண்பான் உருகினேன் ஊறிஊறி
எள்கினேன் எந்தைபெம்மான் இருதலை மின்னுகின்ற
கொள்ளிமேல் எறும்பெனுள்ளம் எங்ஙனம் கூடுமாறே!"

என்பது அப்பர் திருப்பாட்டு.

தடை செய்து ஆட்கொண்ட தண்ணளி!

அப்பரடிகளை இறைவன் நாடறிய சூலை மூலம் ஆட்கொண்டார். இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பெற்ற பிறகு அப்பரடிகள் இறைவனுடைய திருவருளை நினைந்து நினைந்து நாடு முழுதுமுள்ள திருக்கோயில்களுக்குச் சென்று, உருகிப் பாடி வழிபட்டு வருகின்றார். திருவருளின்பம் ஆராத் தன்மையது ஆதலால், மேலும் மேலும் இன்பமுற வேட்டு நைந்து பாடுகின்றார். சிலபொழுது இன்ப அன்பு மேலும் முறுகி வளரும் நோக்கத்துடன், இடையறவுபடும்பொழுது துடிதுடிக்கும் உள்ளத்துடன் அழுது பாடுகின்றார். திருக்கச்சியேகம்பத் திருத்தலத்தில் அப்பரடிகளுக்கு இன்பத்தில் இடையறவு ஏறபட்டிருக்கிறது என்று ஆங்கு அருளிச்செய்த பதிகத்தின் மூலம் உணர முடிகிறது. முதற்பாட்டிலேயே செய்ய வேண்டிய பணிகளிலிருந்து தவறினால், புளியம் விளாறினால், இறைவன் மோதுவிப்பான் என்ற குறிப்பிற் பாடுகின்றார். புளியம் விளாறினால் மோதுவித்தப் பின் உகந்தும் மகிழ்ப்பான் என்றும் பாடுகின்றார். இந்தப் பதிகத்தில் இம்மாதிரி ஏராளமான செய்திகள் பேசப்படுகின்றன.

உயிர்களிடத்தில் அன்பினைத் தழைக்கச் செய்து. அதனை நுகர்ந்து அனுபவிக்கும் இயல்பினன் இறைவன். சிறந்த அன்பு. தடைகளால்தான் தழைத்து வளரும். தரங் குறைந்த பெயரளவில் அன்பு என்று மினுக்குவது தடைகளால் தடைப்படும். ஆதலால், இறைவனும் உயிர்களிடத்தில் செயற்கையில் தடைகளைத் தோற்றுவித்துத் தடைகளைத் தாண்டி வளரும் அன்பினைத் தழைக்கச் செய்து வளர்க்கிருன், இங்ஙனம் செய்யும் இயல்பினனுக இறைவன் இருப்பதை, நினைந்து பாடுவதால், அத்தகைய ஒரு தடைப்பட்ட உணர்ச்சி அப்பரடிகளுக்குக் கச்சியில் கால் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

திருமால் நாள்தோறும் ஆயிரம் பூக்கள் கொண்டு அரனை அர்ச்சிக்கும் நோன்பேற்று நாள்தோறும் முறை வழுவாமல் செய்துவந்தார். ஒரு நாள் திருமால் ஆயிரம் பூ எண்ணி எடுத்து வந்து அர்ச்சனை செய்துகொண்டிருக்கும்பொழுது. ஆயிரத்திற்கு ஒரு பூ குறைந்துவிட்டது. இயல்பாகக் குறையவில்லை. சிவபெருமானே வேண்டுமென்று ஒரு பூவைக் குறையச்செய்து மலர் குறைந்ததன் காரணமாகத் திருமால மனங்கரைந்து அழுது, தனது கண் மலரை இடந்து மலரென இடத்தூண்டித் தடுத்தாட் கொண்டதை அப்பரடிகள் நினைந்து பாடுகிருர்.

குறிக்கொண் டிருந்துசெந் தாமரை யாயிரம் வைகல்வைகல்
நெறிப்பட விண்டை புனைகின்ற மாலை நிறையழிப்பான்
கறைக்கண்ட நீயொரு பூக்குறை வித்துக்கண் சூல்விப்பதே
பிறைத்துண்ட வார்சடை யாய்பெருங் காஞ்சியெம்
பிஞ்ஞகனே!

என்பது அப்பர் திருப்பாடல்.

தன்னை இறைவன் இனிதே ஆண்டுகொண்டான் என்றும், பின்னர் ஐம்பொறிகளுக்கு ஒற்றியாக வைத்தான் என்றும் கூறுகிறார். 'ஏன்று ஆண்டுகொண்டாய்' என்பது மலக்கட்டு நிலையில் வாழ்ந்தபோது, கருணையினால் ஆண்டுகொண்டு உய்தற்குரியவாறு முதற் பிறப்பு கொடுத்தமையைக் குறிப்பிடுவதாகக் கருதலாம். உய்தற்குரிய வண்ணம் உயிரை இறைவன் உடலொடு சேர்ப்பிக்கின்றான். உடலிடைத் தங்கிய உயிர், பொறிகளைக் கொண்டு ஆரத் துய்த்து, வேட்கை தணிந்துழி இறவா இன்ப நிலையை எய்துகிறது. பொறிகளுக்கு உயிரிடத்தில் நிரந்தரமான செல்வாக்குமில்லை; உரிமையுமில்லை. உயிர்களுக்கும் பொறிகளுக்கும் உள்ள உறவு தற்காலிகமானதே. அதனைத்தான் அடிகள், ஐவருக்கு ஒற்றிவைத்தாய் என்று பாடுகின்றார். ஒற்றி அனுபவம் பொறிகளுக்கு உரிமையைத் தராது. பொருளுக்குரியவர் பொருளைக் கேட்கும் பொழுது பொருளைத் திரும்பத் தர வேண்டும். உயிருக்கு உரிய நாயகன் இறைவனே. உயிருக்கு உடையவனாகிய நாயகன் உயிர்களைப் பக்குவப் படுத்துவதற்காகப் பொறிகளிடத்தில் ஒற்றிவைக்கிறான். பின்னே, உரியபொழுது மீட்டுக்கொள்கிறான், திருவாளன் திருநீறு திலகவதியார் தர, சிவநெறிக்கு அடிகள் வருதற்கு முன்பிருந்த நிலையை ஒற்றிக்காலமென அடிகள் பாடுகின்றார். பின், திருவதிகையில் ஆட்கொண்டமையை ஐவரிடமிருந்து ஒற்றி மீட்டதாகப் பாடுகின்றார். இப்படி முன்னர்க் கட்டுண்ட நிலையில் கிடந்தபொழுது ஆட்கொண்டு உடைமைக்காரனுக்கிப் பிறப்பருளி ஐவருக்கு ஒற்றிவைத்து, ஒற்றி மீட்டுத் திருவதிகையில் ஆட்கொண்டமையை நாடறியும். ஆதலால், உடைய

ணுக ஏற்றுக்கொண்டமையை இனி மறைக்கவோ மறுக்கவோ முடியாது ஆதலால், அருள் புரிக என்று பாடுகின்றார்.

ஏன்றுகொண் டாயென்னை யெம்பெரு மானினி
யல்ல மென்னில்
சான்றுகண் டாயிவ் வுலகமெல் லாந்தனி
யேயென் றெனை
ஊன்றிநின் ருரைவர்க் கொற்றிவைத் தாய்பின்னை
யொற்றி யெல்லாம்
சோன்றுகொண் டாய்கச்சி யேகம்ப மேய
சுடர்வண்ணனே !

என்பது அபபர் பாடல்.

அஞ்சுவது யாதொன்றும் இல்லை!

மானிடராய்ப் பிறந்து வாழ்தல் அரிய பேறு; இனிய பேறு; எளிமையிற் கிடைக்க கூடிய ஒன்றன்று. அதனு லன்றோ, 'அரிது அரிது மானிடராய்ப் பிறத்தல் அரிது' என்று ஆன்றோர் கூறினர். இந்த மானுட வாழ்க்கையின் பயனுவது, உயிர் அறிவு நலம் பெறுதல்; ஆன்ற அனுப வம் பெறுதல்; மூத்து முதிர்தல்; துன்பத் தொடக்கத்திலி ருந்து விலகி இன்பச்சார்பாதல் ஆகியனவாகும். எங் ஙனம் உயிர் அறிவு பெறும்? குறைகள் நீங்கி நிறைவு பெறும்?

அறிவு எல்லையற்றது. அறிவுக்கோர் எல்லை அற னேயாம். அதனுலன்றோ, வள்ளுவம் 'வாலறிவன்' என்று வாழ்த்துகிறது. கடவுள் நம்பிக்கையுடையவர்கள், இயல் பில் முட்டாள்களாக இருக்க முடியாது. காலத்தின் கொடுமை, இடையில் கடவுட் சார்புடைய மதத்தலைவர் கள்—புரோகிதர்கள் தங்கள் பணியைச் செய்யத் தவறிய தால் அறிவு விளக்கம் இல்லாதவர்களும்கூட இன்று

கடவுள் நம்பிக்கையுடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆனால் அது நம்பிக்கையே தவிர, வாழ்க்கையன்று. கடவுட் கொள்கையை நம்பி ஏற்றுக்கொள்ளுதல் என்பது ஆழமும் அகலமும் நிறைந்த அறிவின் முதிர்ச்சியிலே ஏற்படக்கூடியதாகும். உலகியலின் அமைதியினை ஆராய்ந்து, அந்த ஆய்வின் முடிவாகவே, கடவுளைக் கண்டனர் நம்முடைய முன்னோர். கடவுள் நம்பிக்கையுடையோராக வாழ்வதற்குப் பேரறிவு தேவை; விரிவான வாழ்க்கை அனுபவங்கள் தேவை. ஆதலால், அறிவின் உயர்மட்ட எல்லையாக விளங்கும் அரனை, எண்ணிவழிபடுதலின் மூலம், வாழ்க்கையில் உறவுபடுத்திக்கொள்ளுதலே அறிவு பெறுவதற்குரிய வழி. இந்த முயற்சியிலே உலகியல் நுண்கலைகள் அனைத்தையும் ஆரத் துய்த்தறியும் வாய்ப்புக்கள் ஏற்படும். உலகியலைத் துறைதோறும் ஆராய்ந்து அவற்றின் இயல்புகளைக் கண்டறிந்து அவற்றிற்கு அப்பாற்பட்டிருக்கும் கடவுளை அறிதலே, அறிவில் முதிர்ந்த ஞானம். இதனை விளக்கத்தான்போலும் பரப்பில் பெரிய திருக்கோயிலை எடுத்து வாயில்கள் பல அமைத்து அத்திருக்கோயிலினூடே பரப்பில் மிகச்சிறிய ஓரிடத்தில் கூர்ந்த கவனத்திற்குரியதாக எம்பெருமானை எழுந்தருளச் செய்தனர்! அறிவுப் புலன் ஆழமும் அகலமும் உடையதாக வளர்ந்து. பின் நுண்மாண் நுழைபுலமாக வளர வேண்டுமென்பதே வாழ்வியல் நியதி.

அறிவின் தெளிவில்லாத இடத்தில் கடவுட் சார்பு இருக்கும் என்பது நம்ப முடியாத ஒரு செய்தி. வேண்டுமானால், கடவுள் நம்பிக்கை இருக்கலாம். அதுவும் அச்சத்தின் பாற்பட்டதாகவோ, அல்லது வழக்கத்தின் பாற்பட்ட

தாகவோ இருக்கலாம். கடவுட் சார்புடைய வாழ்க்கை அச்சத்திற்கு முரணானது. ஆங்கு அஞ்சாமையே நிலவும்.

"அஞ்சுவது யாதொன்றும் இல்லை" என்பது அப்பரடிகள் வாக்கு. ஆதலால், இந்த உடம்பு உயிர்க்குக் கிடைத்த ஒப்பற்ற கருவி. இக்கருவியை முறையாகப் பயன்படுத்தி உயிர் பயனடைதல் வேண்டும். உயிரடையக் கூடிய பயன் நிலை பேறுடையனவாகவும், இன்பம் தருவன வாகவும் இருக்க வேண்டும். அதற்குரிய ஒரே வழி, அறிவிற்கறிவாக விளங்கும் அரனை வழிபடுதலாகும். வழிபடுதலென்பது, இன்று பெரும்பாலும் வையகத்தில் இல்லை. ஓர் உயிர், ஒன்றில் அகமும் புறமும் ஒன்றெனக் கலந்து, ஒன்றாகிச்செய்தலே வழிபாடு. உயிரின இயல்பு, ஒன்றைக் கண்டு, கேட்டு, உண்டு, உயிர்த்து, உற்றறிதல் ஆகிய ஐந்து செயல்களின் வழியாகவே, முழுத்தன்மை அடைய முடியும்.

அஃதின்றிக் கடையில் தேங்காயை வாங்கிக்கொண்டு போய் குருக்கள் கையில் கொடுத்து உடைக்கச் செய்து, வாங்கி வருதல் மூலம், பக்தியும் வந்துவிடாது ; பயனும் வந்துவிடாது. கோயிலில்தான் தேங்காயை உடைக்க வேண்டுமென்ற அவசியமில்லை. அம்மியில் உடைத்தாலும் உடைபடும். அறிவு தொழிற்படும் பொழுதே, அனுபவம் கிடைக்கிறது. அனுபவம் வந்த பிறகே அந்த அறிவு உயிருக்கு உடைமையாகிறது. அதுவரையில் அறிவிற்கு தெரிந்த ஒன்றுகூட அனுபவத்திற் வருவதில்லை ; உடைமையாக மாறுவதில்லை. அறிவு செயற்பாட்டின் மூலம்தான் சிந்திக்கும்.

இன்று நம்முடைய வழிபாட்டு முறைகள் மனிதகுலத்திற்கு வந்த சாதிப்பழக்க வேற்றுமைகள் மனிதகுலத்தை

வழிபாட்டினின்று விலக்கியிருக்கிறது. மனிதன் இன்னறச்குத் திருக்கோயிலைக் காட்சிசாலையாகப் பயன் படுத்துகின்ருனே தவிர, அவன் வழிபடுவதில்லை. வழிபாட்டுக்குரிய உரிமைகள் அவனுக்கு வழங்கப்படுவதில்லை. காரணம் கேட்டால் தகுதி வேண்டாமா என்கிருர்கள். தகுதி பெறத்தான் திருக்கோயிலுக்கு வருகிரேமே தவிர. தகுதி பெற்றதைக் காட்ட வருவதில்லை. எழுதிக் காட்டும் ஆசிரியன் எழுதுவிக்கவும் செய்தால்தான் அறிவு உரிமையாகிறது. அறிவியல் ஆய்வுச் சோதனை செய்யும் ஆசிரியன் மாணுக்கனையும் செய்யச் செய்தால்தான் மாணவர்க்கு அறிவு கிடைக்கிறது. அது போலத்தான், வழிபாடு செய்து வைக்கும் அர்ச்சகர்கள் வழிபாடு செய்யச் செய்தால்தான் வழிபாட்டின் பயன் கிடைக்கும்.

இதுவே காலத்திற்கு முந்திய ஆன்ருேர் வழக்கு. இடையில் புகுந்த சாதி முறையும் தொழில்முறையும் இந்த இனிய வழக்கத்தைக் கெடுத்துவிட்டன. ஆதலால் உண்மையான வழிபாடு உயிர்கள் செய்வதில்லை. உண்மையான வழிபாடு செய்யாமையின் காரணமாக உயிர்கள் அடையவேண்டிய வழிபாட்டின் பயனுகிய பேரறிவும் பேராற்றலும் கிடைக்கப்பெறவில்லை. ஏதோ பழக்கத்தின் காரணமாகச் செய்கிருன். நனைய வேண்டிய இடத்தில், நனையாமற் குளிக்கிருன். தோயவேண்டிய இடத்தில் தோயாமல் தொங்குகிருன். ஒன்றித்துக் காதலிக்க வேண்டிய இடத்தில் ஒதுங்கி நிற்கிருன். மிகச் சிறந்த உயிரறிவின் ஒளிவிளக்காகத் திகழ வேண்டியவன் முட்டாளாக விளங்கிப் பெயர் சூட்டிக்கொள்கிருன். வழிபாடு ஓர் அறிவியல் சாதனை. அதன் பயன் பொய்யன்று. இன்று

அது பலருக்குப் பொய்மையாக விளங்குகிறது. காரணம் பொய்யுடைய மனிதர் கையில் அது சிக்கியதேயாகும்.

வழிபாடு அறிவின் விளக்காக அமைந்தது. ஆனால் அஃது இன்று முட்டாள்தனமாகக் காட்சியளிக்கிறது. பலர் அதை அப்படியே ஆக்கிவிட்டனர். சிந்திக்க வேண்டியது சிலையின் அடியிலுள்ள எழுத்துக்களையல்ல. இந்த எழுத்துக்களைத் தோற்றுவிக்கக்கூடியவாறு, நம்முடைய கடந்த கால சமய வாழ்க்கை அமைந்திருக்கும் கால நிலையை எண்ணி நோதல் வேண்டும். எல்லாமாய அல்லதுமாய் விளங்கும் பெருமானைக் காப்பாற்ற மட்டும் திருக்கோயிலகள் அல்ல உயிர்களைத் தூய்மை செய்து. பேணி எடுத்து வளர்க்கவே திருக்கோயில்கள் உயிர்களிடத்தில் அன்பு ஊற்றினைக் காணவே திருக்கோயில்கள். அந்த ஊற்றின் முன்னே கடவுள் குழைந்து நிற்கிறான். அதனைத் துய்ப்பதில் அவனுக்கு எல்லையற்ற மகிழ்ச்சி. அவனுடைய அருள் வெளிப்பாடு அங்கேயே பூரணத்துவம் பெறுகிறது.

மனிதனை மிருகமாக்கி, வேறுபாடுகளை நிரந்தரப் படுத்துவது இறை நெறியாக இருககமுடியாது. பாவியே ஆனாலும் அவன்மாட்டு இறைவனுக்குள்ள கருணை இம்மியும் குறையாது. தூய்மையென்பது, சாதி முறைகளைக காப்பாற்றும் கண்ணாம்பூச்சி விளையாட்டே தவிர, அதில் உண்மை இருக்க முடியாது. உடலால் தூயமையற்று உள்ளத்தால தூய்மையுடையோர் இல்லையா? உள்ளத்தால் உலகத்து அழுக்கெல்லாம் பெற்று உடலால் தூய்மை காட்டுபவர்கள் இல்லையா? அன்றும் முத்தநாதன்கள் இருந்தார்கள். இன்றும் இருக்கலாம் அல்லவா?

தனித்தனியே மனிதர்கள் வழிபாட்டிற்குரிய இடங்களைப் பெறுதல் அரிது என்பதனுல்தான் நமது திருக்கோயிலில் பண்டு பலரும் வழிபாடு செய்துகொள்ளும் உரிமை பெற்றிருந்தனர் என்பது, வரலாற்று முறையிலும் மறுக்க முடியாத உண்மையாகும். வேதநெறி தழைத்தோங்கச் செய்த திருஞானசம்பந்தரும் திருததொண்டின் நெறி விளக்கத் தோன்றிய திருநாவுக்கரசரும் இந்த வழிபாட்டு முறையையே எடுத்துக்காட்டிப்பாடியுள்ளனர். திருக்கோயிலில் எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருப்பதே வழிபாடு பெற அல்ல; உயிர்களுக்கு எளிமையாக அருள் வழங்கவேயாம்.

அப்பரடிகள் திருவங்கமாலையில் மிகத் தெளிவாக நம்மை வழிபாடு செய்துகொள்ளும்படி ஆணையிடுகிருர். வழிபாட்டில் நாட்டமின்றித் திரிவோரைப் பார்த்து யாக்கையால் பயனென்? என்று வினவி, வழிபாட்டுணர்வில் ஆற்றுப்படுத்துகின்ருர், அரன் எழுந்தருளியுள்ள திருக்கோயிலில் வலம் வந்து வணங்கச் சொல்கிருர். கைகளால் பூக்களை எடுத்துப் போடச் சொல்கிருர். தாமே போடுதல் போன்ற பொருள்பட 'அட்டித்து' என்று பாடுகின்ருர். இறைவனைப் போற்றி போற்றியென்றே தொழுது வணங்கித தூமலர் தூவச் சொல்கிருர். இதுவே, திருமுறை வழிபாட்டு நெறி. நமது ஆன்ருேர்களின் திருக்கோவில் வழிபாட்டு ஒழுக்கம். அப்பரடிகள் அருளிய திருப்பாடலைச் சிந்தனை செய்யுங்கள்.

"ஆக்கையாற் பயனென்?—அரன்
கோயில் வலம் வந்து
பூக்கையா லட்டிப் போற்றி யென்ஞதஇவ்
ஆக்கையாற் பயனென்?''

நமது பழக்கமா?

நமது குமுகாய வாழ்க்கையில் பலர் கூடி உண்ணும் பொழுதும் ஒருவரோடொருவர் பேசாமலேயே உண்கிறோம். உண்ணும்பொழுது பேசுவதைப் பெரியோர்கள் அனுமதிப்பதில்லை, அங்ஙனம் பேசுவது, ஆசாரக்கேடு என்று கருதுகிறார்கள்; கண்டிக்கிறார்கள். குழந்தைகள் உண்ணும்பொழுது, பேசத் துடிக்கிறார்கள். பெரியோர்கள் அடக்குகின்றனர். பேச்சுக்குப் பதில் அழுகை பிறக்கிறது. இங்ஙனம் உண்ணும்பொழுது உரையாடக்கூடாது என்ற வழக்கம் எப்பொழுது தோன்றியது? யாரிடமிருந்து வந்தது? என்று அறிந்துகொள்ளுதல் சுவையான செய்தி!

தமிழர் வாழ்வில் சமண சமயம் வந்து கலந்தபொழுதே இந்த வழக்கம் வந்திருக்கிறது. தமிழினம் சமண்சமயத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டாலும், அவர்களையறியாமலே அந்தச் சமயப் பழக்கவழக்கங்கள் சில அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் வந்து பொருந்தியுள்ளன. சமணர்களின் சீரிய ஒழுக்கங்களுள் தலையாயது, நேரிடையாகவோ

மறைமுகமாகவோ அல்லது திட்டமிட்டோ தற்செயலாகவோ பிற உயிர்களைக் கொலை செய்யக் கூடாது என்பது. தற்செயலாகவும் உயிர்க்கொலை நிகழக்கூடாது என்பதற்காக சமண்சமயம் சில ஒழுக்க விதிகளை விதித்திருக்கிறது. அவற்றுள் ஒன்று திறந்த வாயினராக இருத்தல் கூடாது என்பது, இருந்தால், சிறு பூச்சிகள் இயற்கையில் வாயிற்குள்ளிருக்கும் பற்பசையில் சென்று ஒட்டி இறத்தல் கூடும் என்று கருதுகிறது. அதனாலேயே சமணமுனிவர்கள் தம் வாயின் மீது ஒரு சிறு திரையிட்டிருப்பர்.

இவ்வளவு விழிப்பாகக் கொல்லாமையைக் கருதுபவர்கள் உண்ணும்பொழுது உரையாடினால் சிறு பூச்சிகள் வாய்க்குள் செல்லக்கூடுமென்று உரையாடுவதற்கு தடை விதித்தார்கள். அடுத்து உரையாடுதலின்மூலம் மகிழ்வு பிறந்து, அம்மகிழ்ச்சிப் போக்கில் திட்டமிட்ட அளவிற்கு மேலாக உண்ணக்கூடிய சூழ்நிலை ஏற்படலாம். அது நோன்பை மீறிய செயலாகும். இந்த அடிப்படையிலும் உண்ணும்பொழுது உரையாடுதலை சமணம் தடுக்கிறது. இந்தச் சமணர்களுக்குரிய பழக்கம்—சமண முனிவர்களுக்கு விதித்த நெறி எப்படியோ நம்மையும் அறியாமல் நம்முடைய குமுகாய வாழ்க்கையிலும் ஒட்டிக்கொண்டுவிட்டது. அப்பரடிகள் "மூங்கைகள் போல் உண்ணும் மூடர்" என்று உண்ணும்பொழுது உரையாடாதார் பண்பைக் கண்டிக்கிறார்.

பொதுவாக உண்பதும் ஒரு விழுமிய கடமையேயாம். மிகச்சிறந்த பயனுடைய பணிகளைச் செய்தற்குக் கருவியாக அமைந்துள்ள உடலைப் பேணுதலும் ஒருதவமேயாகும்.

"உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேனே" என்று திருமந்திரம் பேசுகிறது. இங்கே உடம்பை வளர்த்தல் என்பது சதைப்பிண்டங்களை வளர்ப்பது என்பதன்று. உடலியலுக்குரிய விழுமிய திறன்களை வளர்ப்பது என்று பொருள் கொள்ளுதல் வேண்டும். சதைத்திரட்சிகள் எரிவிறகிற்குப் பயனபடுமேயன்றிப் பணிகளுக்குப் பயன்படா உயிர் உடர்தற்குரிய அன்பிற்கலத்தல்-தொண்டுசெய்தல். ஆகியனவற்றிற்குத் துணையும் தோழமையும் குமுகாயச் சூழலும் இன்றியமையாதன. தனி மனிதன் தனியே அன்பிற்கலத்தல் இயலாது. அவன் தன்மட்டே அன்பு காட்டுதலை 'அன்பு' என வழக்கில் எடுத்துக்கொள்வதில்லை. அது சுயநலம்! அன்பன்று! அவமேயாம்

ஒருவன் தன்மாட்டே தான் அன்பு காட்டிக்கொள்ளுதல் தீமையையே பெருக்கும்; இன்பத்தினைப் பெருக்காது. அதனாலேயே அன்பு காட்டுதற்குரிய களமாக விலங்குகள் போலல்லாது மனித சமுதாயத்தை ஒரு கூட்டியல் வாழ்க்கையாக இயற்கை அமைத்துள்ளது மனித குமுகாயத்தில் அரக்கனைத் தவிர, தனி மனிதனே இல்லை! ஞானியானால் இறையுடன் தோழமை கொண்டு ஒன்றிக் காதலித்து இன்புறுவர். அவர்களுக்கும் இறைவன் என்ற ஒரு தோழனுண்டு. இவன் அவனைக் காதலிக்க, அவன் இவனைக் காதலிக்க மிகப் பெரிய ஞானக்காதல் வாழ்வு மலர்கிறது! எனவே, மனித உயிர் குறைகளினின்று விடுதலை பெற அன்பினுற்கலந்த உறவு தேவை. உறவு தோன்றி வளர்தற்குரிய சூழ்நிலைகள் பலவற்றுள் பலர் ஒருங்கிருந்து உண்ணும் சூழ்நிலையே சிறப்புடைய சூழ்நிலையாகும். அதனாலேயே வள்ளுவம், பகுத்துண்ணலைத் தொடர்ந்து 'பல்லுயிர்' என்று பேசியது. திருமுறை

களும் திருக்குறளும், விருந்தோம்புதலை நெறிகளுக்கெல்லாம் உயர்ந்த நெறி என்று எடுத்தோதுகின்றன.

மனித உறவுகளுக்குக் கொடிய பகையாகிய அழுக்காறு, பிற கட்டங்களில் தலை காட்டுதல் போல உண்ணும்பொழுது தலைகாட்டுதல் இயலாது. அளவுக்கு மிஞ்சிக் குவித்து வைக்கின்ற செல்வத்தைப் போலல்லாமல் அளவோடு உண்பது ஆதலால் அழுக்காற்றுணர்வு தடை செய்யப்படுகிறது. அதோடு பிற கட்டங்களில் மனிதன் தன் மகிழ்வுணர்வைப் பூரணமாக வெளிப்படுத்திவிடுவதில்லை. உண்ணும்பொழுது தன்னுடைய நிறைவை அகன்ற ஒளிபடைத்த கண்கள் மூலமும், மகிழ்வு கொப்புளிக்கின்ற திருமுகத் தோற்றத்தின் மூலமும் சுவைத்து மகிழ்ந்தமையை உதடுகளில் பொங்கி வழியும் புன்னகை மூலமும் யாதொன்றும் தடைசெய்ய முடியாவண்ணம் வெளிடபடுத்துகிருன். இத்தகைய சூழ்நிலையில் உறவு கலத்தலைப் போலப் பிற சூழ்நிலைகளில் முடியாது. அதுமட்டுமின்றி ஒருவர் உண்பதை உடனிருப்பவன் விரும்புகிருன் என்பது தெரியாது போனல், உண்பவனுக்கு அவனையறியாமலே ஐய உணர்வும். கூச்சமும் தலைகாடடுகின்றன. அதன் காரணமாகத் தயங்கித் தயங்கி உண்கிருன். அப்பொழுது அவன் உள்ளத்தில் மகிழ்வுணர்வு இல்லாமற்போகிறது. உள்ளத்தில் மகிழ்வுணர்வு இல்லாமல் உண்ணும் உணவு, நஞ்சாக மாறி விடுகிறது. அதனல் நலம் கெடுகிறது; நோய் வந்தமைகிறது.

ஆதலால், உண்ணும் பொழுது உரையாடாது உண்ணுதல் நல்ல வழக்கம் அன்று; ஒழுக்கமும் அன்று; அறநெறியுமன்று; வாழ்வாங்கு வாழும் நெறியுமன்று; உட

லியல் பேணும் நெறியுமன்று. அதனாலன்றோ, தாயுமானார், "உறவு கலந்து உண்ணக் கண்டீர்" என்று எடுத்தோதினார். உறவு கலக்க உரையாடல் இன்றியமையாதது. ஆதலால், பலர் கூடி உண்ண வேண்டும். உறவு கலந்து உண்பித்துச் சிரித்துப் பேசி மகிழ்வு சிறக்க உண்ண வேண்டும். ஆனால், உண்ணும்பொழுது உரையாடலை 'அரட்டைக் கச்சேரி'யாக மாற்றிவிடக் கூடாது. பயனற்ற சொற்களைப் பலர் கூடி உண்ணும் பந்தியில் கட்டாயம் தவிர்க்க வேண்டும்.

அதுமட்டுமின்றி உணர்ச்சி வசப்படுத்தக்கூடிய அவல உணர்வுகளைத் தரககூடிய செய்திகளை மறந்தும் பேசக்கூடாது. இது நேர்மாறான பயனைத் தந்துவிடும். உண்ணும் நேரம் அன்று. குற்றங்குறைகளை உணர்த்த உண்ணும் பொழுது மனித இயலைத் தூண்டி உயர்த்துதற்குரிய மகிழ்வும் ஊக்கமும் தரத்தக்க செய்திகளையும், உயர்வு தாழ்வுகளை விரிவுபடுத்தாத உறவு நெறிகளையும் காட்டிப் பேசுதல் வேண்டும். இத்தகைய உரையாடலோடு கலந்துண்ணும் பழக்கம் நமது குமுகாய வழக்கம். இந்த இனிய வழக்கம் மீண்டும் நமது குமுகாயத்தில் மலர்வதாக.

ஆற்றில் கெடுத்துக் குளத்தில் தேடுவதா?

இறைவன் எங்கும் இருக்கின்றான்; எல்லாவற்றிலும் இருக்கின்றான்; எப்பொழுதும் இருக்கின்றான். எங்கும் இறைவன் தங்கியிருப்பதனாலேயே அவனுக்கு இறைவன் என்று பெயர். "எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி" என்று மணிமொழி இறைவனைப் போற்றுகிறது; பாராட்டுகிறது. எல்லாத் திருக்கோயில்களுக்குள்ளேயும் நுண்ணறிவில்லாதவரும் கண்டு அறிந்து போற்றும்படி திருமேனி கொண்டு இறைவன் எழுந்தருளியுள்ளான். திருக்கோயில்கள் யாவும் இறைவன் திருக்கோயில்களே. எல்லாத் திருக்கோயில்களிலும் எழுந்தருளியுள்ள மூர்த்திகளிலும் இறைவன் திருவருட் பொலிவோடு எழுந்தருளியிருக்கிறான். ஆனால், நம்மில் பலர் அதை உணர்வதில்லை. இங்கென்றும் அங்கென்றும் இறைவனைத் தேடி அலைந்துகொண்டிருப்பார்கள். ஒரு திருக்கோயிலில் வழிபாடு செய்துவைக்கும் பொறுப்புள்ள அர்ச்சகரே இன்னொரு திருக்கோயில் உள்ள தெய்வத்திற்கு நோன்பு எடுத்துக்கொண்டு அங்குச் செல்வார். இது எவ்வளவு

பெரிய அதிசயமான செய்தி! சிற்றுண்டிச்சாலையை வைத்திருப்பவர் தான் அங்கு உண்ணுமல் அடுத்த கடையில் போய் உண்டு வருகிருரென்ருல் அது வேதனையைத் தரக்கூடிய செய்தியல்லவா?

திருநல்லூர்த் திருக்கோயில், எம்பெருமான் எழுந்தருளியுள்ள திருக்கோயில். அங்கு கண்ணுக்கும் கருத்துக்கும் தோற்றமாகும்படி எழுந்தருளியிருக்கின்ருன். ஆனுலும், திருநல்லூர்த் தொண்டர், திருநல்லூர்த் திருக்கோயிலுக்குள்ளேயா இறைவனைக் காண முயலுகின்றனர்? காசிக்குச் செல்லுகின்றனர்! இதனை அப்பரடிகள் கண்டிக்கின்ருர்.

கெட்ட புத்தியால் ஆற்றில் ஒரு பொருளைக் கெடுத்துவிட்டு அந்த பொருளைக் குளத்தில் சென்று தேடினுல், கிடைக்குமா? ஒரு பொழுதும் கிடைக்காது. சுந்தரருக்குக் கிடைக்கவில்லையா? என்று கேட்கத் தோன்றும். சுந்தரர் ஆற்றிலே பொன்னை, இறைவன் ஆணைப்படி போட்டவர்; கெடுத்தவரல்லர். ஆற்றில் போடுதலுக்கும், கெடுத்தலுக்கும் நிறைய வேறுபாடு உண்டு. அதுவும், துர்மதியால் கெடுத்தது என்பது அப்பரடிகள் வாக்கு. மற்றவர்களுக்குத் தெரியாமல் வைத்து அனுபவிக்க வேண்டும் என்று மடியில் மறைத்தது துர்ப்புத்தி. அப்படியே ஆற்றில் இறங்கும்பொழுது அந்தப் பொருள் கெட்டுப்போகிறது. அதை எப்படிக் குளததில் எடுக்க முடியும்? அதுபோலச் சிலர் இறைவனை உள்ளூரில் நன்ருகக் கும்பிட்டால் மற்றவனும் கும்பிட்டுவிடுவானே என்றஞ்சி அயலூர்களுக்கே கும்பிடப் போவதுண்டு. இறைவன் எங்கும் இருக்கிருன். நம்மூர்க் கோயிலில் இருக்கிருன்; பூசனை இல்லாது பூட்டப்பெற்ற கோயிலுக்

குள்ளும் இருக்கிறுன். கதவைத் திறவுங்கள்; அன்போடும் ஆராக் காதலோடும் அவனேடு பேசுங்கள்; மலர்ந்த மனத்தைப் பேசிக்காட்டும் மலர்களைத் தூவுங்கள்; உணர்வின் சின்னமாக—உருக்கத்தின் வெளிப்பாடாகத் திகழும் கண்ணீரால் முழுக்காட்டுங்கள்; கண்ணீர் வர மறுத்தால் குடங்களால் நீர்முகந்து ஆட்டுங்கள். காலத் திற்தக் காலம் கனிந்து கண்ணீர் வரும்—இறைவனைக் காணலாம். அதனை விடுத்துக் காற்றிலும் கடிய வேகத் தில் உலகெலாம் திரிந்து இறைவனைக் காண முயல்வது ஆற்றில் கெடுத்துக் குளத்தில் தேடிய அறியாமையோடொக்கும். இதனை,

தேற்றப் படத்திரு நல்லூ ரகத்தே சிவனிருந்தால்
தோற்றப் படச்சென்று கண்டுகொள் ளார்தொண்டர் [துன்மதியால்
ஆற்றிற் கெடுத்துக் குளத்தினிற் றேடிய வாதரைப்போல்
காற்றிற் கடுத்துல கெல்லாந் திரிதர்வர் காண்பதற்கே!

என்று அப்பர் பாடுகிறுர்.

மன்றத்து நின்ற மரம் வாழுமோ?

இன்றைய மனித சமுதாயத்தில் 'தனி உரிமை,' 'பொது உரிமை' என்ற சொற்கள் பெரு வழக்கில் வழங்கப் பெறுகின்றன. தனி உரிமை—பொது உரிமை என்ற சொற்கள் பெருவழக்காதல் வளரும் சமுதாயத்திற்கு நல்லதல்ல. 'ஏன்? தனி உரிமையும் பொது உரிமையும் இன்று ஒன்றேடொன்று மோதக்கூடச் செய்கின்றன. தனி உரிமையும் பொது உரிமையும் அரும்பும் மலரும் போல் ஒன்றையொன்று தழுவி நிற்க வேண்டியன. தனி உரிமை, பொது உரிமை ஆகியவற்றில் முதலிடம் கொடுத்துப் பேணத்தக்கது பொது உரிமையேயாம். பொது உரிமை தாயானல் தனி உரிமை சேய். ஆனல், சமுதாயப் பேரறிவு வளராததன் காரணமாகத் தனி உரிமையிலிருந்துதான் பொது உரிமை தோன்ற வேண்டும் என்ற கருத்து மேலோங்கியிருக்கிறது. ஆனல் மனித சமுதாய வரலாற்றுப்படியும், வாழ்வியல் முறைப்படியும் பொது உரிமை தோன்றி வளர்ந்து செழுமையடையும் பொழுதே தனி உரிமை தோன்றுகிறது. நம்முடைய சமு

தாயத்தில் தனி உரிமை உணர்வு வளர்க்கப்பட்டமையின் காரணமாக இந்த நாள்வரையில் பொது உரிமையைவிடத் தனி உரிமையே முதன்மைப்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. இன்னும் நம்முடைய சமுதாயத்தில் பொது உரிமை இயக்கங்களாகிய கூட்டுறவு இயக்கங்கள் பலவீனமுற்றேயிருக்கின்றன. அரசு வழிப்பட்ட பொதுத்தொழில்கள் தனியார் தொழில்களைவிட—தனியார் தொழில்களை நோக்கச் செழுமையான இலாபங்களைத் தரவில்லை. ஏன்? நம்முடைய சமுதாயத்தின் பொது நிறுவனங்களாகிய கோயில்களை எடுத்துக்கொள்வோமே! அவைகளைப் பேணவேண்டுமென்ற உணர்வு எல்லோருக்குமா இருக்கிறது? இல்லவே இல்லை! இன்று கோயில்களைப் பேணும் பொறுப்பேற்றிருக்கின்ற சிலரிடத்தில்கூட அது பொது ஆதலால் பேணுகிறோம் என்ற உணர்வு இல்லை. இங்ஙனம் பேணுவோரில் சிலருக்கு அது 'வேலை'; பலருக்கு அது 'பிழைப்பு'; அதனாலேயே நம்முடைய பொது நிறுவனங்களுடைய உடைமைகளும் முதலீடுகளும், அதற்கியைந்த பணிகளும் கோடிக்கணக்கில் பல்கிப் பெருகவில்லை.

இந்தச் சமுதாயத்தின் இழிமனப்போக்கு இன்று நேற்றுத் தோன்றியதன்று. அப்பரடிகள் காலத்திலும் இதே நிலைமைதான்! ஊர் நடுவே. ஒரு மன்றம்! மன்றம் என்றால் பொது இடம் என்று பெயர். நம்முடைய இறைவன் மன்றிலாடுகின்றான் என்பது நம் ஆன்றோர் வழக்கு. மன்றத்தையே 'பொதுவில்' என்றும் அழைப்பதுண்டு. மன்றத்திலாடும் இறைவன் என்றால் இறைவன் உலகுக்குப் பொது என்பது பொருள். உலகத்தின் முதல் பொதுவுடைமைத் தலைவன் இறைவனே! அவன் மகிழ்ந்தாடிய இடம், மன்றம். அந்த ஆனந்த வெள்ளத்தமுதில் திளைப்ப

வர்கள் உலகத்து மக்கள். இங்ஙனம் பொதுமைக்கரு பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே, தமிழகச் சமய நெறியில் கால் கொண்டுவிட்டது. ஆயினும் பழக்கங்கள் அக் கருவை மூடிமறைத்துச் சிதைத்துவிட்டன.

மன்றம் பலர் கூடுமிடம். ஆங்கு நிழல் தருவதற்காக மரங்கள் வைக்கப்பெற்று வளர்ந்திருக்கும். நிழலில் கூடி யிருந்து மகிழ்ந்தவர்கள், நிழல் தந்த மரங்களைப் பேணுவ தில்லை பேணாதது மட்டுமின்றித் தேவைக்கேற்பச் சிறிதும் பெரிதுமாகக் கொம்புகளை ஒடித்துச் சேதப்படுத்துவர். தொங்கும் கிளைகளை மாடுகளும் கடித்து மேய்ந்து அழிக் கும். நோய் தரும் பூச்சிகள் ஒட்டி, மரங்களை உருக்குலைக் கும். இங்ஙனம் மன்றத்தில் நின்ற மரமாயினும் மன்பதைக் குப் பயன்பட்டதாயினும் அம்மரம் பேணுவாரின்றிப் பெருந்துன்பமே உறுகின்றது. காரணம், மன்றத்தில் நின்ற மரம்! வீட்டகத்தே நின்ற மரமாக இருப்பின் எங்ங னம் பேணுவர் என்று எடுத்து எழுதவும் வேண்டுமா? தாம் வளர்த்ததாகஇருப்பின் நச்சு மரமேயானாலும், கொல் லமாட்டார்கள் என்று மணிமொழி பேசுகிறது. வளர்த்த பாசம் அத்தகையது ! மன்றத்தில் நிற்கும் மரமும், பொது இடத்தில் நிற்கும் மரமும், படும் துன்பத்தை துன்பத்திற்கு எல்லையாக எடுத்துக் காட்டுகிறார் அப்பரடிகள். ஆத லால் அப்பரடிகள் காலத்தும் பொதுமையுணர்வு தோன் றவில்லை ; பொதுவுரிமைப் பொருள்களைப பாதுகாக்க வேண்டுமென்ற உணர்வு வளரவில்லை.

தனியுரிமையும், தனி மனிதவுணர்வும் நஞ்செ‌ன வளர்ந்து மனித சமுதாயத்தை அரித்துக் கெடுத்திருக் கின்றன. மனித சமுதாயம் என்ற ஒப்பற்ற மாளிகை, 'யான், எனது' என்ற இரண்டு 'இடி'களால் தகர்க்கப்

பட்டு வந்திருக்கிறது. ' யா 'னிலும் ' ஒரு மனித 'னிருக் கிருன். ' நா 'மிலும் ஒரு மனிதனிருக்கிருன். ' என 'திலும் ' ஒரு மனித 'னுடைய உணர்வு இருக்கிறது. ' நம் 'முடை யதிலும் ' ஒரு மனித 'னுடைய உணர்வு இருக்கிறது. ஆனுல், இரண்டிற்குமிடையேயுள்ள வேற்றுமை ' யான், எனது ' வெறுப்பை வளர்க்கிறது; பகையை வளர்க்கிறது; பாதுகாப்பின்மையைத்தோற்றுவிக்கிறது. ' நாம் ', 'நமது' என்ற உணர்வு, அன்பைப் பெருக்குகிறது. உறவை வளர்க்கிறது; பாதுகாப்பைத் தருகிறது

தனி உரிமையில் பொதுவுரிமை அடங்காது. பொது வுரிமையில் தனியுரிமை அடங்கும், ஆயினும், வழிவழி சமுதாயத்தில் வேண்டிய அளவு பொதுமையுணர்வு வளர வில்லே. ' யான்', ' எனது ' என்ற உணர்வு மனிதனுடைய உத்வேகத்தை அழிக்கிறது. தனி மனிதன் ஒப்பற்ற காரி யங்களேச் செய்துவிட முடியாது. இதனே உணர்த்தவே மிகப் பருமனுன ஒரு தேரைப் பலர்கூடி இழுக்கும் மரபைச் சமயநெறி தோற்றுவித்தது, ஆயினும் என்? தேர் இழுக்கப் பெறுகிறது. ஆனுலும், சமுதாயப் பொது வுணர்வு தோன்றவில்லே. தேரோட்டம் ஒரு சடங்காகப் போய்விட்டது.

மனிதன், ஒன்றில் ஒன்ற வேண்டும். அந்த ஒன்று கடவுள். எல்லா உலகுக்கும் ஒருவனுக இருக்கின்ற கடவுள்! அவன் " இவனுமல்லன், அவனுமல்லன் " அவனுக்கு ஒன்றென்றே பெயர் கூறினும் பொருந்தும். அவனேயே, " எல்லா உலகமும் ஆனுய் நீயே " என்று அப்பரடிகள் பாராட்டுகின்ருர். ' அம்மையப்பரே உலகுக்கு அம்மையப்பர் " என்று சாத்திரம் பேசும்! " ஞாலமே விசும்பே, இவை வந்து போம் காலமே!" என்று மணி

மொழி பேசும். அந்த ஒன்றில் வேறுபாட்டுணர்வு அற்று ஒன்றிக் கலந்தால் துன்பம் வராது என்ற கருத்தை அப்பரடிகள் இனிது விளக்கிப் பாடுகின்றார். அதாவது, தனிமை துன்பம் தரும். பொதுமை இன்பம் தரும். கடவுள் ஒன்று. அதுவே, உலகத்திற்கு ஒன்று. அந்த ஒன்றை ஒன்றியிருந்து நினைத்தால் இன்புறலாம் என்பதாகும்.

மன்றத்துப் புன்னைபோல மரம்படு துயரமெய்தி
ஒன்றினு லுணரமாட்டே னுன்னையுள் வைக்கமாட்டேன்
கன்றிய காலன்வந்து கருக்குழி விழுப் பதற்கே.
அன்றினு னலமந்திட்டே னதிகைவீ ரட்டனீரே.

என்பது அப்பர் திருப்பாட்டு.

சிறந்த சிந்தனையாளர்
பண்பட்ட எழுத்தாளர்
சொல்லின் செல்வர்
மன்றங்களில் தமிழ்
முழங்கும் மடாதிபதி

தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்